Признанията на английския шпионин и ислямската вражда на англичаните

Хюсеин Хилми Ъшък

Признанията на английския шпионин и ислямската вражда на англичаните

Хюсеин Хилми Ъшък

Editör - Musahhih
Ercan Bozoğlu

Sayfa Düzeni - Grafik Tasarım
Ahmet Düzelten - Ahmet Katmerlikaya
Mustafa Bektaş - Murat Dirlik

1. Baskı : Eylül 2020

Hakikat Kitapevi
Darüşşefeka Cad. No: 53 P.K.: 35 Fatih / İstanbul
www.**hakikatkitabevi.**com

www.**hakikatbooks**.com
info@hakikatbooks.com

НАСТАВЛЕНИЕ: Мисионерите се опитват да разпространят християнството; евреите – Талмуда, истанбулското книгоиздателство Хакӣкат Китāбеви – исляма, а масоните се стараят да унищожат всички религии. Човек, който е разумен, образован и справедлив, ще разбере и осъзнае истината и ще спомогне за разпространението ѝ, като по този начин ще стане причина за постигане на земно и ахиретско щастие от страна на всички хора. Не може да има по-ценна и полезна услуга за хората от тази. Книгите Тора (Теврāт) и Евангелие (Инджӣл), които християните и юдеите притежават днес, са били написани от хората. Това е факт, потвърждаван и от тях самите. Що се отнася до книгата Корāн-и керӣм, тя е чиста и непокътната така, както е била низпослана от Аллāху теāля̄. Всички свещеници и равини трябва да прочетат внимателно и без предразсъдъци книгите на издателство "Хакӣкат Китāбеви" и да се опитат да ги разберат.

ПРЕДИСЛОВИЕ

Аллāху теāлā в 82-о знамение на сӯра Māиде в Корāн-и керӣм казва: **“**Най-големите врагове на исляма са юдеите и съдружаващите (мушриците)**.”** Първото фитне (зло) с цел разрушаване на исляма отвътре е било причинено от един йеменски евреин на име Абдуллах бин Себе. Той е основал шиитската секта срещу суннитските (истинските) мюсюлмани. От онзи момент до наши дни евреите винаги са се преобразявали като шиитски учени и укрепвали тази еретична секта. Вредата, която юдеите са нанесли на исляма, е подробно обяснена в книгата **“**Хийāнет-ул-йехӯд**”**, издадена от **“**Мектебет-ус-сахāбет-ил-ислāмийе**”** в Кувейт. След възнесението на Йсā “алейхисселāм” са били написани редица фалшиви Евангелия и така повечето християни са станали мушрици. Другата част пък са станали неверници, защото не повярвали в Мухаммед “алейхисселāм”. Тези християни (от втората група) и евреите са били наречени хора на Писанието. Появата на исляма е сложила край на хегемонията на християнското духовенство от Средновековието. Те, за да унищожат исляма, основали мисионерски организации. Най-големи усилия в този аспект са положили англичаните. В Лондон те са организирали Министерството на колониите. С умопомрачителни юдейски хитрини и военни и политически сили са нападнали исляма. Хамфър, който е бил само един от хилядите мъже и жени агенти на Министерството на колониите, през 1125 [1713] г. в Басра е заплел в своите мрежи 14 годишния Мухаммед от Недж и го завеждал в заблуждение с години наред, като накрая са основали с всеобщи усилия вахабитската секта. Те обявили това течение през 1150 [1737] г. със заповедта на Министерството на колониите в Англия.

Хамфър е бил британски мисионер, възложен да извърши шпионаж в Египет, Ирак, Иран, Хиджаз и Истанбул, центъра на ислямския халифат; да заблуди мюсюлманите и да служи на християнството.

Без значение колко усърдно работят враговете на исляма, те никога няма да изгасят тази светлина на Аллāху теāлā, защото в 9-о знамение на сура Хиджр от Корāн-и керӣм се казва по смисъл: **“**Аз ти низпослах този Коран и непременно Аз ще го опазя.**”** Това означава, че неверниците никога няма да са в състояние да го променят и изгасят тази светлина. От 14 века насам мюсюлманите са работили, следвайки сияйния път на Корāн-и керӣм, и постигнали напредък в знанието, етиката, науката, изкуството, търговията и политиката. Основали са

големи държави. След Френската революция от 1204 [1789] г. младежите в Европа са проумели безнравието, жестокостите, грабежите и измамите на църквата и духовниците. Осъзнали, че християнската религия е изопачена. Част от това ново поколение е започнало да приема исляма, а други – да стават атеисти. Те, отдалечавайки се от християнството, са започнали да напредват в науката и технологиите, защото тази религия е ставала пречка за напредъка в светския живот. А някои мюсюлмани, от друга страна, са прочели книгите на тези младежи, критикуващи религиите, и са повярвали в английските лъжи и клевети за исляма. Така те са останали невежи в областта на своята религия. Те, колкото повече се отдалечавали от исляма, толкова изоставали в науката, защото ислямът повелява да се работи и за земния живот.

Същинската политика на Англия се е основавала върху експлоатирането на природните богатства в света, особено тези в Африка и Индия, третирането на населението в тези страни като животни и пренасянето на всички печалби във Великобритания. Хората, които имат щастието на приемат исляма – заповядващ справедливостта, обичта и взаимопомощта – предотвратяват жестокостите и лъжите на англичаните.

Ние подготвихме тази книга от три части:

Първата част включва признанията на английския шпионин. Тук се разкриват техните коварни планове и лъжи за унищожаване на исляма. Тази част се състои от седем глави.

Във втората част е обяснено как англичаните са изпълнили тези планове в ислямските страни; как са измамили техните държавници; как са извършили невъобразими зверства над мюсюлманите и как са унищожили Индийската ислямска империя и Османската държава. Тази част от книгата ще пробуди бедните мюсюлмани, които са попаднали в капана на вахабитите. Тя съдържа и доказателства, които ще потвърдят писанията на ехли суннитските учени.

Третата част се състои от превода на книгата **"**Хуля̄сат-ул-келя̄м**"** и се доказва истинността на ислямската религия.

Днес мюсюлманите по света са разделени в три групи. Първата група са истинските мюсюлмани, които следват пътя на Есха̄б-и кира̄м. Наречени са ехли суннет или суннити**,** или фирка-и на̄джийе, т.е. групата, която ще се спаси от Джехеннема. Втората група се състои от враговете на Есха̄б-и кира̄м. Наричат се шиити или фирка-и да̄лле, т.е. отклонено течение. Третата група пък се състои от враговете на

шиитите и суннитите. Назовани са вахабити или неджди, защото за пръв път са се появили в областта Неджд в (Централна) Арабия. Понякога се наричат и фирка-и мел'ӯне, защото обвиняват мюсюлманите в неверие, наричайки ги "мушрици" (съдружаващи). Това е написано в турските книги **"Kıyâmet ve Âhıret" и "Se'âdet-i Ebediyye"**. Пророкът ни "алейхисселя̄м" е проклел такива хора.

Хората, които следват своите страсти, и онези, които имат болни сърца, независимо от групата, към която принадлежат, ще отидат в Ада. Всеки вярващ винаги трябва да повтаря **"Ля̄ иля̄хе иллялла̄х"** [Няма друг бог освен Аллах], за да изчисти своя нефс от невежеството (което първоначално е създадено у него) и греховете. А за да изчисти сърцето си, т.е. за да се спаси от неверието и греховете, предизвикани от нефса, шейта̄на, лошите приятели и вредните книги, трябва да казва **"Естагфируллах"** [О, Аллах! Прости ми!]. Молитвите на следващите исляма без съмнение се приемат. Тези, които са разделили мюсюлманите на три групи, са юдеите и англичаните.

Мӣля̄дӣ	Хиджрӣ Шемсӣ	Хиджрӣ Камерӣ
2001	**1380**	**1422**

Първа част
ПЪРВА ГЛАВА

Хамфър казва:

Нашата Великобритания е много обширна. Слънцето изгрява над нейните морета и залязва отново над тях. Но властта на държавата ни е относително слаба в нейните колонии в Индия, Китай и Близкия изток. Тези страни не са изцяло под наше господство ала ние провеждаме много активна и успешна политика за тях. Всички те са на път да преминат в наши ръце. Тук две неща са ни от голяма значение:

(1) Да се опитаме да задържим завладените места.

(2) Да се опитаме да превземем местата, които не са под наша власт.

Министерството на колониите, за да изпълни тези две задачи, назначи във всяка една от тези държави по една комисия. Когато постъпих на длъжност в това министерство, министърът ми оказа доверие и ми възложи задача в Източноиндийската компания. На външен вид това беше търговска компания, но същинската ѝ задача беше да търси начини за овладяване на огромните и широки територии на Индия.

Нашето правителство изобщо не се притеснява за Индия, защото това е страна, където живеят хора от различни националности, говорят различни езици и имат противоположни интереси. Не се притесняваме много и за Китай, защото няма страх от съживяване на будизма и конфуцианството, които властват там. Това са две мъртви религии, които нямат нищо общо със светския живот. Поради изброените причини, населението на тези две страни нямат нищо общо с патриотизма. Тези две държави не ни тревожат нас – английското правителство. И все пак събитията, които биха могли да се случат по-късно, са изложи на нашето внимание. Ето защо ние изготвихме дългосрочни планове, които да доведат до разпространяване на раздори, невежество, бедност и дори заразни болести сред тях. Ние, имитирайки обичаите и традициите на тези хора, лесно прикривахме нашите намерения.

Ислямските държави изключително разваляха нашето спокойствие. Ние вече бяхме сключили няколко споразумения, всички от които са в наша полза, с болния човек [има предвид Османската държава]. Опитните членове на Министерството на колониите казваха, че този болен човек ще издъхне за по-малко от век. В допълнение към това, ние бяхме направили тайно споразумение и с иранското правителство и в тези две

държави бяхме назначили на държавни постове хора, които превърнахме в масони. Подкупът, лошото управление и управниците, лишени от религиозни знания и забравили за своите задължения, отдавайки се на красиви жени, счупиха гръбнака на тези страни. Независимо от всичко това, ние бяхме загрижени, че нашата дейност няма да доведе до очакваните резултати, поради причините, които ще изброя:

(1) Мюсюлманите са крайно посветени на исляма. Всеки мюсюлманин е силно привързан към исляма, както са привързани към християнството свещениците или монасите, та дори и повече. Както е известно, свещениците и монасите биха умрели отколкото да се откажат от християнството. Най-опасните сред мюсюлманите са шиитите в Иран, защото те приемат нешиитите за неверници и мръсни. За тях християните са като вонящи мръсотии. По сътворение човек се опитва да отбягва мръсотиите с все сила. Веднъж попитах един шиит: "Защо приемате християните за такива". Отговорът му беше следният: "Пророкът на исляма е бил много мъдър човек. Той е поставил неверниците под такава духовна власт, че да ги принуди да се напътят и приемат исляма, религията на Аллах. По същия начин, ако държавата види, че даден човек е опасен, тя държи това лице под контрол, докато го подчини. Мръсотията, за която говорих, не е материална, а нематериална. Тя не е присъща само за християните, а и за сунитите и всички неверници. Дори нашите древни ирански огнепоклонници са мръсни в очите на шиитите."

Аз му казах: "Добре! Сунитите и християните също вярват в Аллах, пророците и Съдния ден, защо да са мръсни?" Той отговори: "Те са мръсни поради две причини: Първо, те (Аллах да пази!) обвиняват в лъжа хазрети Мухаммед[1]. И ние, в отговор на това гнусно обвинение, следвайки поговорката "Ако някой те измъчи, и ти може да го измъчиш", казваме: "Вие сте мръсни!" На второ място, християните

1 Въпреки това, тези, които обвиняват в лъжа Пророка ни, са шиитите и християните. Отклоненията вероубеждения и грозните дела на шиитите, които не съответстват на Коран-и керим и хадйс-и шерифите (словата) на Пророка ни, са написани и опровергани в ехли суннитските книги, като **"**Ес-Савāик-ул-мухрика**"**, **"**Тухфе-и иснā ашерийе**"**, **"**Те'йīд-и ехл-и суннет**"**, **"**Нāхийе**"**, **"**Есхāб-и кирāм**"**, **"**Худжедж-и кат'ийе**"** и **"**Милел ве Нихал**"**. Авторът на **"**Савāик**"** Ахмед ибни Хаджер Мекки е починал в Мекка през 974 [1566] г., авторът на **"**Тухфе**"** Абдул'Азйз е починал в Делхи през 1239 [1824] г., авторът на **"**Те'йīд**"** имāм Раббāни Ахмед Фāрūки е починал в Серхенд през 1034 [1624] г., авторът на **"**Нāхийе**"** Абдул'Азйз Ферхāревī е починал през 1239 [1824] г., авторът на **"**Есхāб-и кирāм**"** Абдулхакīм Арвāсī е починал в Анкара през 1362 [1943] г., авторът на **"**Худжедж**"** Абдуллах Сувейдī е починал в Багдат през 1174 [1760] г., авторът на **"**Милел**"** Мухаммед Шихристāнī е починал в Багдат през 548 [1154] година.

твърдят грозни неща за пророците на Аллах. Така например, те казват, че Йсā "алейхисселя̄м" [Исус] е пиемал алкохол, че е бил проклетник и затова е бил разпънат на кръста.

В ужас аз казах на мъжа, че християните не твърдят това, а той ми отвърна: "Не, ти не знаеш! Това е написано в Библията." Аз се замълчах, защото човекът, въпреки че грешеше за второто, беше прав по отношение на първото твърдение. Не исках да продължа да споря повече. В противен случай можеше да се осъмни в мен, въпреки че бях облечен в мюсюлмански дрехи. Ето защо аз винаги отбягвах да споря.

(2) Едно време ислямът беше религия на управлението и властта. Тогава мюсюлманите бяха силни, напреднали. Трудно е да се каже на тези мили хора, че вече са роби. Нито пък е възможно да петним ислямската история и да им кажем: "Честта и уважението, които бяхте постигнали едно време, бяха в резултат на някои условия. Тези дни на величие вече отминаха, повече никога няма да се завърнат."

(3) Бяхме много загрижени, че османлиите и иранците ще забележат нашите дела и ще провалят плановете ни, въпреки че тези две държави вече бяха значително отслабнали. Но наличието на централно управление, което притежава богатства, оръжия и власт, ни пречеше да се чувстваме сигурни.

(4) Бяхме изключително притеснени от ислямските учени, защото учените в Истанбул, Ел-езхер, Ирак и Шам бяха като непреодолими пречки пред целите ни. Това са хора, които никога не правят ни най-малки компромиси в своите принципи, и в замяна на временните земни удоволствия и красоти се готвят да влязат в Рая, който е обещан в Корā̄н-и керī̄м. Хората ги следват; дори и султанът се страхува от тях. Сунитите не са привързани към учените, колкото шиитите, защото шиитите не четат книги – те признават само учените. Не проявяват нужния респект към султана. Сунитите, от друга страна, четат много книги и тачат учените и султана.

Ето защо, макар да бяхме правили множество събрания, ние виждахме, че пътят пред нас е затворен. Докладите от шпионите винаги бяха разочароващи, а резултатите от събранията – нулеви. Но въпреки това не губехме надежда, защото бяхме изградили навика да поемаме дълбок дъх и да действаме търпеливо.

В едно от нашите събрания, в което присъстваше самият министър, най-високопоставените свещеници и няколко специалисти – бяхме общо двадесетима –, не постигнахме никакъв резултат, макар че

то продължи повече от три часа. Един от свещениците каза: “Не се тревожете, защото християнството се е разпространило след триста години на мъчение. Надяваме се, че Месията ще ни види от неведомото и ще ни се отдаде възможност да изгоним неверниците [има предвид мюсюлманите] от техните земи, дори това да стане след триста години. Ние трябва да се въоръжим със силна вяра и дългосрочно търпение! За да получим власт, ние трябва да изпробваме всичко. Ще се опитваме да разпространим християнството сред мохамеданите. Ще бъде постижение за нас ако успеем да реализираме целта си, дори след векове, защото бащите работят за своите деца.”

В Министерството на колониите беше проведено събрание, където участваха дипломати и теолози от Франция и Русия, наред с тези от Англия. Бях голям късметлия. Аз също присъствах там, защото бях в добри отношения с министъра. В конференцията беше запланувано как да накарат мюсюлманите да се отвърнат от исляма и да приемат правилната вяра [т.е. християнството], както е станало едно време в Испания. И все пак резултатите не бяха такива каквито ние очаквахме да бъдат. Аз написах всички тези разговори в книгата ми **“**Илӣ мелекут-ил Месӣх**”**.

Трудно е да се изкорени едно голямо дърво, което е пуснало дълбоко корени в земята. Но ние трябва да улесним трудностите и да ги преодолеем. Християнството дойде, за да бъде разпространено. Това ни го обеща Месията. Лошите условия, в които се намираше източния и западния свят, подпомогнаха Мухаммед. Когато тези условия изчезнаха, те (условията) отнесоха и бедите [исляма] заедно с тях. Ние днес наблюдаваме с удоволствие, че ситуацията е напълно променена. В резултат на големите усилия и дела на нашето министерство и другите християнски правителства, мюсюлманите започнаха да изостават. Християните, от друга страна, набират сила. Време е да се възвърнат местата, които са били загубени за дълги векове. Великобритания предвожда делото по унищожаване на исляма.

Хазрети имӑм Раббӑнӣ в 275-о писмо от първи том на **“**Мектӯбӑт**”** казва:

“Вие постигнахте това благо чрез научаване на ислямските знания и разпространяване на законите на ислямското право (фъкх, фикх). В онези места се беше установило невежество и бид’атите се бяха разпространили. Аллӑху теӑлӣ ви благослови с обичта на възлюбените Си раби. Той ви стори средство за разпространение на исляма. Ето защо

правете всичко възможно, за да може да преподавате религиозни знания и разпространите правилата на фикха. Тези две неща са в основата на всички благополучия. Те са посредници за извисяване и причини за спасение. Старайте се премного! Изявете се като човек на религията! Покажете правилния път на тамошните хора, като им повелявате повеленията и възбранявате забранените от исляма неща! В 19-о знамение на сӯра Муземмил се казва по смисъл: **"**Това без съмнение е наставление за онзи**,** който иска доволството на Господа си (Аллāху теāлā)**!"**

Първа част
ВТОРА ГЛАВА

През 1122 г. по Хиджра и 1710 г. по Григорианския календар министърът на колониите ме изпрати до Египет, Ирак, Хиджаз (Западна Арабия) и Истанбул, за да действам като шпионин и да събера необходимата и достатъчна като количичество информация за разединяване на мюсюлманите. Министерството назначи още деветима ентусиазирани и смели хора на същата длъжност и в същото време. В допълнение към парите, информацията и картите, които биха ни били от нужда, те ни дадоха и един списък с имената на държавниците, учените и племенните вождове. Никога няма да забравя следното: Когато се сбогувахме със секретаря, той ми каза: "Бъдещето на нашата държава зависи от вашия успех. Ето защо трябва да работите с всичка сила!"

По море тръгнах за Истанбул, центъра на ислямския халифат. Освен основната ми дейност, аз трябваше да науча много добре турски език. В Лондон доста бях учил турски, арабски (езика на Корана) и персийски, езика на иранците. Но да се учи език е едно, а да се говори като местните е съмсем друго. Докато първото отнема няколко години, втората част изисква няколко пъти повече време. Трябваше да науча турски с всички негови тънкости, за да не се съмняват хората в мен.

Аз изобщо не бях разтревожен, че ще ме заподозрат, защото мюсюлманите са толерантни и имат добри помисли, неща, които са научили от техния пророк Мухаммед "алейхисселāм". Те не са подозрителни като нас. Освен това, турското правителство в онова време не притежаваше организация за арестуване на шпиони.

След изтощително пътуване пристигнах в Истанбул. Казах, че името ми е Мухаммед и започнах да посещавам джамиите, мюсюлманските храмове. Много ми хареса мюсюлманската дисциплина, хи-

гиена и послушание. За момент си казах: "Защо сме в борба с тези невинни хора? Нашият Месия нима това ни е повелил?" Но аз веднага се отвърнах от тези дяволски (!) мисли и реших да изпълня своето задължение по най-добрия начин.

В Истанбул се запознах с един стар учен на име Ахмед ефенди. Неговите елегантност, добросърдечност, духовна яснота и благоволение не се срещаха у нито един наш теолог. Този човек денонощно се опитваше да заприлича на Мухаммед "алейхисселя̄м". Според него Мухаммед "алейхисселя̄м" беше най-съвършеният човек. Всеки път, когато го споменаваше, очите му се насълзяваха. Имах късмет, защото един път дори не ме попита кой съм и откъде съм. Той се обръщаше към мен като "Мухаммед ефенди". Отговаряше на моите въпроси и се отнасяше с мен с нежност и милосърдие, защото той ме смяташе за гостенин, който беше дошъл в Истанбул, за да работи в Турция и живее под сянката на халифа на Мухаммед "алейхисселя̄м". И наистина ние оставахме в Истанбул с това оправдание.

Един ден казах на Ахмед ефенди: "Моите родители починаха. Нямам братя и сестри. Не съм наследил и никакъв имот. Дойдох в центъра на исляма, за да работя за своята прехрана и да уча Корā̄н-и керӣм и религиозните знания, т.е. да печеля и земното, и ахиретското (отвъдното)." Той много се зарадва за тези мои слова и каза: "Трябва да ти отдаваме уважение поради следните три причини." Пиша дословно думите му:

"1- Ти си мюсюлманин. Всички мюсюлмани са братя.

2- Ти си гост. Расӯлюллах "салляллā̄ху алейхи ве селлем" е казал: **"**Отнасяйте се с уважение към гостите!**"**

3- Ти искаш да работиш. Има един хадӣс-и шерӣф, който гласи: **"**Човек**,** който работи**,** е приятелят (любимият раб) на Аллах.**"**

Тези думи ми се понравиха много. Рекох си: "Ах, да имаше такива ярки истини и в християнството. Но за жалост няма нито една от тях." Това, което ме изненада, е че ислямът, който е толкова велика религия, отслабва в ръцете на някои надути хора, които не са наясно с това, което се случва в реалния живот.

Казах на Ахмед ефенди, че искам да науча Корā̄н-и керӣм. Той отговори, че ще ме учи с голямо удоволствие и започна да ми преподава от сӯра Фā̄тиха. Преди четене на Корā̄н-и керӣм той изпълняваше абдест и ми заповядваше да направя същото. Сядаше към къбле и започваше да преподава. Обясняваше значенията на това, което четяхме.

Някои думи ги произнасях много трудно. За две години изчетох целия Корāн-и керīм.

Онова, което мюсюлманите наричат абдест, се състои от измиване на някои крайници:

1) Измиване на лицето;

2) Измиване на дясната ръка от пръстите до лактите;

3) Измиване на лявата ръка от пръстите до лактите;

4) Избърсване (месх) на главата, задната част на ушите и тила;

5) Измиване на двата крака.

Аз много се дразнех от използването на мисвāк. Мисвāкът е клонка, с която мюсюлманите почистват устите и зъбите си преди абдест. Първо си мислех, че това нещо е вредно за устата и зъбите. Дори понякога предизвикваше кървене, но бях принуден да го използвам. Според тях използването на мисвāк е важен суннет на Пророка "алейхисселāм". Казваха, че това дърво е много полезно. Наистина по-късно кървенето спря. Лошият дъх, който имах подобно на повечето англичани, изчезна напълно.

По време на престоя си в Истанбул аз нощувах в една стая, която срещу малка сума бях наел от човек, който беше прислужник в една джамия. Той се казваше Мервāн ефенди. Мервāн е името на един от сподвижниците на Мухаммед "алейхисселāм". Този човек беше много нервен. Хвалеше се със своето име и ми казваше, че ако ми се роди син, да му сложа името Мервāн, защото той е бил един от великите муджāхиди (борци) на исляма.

Мервāн ефенди подготвяше моята вечеря. Той не ходеше на работа в петък, празника на мюсюлманите. През останалите дни на седмицата работех при един дърводелец на име Хāлид, който ми плащаше ежеседмично. Тъй като работех само от сутрин до обяд, той ми даваше половината от заплатата, която даваше на другите служители. Този дърводелец прекарваше свободното си време, разказвайки добродетелите на Хāлид бин Велīд. Хāлид бин Велīд, един от сподвижниците на Мухаммед "алейхиссе-лāм", е бил велик муджāхид. Той е осъществил различни ислямски завоевания, но е бил освободен от длъжност от Омер бин Хаттāб – нещо, което натъжаваше дърводелеца.[2]

Хāлид, дърводелецът, за когото работех, беше аморален и край-

2 Когато Ебū Убейде бин Джеррāх е бил назначен на мястото на Хāлид бин Велīд, завоеванията са продължили. Така е станало ясно, че причината за победите е била помощта на Аллāху теāлā, а не Хāлид бин Велīд.

но нервен човек. Някак си той имаше голямо доверие в мен. Не знам защо, но може би, защото аз винаги му се подчинявах. Той не обръщаше внимание на исляма, когато беше сам, но спазваше неговите заповеди, когато беше сред приятели. Той присъстваше на петъчния намāз, но за другите не съм сигурен.

Аз закусвах в магазина. След работа отивах на джамия за обеден намāз и оставах там до следобедния. След него отивах при Ахмед ефенди и оставах там за два часа. От него научавах Корāн-и керīм, арабски и турски. Всеки петък аз му давах това, което съм спечелил през седмицата, защото той ме учеше много добре. Наистина той ме научи по много добър начин на Корāн-и керīм, изискванията на исляма и тънкостите на арабския и турския език.

Когато Ахмед ефенди узна, че не съм семеен, той пожела да ме ожени за една от дъщерите си, но аз отказах предложението му. Ала той упорито настоя, като допълни, че бракът е суннет на Пророка, който е казал: **"**Човек**,** който се отвърне от моя суннет**,** не е от мен**."** Когато разбрах, че това събитие може да стане причина за прекъсване на нашите лични взаимоотношения, аз го излъгах, че имам полова слабост. По този начин аз гарантирах продължаването на нашето приятелство.

Когато двегодишният ми престой в Истанбул приключи, аз казах на Ахмед ефенди, че искам да се завърна в родината. Той ми каза: "Недей, защо ще си тръгваш? В Истанбул може да намериш всичко, което търсиш. Аллāху теāлā е дарил този град и с религията, и със земното [тук може да се спечели и отвъдният, и земният живот]. Ти беше казал, че родителите ти са мъртви и нямаш братя. Ето защо, установи се в Истанбул." Ахмед ефенди доста беше свикнал с мен и затова не искаше да се разделя, и много настояваше да се установя в Истанбул. Но патриотичното ми чувство на дълг към държавата ме принуди да се завърна в Лондон, за да доставя подробен доклад относно центъра на халифата, и да получа нови заповеди.

През целия ми престой в Истанбул аз ежемесечно пращах доклад до Министерството на колониите относно събитията, на които ставах свидетел. Веднъж в доклада попитах: "Ако мъжът, с когото работя, пожелае да осъществим хомосексуален контакт, какво да сторя?" Отговорът беше: "Може да го направите ако ще е от полза за постигане на целите." Това много ме изнерви. Сякаш светът се стовари върху мен. Вече знаех, че това гнусно дело е много разпространено в Англия, но не съм си и представял, че моите началници ще ми заповядат това.

Какво можех да направя? Нямах друг избор освен да изпия от чашата до последната капка. Ето защо аз се замълчах и продължих делото.

Когато се сбогувах с Ахмед ефенди, неговите очи се насълзиха и продума: "Дете мое! Аллāху теāлā̄ да те пази! Ако се върнеш отново в Истанбул и узнаеш, че съм починал, спомни си за мен. Прочети Фāтиха за душата ми! В Съдния ден ще се срещнем при Расӯлюллах." Наистина и аз се натъжих много и плаках. Въпреки това, задачата беше по-важна от чувствата.

Първа част
ТРЕТА ГЛАВА

Моите приятели се бяха завърнали в Лондон преди мен и бяха получили нови заповеди от Министерството. Аз също бях възложен с нови задачи. За съжаление само шестима от нас се бяха върнали обратно.

Един от другите четирима, по думите на секретаря, беше станал мюсюлманин и останал в Египет. Но секретарят все още беше доволен, защото останалият не беше издал никакви тайни. Вторият е отишъл в Русия и останал там. Той и без това беше с руски произход. Секретарят много тъжеше, не защото се беше върнал в родината си, а защото може би е шпионирал в Министерството на колониите в полза на Русия и се е върнал у дома, защото мисията му е приключила. Третият, пак по думите на секретаря, е починал от чума в един град, който се нарича Имара и се намира до Багдат. Четвъртото лице е било проследено от Министерството до град Сана в Йемен. Те са получавали доклади от него до една година. После не са намерили никакви следи от него, въпреки всички положени усилия. Министерството оценяваше изчезването на тези четирима мъже като катастрофа, защото ние сме нация с големи задължения (амбиции), а малобройно население. Ето защо ние правим деликатни изчисления за всеки един.

След няколко от моите отчети, секретарят проведе среща за разглеждане на докладите на четиримата ни. Когато приятелите ми представиха своите доклади, свързани с техните задачи, аз също подадох моя доклад. Те взеха някои бележки от него. Министърът, секретарят, както и част от присъстващите, похвалиха моята работа. Въпреки това аз бях класиран на трето място. Първо място спечели моят приятел Джордж Белкуд, а второ място Хенри Франс.

Бях много добре научил турски и арабски език, Корāн-и керīм и

ахкя̄м-и исля̄мийе (законите на ислямската религия). И все пак не бях успял да подготвя за Министерството доклад, който да разкрива слабите страни на Османската държава. След двучасова среща секретарят попита причината за моя неуспех. Аз казах: "Моето основно задължение беше да изуча език, Корā̄н-и керī̄м и исляма. Не можах да отделя много време за нищо допълнително, но този път ще направя така, че да сте доволни." Секретарят каза: "Със сигурност ще успееш, но бих желал да се класираш на първо място." и допълни: "О, Хамфър! Следващата ти мисия се състои от две задачи:

(1) Да откриеш слабите места на мюсюлманите и начините, чрез които да проникнем сред тях и да ги разединим. Това е начинът за победа над врага.

(2) Когато откриеш тези точки и направиш това, което ти казах [с други думи, когато успееш да всееш раздор сред тях и да ги поставиш в конфликт един с друг], ще бъдеш най-успешният агент и ще спечелиш медала на Министерството."

Останах в Лондон шест месеца. Ожених се за Мария Свей, дъщерята на чичо ми. По това време бях на 22 години, а тя на 23. Мария Свей беше много красиво момиче, средно интелигентно и с обикновена култура. Най-щастливите и весели дни на живота ми бяха тези, които прекарах с нея. Тя забременя. Ние очаквахме нашия нов гост, когато получих задачата за заминаване в Ирак.

Получаването на тази заповед, когато очаквах раждането на сина ми, ме натъжи. Въпреки това, важността, която отдавах на моята държава и моята амбиция за постигане на слава, ставайки пръв сред колегите, бяха по-силни от емоциите ми като съпруг и баща. Така че аз приех задачата без колебание. Жена ми много искаше да отложа мисията за след раждането, но не обърнах внимание на думите ѝ. И двамата се разплакахме, когато си казахме сбогом. Жена ми рече: "Не спирай да ми пишеш писма! И аз ще ти пиша за новия ни дом, ценен като злато." Тези думи бяха подбудили бури в сърцето ми. Почти щях да анулирам пътуването. Но все пак успях да контролирам чувствата си. Сбогувах се с нея и отидох в сградата на Министерството за последни инструкции.

Шест месеца по-късно се озовах в град Басра, Ирак. Част от гражданите бяха сунити, а други шиити. Басра е град на племена със смесено население от араби, персийци и малък брой християни. За пръв път тук се срещнах с шиити и перси. Щом стана въпрос, нека да спомена

за шиизма и сунитите:

Шиитите казват: “Ние следваме Али бин Ебй Тāлиб, съпругът на дъщерята на Мухаммед “алейхисселя̄м” Фāтима. Мухаммед “алейхисселя̄м” е назначил Али и единадесетимата имāми от неговото потомство за халифи.”

По мое мнение шиитите са прави по въпроса, отнасящ се до халифата на Али, Хасен и Хюсеин. Защото, доколкото разбирам от ислямската история, Али е бил човек с изтъкнати и възвишени качества, способен да стане халиф. Според мен не е малка вероятността Мухаммед “алейхисселя̄м” да е назначил Хасен и Хюсеин за халифи. Но това, което ме кара да се съмнявам, е че Мухаммед “алейхисселя̄м” е назначил сина на Хюсеин и осем от внуците му за халифи. Защото Хюсеин е бил дете, когато Мухаммед “алейхисселя̄м” е починал. Откъде е знаел, че ще има осмина внуци? Ако Мухаммед “алейхисселя̄м” е бил истински пророк, тогава е възможно да е знаел за бъдещето, чрез съобщаване от страна на Аллāху теāля̄, както Месията (Исус) е давал знания за бъдещето. Но пророчеството на Мухаммед “алейхиссе-ля̄м” е съмнително за нас, християните.

Мюсюлманите казват: “Има много доказателства за пророчеството на Мухаммед “алейхисселя̄м”. Едно от тях е Коранът.” Аз прочетох Корана – наистина велика книга. Тя превъзхожда дори Тората и Евангелието, защото съдържа принципи, закони, правила на морала и др.

Чудя се как един неграмотен човек като Мухаммед “алейхиссе-ля̄м” е можал да донесе такава възвишена книга? Как е притежавал такъв нрав, интелект и такава личност, каквито не могат да бъдат притежавани дори от човек, който е чел и пътувал много? Дали тези факти не бяха доказателства за пророчеството на Мухаммед “алейхисселя̄м”?

Аз винаги правих наблюдения и изследвания относно пророчеството на Мухаммед “алейхисселя̄м”, за да достигна до истината. Веднъж разкрих това любопитство пред един свещеник в Лондон. Той ми отговори с фанатизъм и инат. Не беше убедителен изобщо. Бях попитал Ахмед ефенди няколко пъти, когато бях в Турция, но не получих задоволителен отговор и от него. Истина е че не можех да го питам открито за този въпрос, за да не заподозре моя шпионаж.

Аз високо ценя Мухаммед “алейхисселя̄м”. Няма съмнение, че той е един от пророците на Аллах, за които бяхме чели в книгите. Но аз като християнин все още не бях повярвал в неговото пророчество. Без съмнение той е много по-съвършен от всички гении.

Сунитите, от друга страна, казват: "Мюсюлманите, след смъртта на Пророка, са счели, че Ебӯ Бекр, Омер, Осмāн и Али са достойни за халифи."

Противоречия от този вид съществуват във всички религии, особено в християнството. Тъй като и Омер, и Али са починали, поддържането на тези несъгласия би било безполезно. Според мен ако мюсюлманите са разумни те трябва да мислят за днес, а не за тези много стари времена.[3]

Един ден в Министерството на колониите споменах за различията между сунитите и шиитите, казвайки: "Ако мюсюлманите осъзнаваха реалността, те щяха да разрешат споровете помежду си и да се обединят." Един незабавно ме прекъсна и рече: "Твоето задължение е да провокираш този спор, а не да мислиш за тяхното обединение."

Преди да се отправя за моето пътуване до Ирак, секретарят ми каза: "О, Хамфър! Знай, че са налице естествени различия между хората, откакто бог е създал Авел [Хāбил] и Каин [Кāбил]. Тези противоречия ще продължат до завръщането на Месията (Исус). Така е в случая с расовите, племенни, териториални, национални и религиозни различия.

Твоето задължение този път е да опознаеш още по-добре тези противоречия и да докладваш на Министерството. Ако успееш да задълбочиш споровете между мюсюлманите ще си извършил най-голямата услуга за Англия.

Ние, англичаните, сме длъжни да будим неразбирателство и разединение във всички държави на света и в нашите колонии, за да можем да живеем в богатство и щастие. Само с помощта на такива провокации ние ще бъдем в състояние да разрушим Османската държава. В противен случай, как би могла една малочислена нация да установи контрол над многочислен народ?

3 В шиизма говоренето за халифата е един от основните принципи. Според сунитите не е необходимо да се говори за това. Младият англичанин бърка религиозните знания с информацията, отнасяща се до светските дела. В земните дела мюсюлманите, както казва и той, винаги са откривали новости и подобрения, и винаги са постигали напредък в науката, техниката, математиката, архитектурата и медицината, възползвайки се от разума и опита. Християните, от друга страна, са приели следването на разума в науката за грях, а религиозните знания са ги променили, опирайки се на разума. Известният италиански астроном Галилео е казал, че земята се върти, като е научил това от мюсюлманите, и не само е бил отлъчен от църквата, но е бил хвърлен и в затвора. Когато той е направил покаяние, казвайки, че не се върти, самият той се е спасил от ръцете на свещениците. Мюсюлманите следват Коран-и керим и хадӣс-и шерифите в знанията, отнасящи се до религията и вярата, а не разума. За разлика от християните, те не променят тези знания, които са извън обсега на ума.

Положи всички усилия, за да намериш техните слаби места и проникни оттам. Знай, че Османската държава и Иран са отслабнали. Ето защо, твоето задължение е да провокираш хората към неподчинение спрямо властта! Историята показва, че източникът на всяка революция се крие в надигането на народа. Когато единството на мюсюлманите се разбие и обичта между тях се наруши, техните сили ще бъдат сломени и по този начин ние лесно ще ги унищожим.”

ДУ’ĀТА ТЕВХĪД

Я Аллах**,** я Аллах. Лā илāхе иллāллāх Мухаммедун Расӯлюллах. Я Рахмāн**,** Я Рахīм**,** я афувву я Керīм**,** фа’фу аннī верхамнī я ерхамеррāхимīн! Тевеффенī муслимен ве елхъкнī биссāлихīн. Аллāхуммагфирлī ве ли-āбāī ве уммехāтī ве ли āбā-и ве уммехāтī зевджетī ве ли-едждāдī ве джеддāтī ве ли-ебнāī ве бенāтī ве ли-ихветī ве ехавāтī ве ли-а’мāмī ве аммāтī ве ли-ахвāлī ве хāлāтī ве ли-устāзī Абдулхакīм-и Арвāсī ве ли кāффетил му’минīне вел-му’минāт. **“**Рахметуллāхи теāлā алейхим еджма’īн.**”**

Първа част
ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато пристигнах в Басра, аз се установих в една джамия. Имāмът беше един сунит от арабски произход на име Шейх Омер Тāī. Щом го срещнах започнахме беседа. Но още в самото начало той се осъмни в мен и ме заля с въпроси. Успях да се спася от този опасен диалог като рекох: “Аз съм от област Ъгдър, Турция. Ученик съм на Ахмед Ефенди от Истанбул. Работих при дърводелец на име Хāлид” и му говорих за неща, които научих по време на престоя в Турция. Също така аз му казах няколко изречения и на турски. Имāмът направи знак с очи на един от тамошните хора и го запита дали говоря правилно турски или не. А той отговори положително. Бях много щастлив, че убедих имāма, но после изпитах разочарование. След няколко дни разбрах, че имāмът ме подозира в шрионаж за турците. После разбрах, че има разногласия и вражда между него и областния управител, назначен от султана (на Османската империя).

След като останах принуден да напусна джамията на Шейх Омер ефенди, наех стая в един хан за гости и чужденци, и се преместих

там. Собственикът на странноприемницата беше глупак на име Муршид ефенди. Всяка сутрин ме смущаваше, като хлопаше грубо на вратата, за да ме събуди за намāз, веднага след сутрешния езāн. Бях принуден да му се подчинявам. По този начин аз ставах и извършвах намāз. След това ми казваше да чета Корāн-и керīм след сутрешния намāз. Един път го потитах: "Не е фарз (заповед на исляма) да се чете Корāн-и керīм. Защо настояваш толкова много?" А той ми отговори: "Да се спи по това време ще донесе бедност и нещастие на хората в хана." Аз трябваше да извърша и тази негова команда. Защото иначе заплашваше да ме изгони. Ето защо, веднага след езāн изпълнявах сутрешния намāз и след това прочитах Корāн-и керīм, повече от един час ежедневно.

Един ден Муршид ефенди дойде при мен и рече: "Откакто нае тази стая постоянно ми се случват неприятности. Аз го дължа на лошия ти късмет, защото не си семеен. Това е лошо. Или ще се ожениш, или ще напуснеш странноприемницата." Аз му заявих, че нямам достатъчно имот, за да се оженя. Аз не можех да му кажа това, което бях продумал на Ахмед ефенди, защото Муршид ефенди беше такъв човек, че за да провери дали казвам истината или не, би ме съблякъл и погледнал в половия орган.

Когато изтъкнах тази причина, Муршид ефенди ме укори с думите: "Каква слаба вяра имаш само! Не си ли чел знамението на Аллах, където по смисъл се казва: **"**Ако са бедни**,** Аллах ще ги стори богати с Неговата доброта.**"**[4] Изумих се. Накрая казах: "Да, ще се оженя, но готов ли си да ми предоставиш необходимите пари? Или, може ли да ми намериш момиче, което да не ми коства скъпо?"

След като се замисли малко, Муршид ефенди каза: "Не ми пука! Или ще се ожениш до началото на реджеб, или напускаш хана." Имаше само двадесет и пет дни до началото на реджеб.

Между другото, нека спомена техните месеци: Мухаррем, Сафер, Ребī'улеввел, Ребī'улāхир, Джемāзилеввел, Джемāзилāхир, Реджеб, Ша'бāн, Рамазāн, Шеввāл, Зилка'де и Зилхидже. Техните месеци не са нито повече от тридесет дни, нито по малко от двадесет и девет. Те се основават на лунни изчисления.

Намерих работа при един дърводелец и напуснах хана на Муршид ефенди. Направихме споразумение за много ниска заплата, но жилището и храната бяха за негова сметка. Преместих моите вещи в мага-

4 Сūра **Нūр:32**

зина на дърводелеца още преди реджеб. Дърводелецът беше мъжествен човек на име Абдурръзā. Беше шиит от Хорасан (Иран). Отнасяше се с мен сякаш съм негов син. Възползвах се от неговата компания и започнах да уча персийски. Всеки следобед иранските шиити се събираха при него и разговаряха на различни теми, от политика до икономика. Те говореха много лоши неща и за своето правителство, и за халифа в Истанбул. Всеки път, когато непознат дойдеше при тях, сменяха темата и започваха да говорят по лични въпроси.

Те ми оказваха голямо доверие. После разбрах, че ме смятат за азербейджанец, защото говорех турски.

От време на време един младеж се отбиваше в магазина на дърводелеца. Беше облечен като учещите наука. Знаеше арабски, персийски и турски. Името му беше Мухаммед бин Абдулвеххāб Неждй. Този младеж беше изключително високомерен и нервен. Докато често злословеше по адрес на Османското правителство, той не говореше нищо лошо против иранското. Общото, което ги правеше приятели със собственика на магазина Абдурръзā, беше враждата към халифа в Истанбул. Но как е възможно този млад човек, който е сунит, да знае персийски и да поддържа приятелски отношения с Абдурръзā, който е шиит. В този град сунитите се срещаха с шиитите и изглеждаха като братя. Повечето жители на града знаеха и арабски, и персийки. Много от тях знаеха и турски.

Мухаммед от Неджд беше сунит само привидно. Въпреки, че повечето сунити говореха лошо за шиитите, дори част от тях ги наричаха неверници, той никога не засягаше шиитите. Според Мухаммед от Неджд нямаше причина сунитите да се придържат към един от четирите мезхеба и казваше: "В Книгата на Аллах няма никакви доказателства, отнасящи се до тези мезхеби." Той съзнателно пренебрегваше āйетите на тази тема и не отдаваше значение на хадйс-и шерйфите.

Що се отнася до въпроса за четирите мезхеба: Един век след смъртта на пророка Мухаммед "алейхисселāм" са се появили четирима учени: Ебӯ Ханйфе, Ахмед бин Ханбел, Мāлик бин Енес и Мухаммед бин Идрис Шāфи'й. Някои халифи са принудили сунитите да следват един от тези четирима учени. Те са казали, че никой освен тях не би могъл да прави иджтихāд, т.е. да извлича закон от Корāн-и керйм и Суннета (Сунната). Това движение е затворило вратите на знанието и разбирането за мюсюлманите. Тази забрана за иджтихāд се изтъква като причина за застоя на исляма.

Шиитите са се възползвали от тези погрешни твърдения, за да разпространят своите мезхеби. Броят на шиитите е бил по-малко от една десета от сунитите, но сега се е увеличил и са равни с тях на брой. Този резултат е естествен, защото иджтихāдът прилича на оръжие. Той развива ислямския фикх, т.е. ислямските знания. Спомага за разбиране на Корāн-и керӣм и Суннета. Забраната за иджтихāд, от друга страна, е като гнило оръжие. Заковава правилата в определени рамки. А това означава да се затворят вратите на разбирането и да се пренебрегнат изискванията на времето. Ако оръжието ти е гнило, а врагът е с перфектно оръжие, ти си обречен да бъдеш победен от него, рано или късно. Аз мисля, че в близко бъдеще най-умните сред сунитите ще отворят отново вратата на иджтихāда. Ако те не направят това, след няколко века ще се превърнат в малцинство, а шиитите в мнозинство.[5]

[Имāмите (водачите) на четирите мезхеба притежават една и съща вяра. Няма никаква разлика между тях. Техните различия са само в поклоненията. А това е улеснение за мюсюлманите. Шиитите, от друга страна, са се разделили на дванадесет течения, като по този начин са станали гнили оръжия. Това е подробно обяснено в книгата **"**Милел ве Нихал**"**.]

Самонадеяният младеж от Неджд Мухаммед следваше своя нефс в разбирането на Корана и Сунната. Той напълно игнорираше думите не само на учените от онова време и имāмите на четирите мезхеба, но и на забележителни сахāбии (сподвижници), като Ебӯ Бекр и Омер. Всеки път, когато той се натъкваше на āйети от Корана, които според него противоречаха на техните думи, той казваше: "Пророкът е казал: "Аз ви оставих Корана и Сунната!", а не: "Аз ви оставих Корана, Сунната и Сахāба, и имāмите на мезхебите."[6] Ето защо за всеки е фарз да следва Корана и Сунната, без значение до каква степен противоречат на мненията на мезхебите, Сахāба и думите на учените."[7]

---

5 Големите учени, които са в състояние да разбират заповедите в религията, които не са ясно разкрити, от Корāн-и керӣм и хадӣс-и шерӣфите, се наричат муджтехиди. Необходимите условия за ставане на муджтехид са подробно написани в книгите ни **"**Се'āдет-и ебедиййе**"** и **"**Фāидели билгилер**"**. След четвърто столетие по Хиджра не е израснал учен, който да отговаря на тези условия. Ислямските врагове (зъндъците) са казали, че правят иджтихāд и се заканили да унищожат религията отвътре. Въпреки това, муджтехидите са извлекли законите за всички събития, които ще се случат до края на света, и са ги записали в ехли суннитските книги.

6 С това изявление Мухаммед от Неджд отрича хадӣс-и шерӣфите, които повеляват да се следва Есхāб-и кирāм.

7 Днес във всички ислямски страни невежи хора и предатели се преобразяват като

По време на вечеря в къщата на Абдурръзā се проведе следният спор между Мухаммед Недждī и един гост от Кум (Иран), шиитски учен на име шейх Джевā̆д:

Шейх Джевā̆д – Щом приемаш Али за муджтехид, защо не го следваш като шиитите?

Мухаммед Недждī – Али не се различава от Омер и другите сахабии. Неговите думи не могат да бъдат доказателства. Доказателства са само Корā̆н-и керīм и Сунната. [Въпреки това, всички думи на Есхā̆б-и кирā̆м са доказателства. Пророкът ни е заповядал да следваме всеки един от тях.[8]]

Шейх Джевā̆д – Тъй като Пророкът ни е казал: **"**Аз съм градът на знанието**,** а Али е неговата врата**"**, не би ли трябвало да има разлика между Али и другите сподвижници?

Мухаммед Недждī – Ако думите на Али бяха доказателства, Пророкът нямаше ли да каже: "Аз ви оставих Корана, Сунната и Али"?

Шейх Джевā̆д – Да, той все едно е казал това, защото в един хадīс-и шерīф е рекъл: **"**Аз ви оставям Книгата на Аллах и моя Ехл-и бейт**"**. А Али е най-високопоставеният член на Ехл-и бейт.

Мухаммед от Неджд отрече, че Пророкът е казал това.

Шейх Джевā̆д пък опроверга Мухаммед Недждī с убедителни доказателства и го накара да замлъкне.

Въпреки това, Мухаммед Недждī възрази и каза: "Вие твърдите, че Пророкът е казал: **"**Аз ви оставям Книгата на Аллах и моя Ехл-и бейт**"** Тогава къде остава Суннета на Расӯлюллах?"

Шейх Джевā̆д – Суннета на Расӯлюллах е разяснението на Корана. Расӯлюллах е казал: **"**Аз ви оставям Книгата на Аллах и моя Ехл-и бейт**"**. Под "Книгата на Аллах"се разбира и Суннета, който е нейно разяснение.

Мухаммед Недждī – Щом думите на Ехл-и бейт са обясненията на Корана, то тогава защо са нужни разясненията с хадīсите?

ислямски учени и атакуват учените на ехли суннет. Хвалят вахабизма в замяна на солидни суми пари, които получават от Саудитска Арабия. Всички те използват горепосочените изявления на Мухаммед Недждī като оръжие по всеки повод. Въпреки това, нито едно изявление на ехли суннитските учени, имамите на четирите мезхеба не е в противоречие с Корā̆н-и керīм и хадīс-и шерīфите. Те не са направили никакви допълнения към тях, а само са ги разяснили. Вахабитите (уахабитите), подобно на англичаните, подвеждат мюсюлманите.

8 Мюсюлманин, който е видял красивото и благословено лице на Мухаммед "алейхисселям", се нарича **"**сахā̆бин**"**. Множественото число е **"**сахā̆бе**"** или **"**Есхā̆б**"**.

Шейх Джевād – Когато Пророкът е починал, неговата общност е имала нужда от разяснение на Корана, което да посрещне изискванията на времето. Ето защо Пророкът е заповядал на общността да следва Корана, който е основата, и Ехл-и бейт, който обяснява Корана по начин, отговарящ на изискванията на времето.

Този спор много ми хареса. Мухаммед от Неджд остана без сили пред възрастния шейх Джевād, като врабче в ръката на ловец.

Онова, което търсех, го намерих в лицето на Мухаммед Недждī. Неуважението му към учените на онова време, пренебрежителното отношение дори към четиримата халифи, личните му виждания по разбиране на Корана и Суннета бяха най-уязвимите му точки за лов. Този надут младеж не можеше и да се сравни с Ахмед Ефенди от Турция, при когото учех! Този учен, подобно на предшествениците си, беше като планина. Нямаше сила, която да го разклати. Когато щеше да спомене името на Ебū Ханīфе, той ставаше и изпълняваше абдест. Всеки път, когато трябваше да държи сборника с хадīси на име Бухāрī, той подновяваше абдест. Сунитите изключително се доверяваха на тази книга.

Мухаммед Недждī, от друга страна, крайно много омаловажаваше Ебū Ханīфе. Той казваше: "Аз знам по-добре от Ебū Ханīфе."[9] Освен това твърдеше, че половината от книгата Бухāрī е невярна.[10]

[Когато превеждахме на турски език признанията на Хамфър[11], ние си спомнихме за следната случка: Бях учител в една гимназия. По време на урок един от моите ученици попита:

- Учителю! Ако един мюсюлманин бъде убит по време на война, той ще стане ли шехīд (мъченик)?
- Да, ще стане!
- Пророкът ни разкрил ли е това?
- Да!
- Той ще стане ли шехīд ако се удави и в морето?
- Да! Ще получи и повече севāб.
- Дали ще стане шехīд ако падне и от самолет?

9 Някои днешни невежи безмезхебници (еретици) говорят същото. Сега в Турция чуваме някои професори глупаци да твърдят това. Хадīс-и шерīфите са подробно обяснени на 422-а страница на книгата **"Се' āдет-и Ебедиййе"**.

10 Това негово състояние показва, че изобщо не е наясно с науката хадīс.

11 Признанията на Хамфър са преведени на турски и, заедно с обясненията на автора, е съставена една книга. Книгата, която читателите четат сега, е преводът на въпросната турска книга.

- Да!
- Пророкът ни и това ли е съобщил?
- Да, съобщил е!

При това той триумфално се усмихна и каза:

- Учителю! Тогава имаше ли самолети?

- Синко! Пророкът ни има 99 имена. Всяко име разкрива едно негово красиво качество. Едно от имената му е било **"**Джāми**'**ул-келим**"**. Той е излагал много факти с една дума. Например, той е рекъл: **"**Който падне отвисоко**,** става шехӣд**."** Детето се учуди и изрази благодарност.

По същия начин, Корāн-и керӣм и хадӣс-и шерӣфите съдържат много думи и закони, т.е. заповеди и забрани, всеки от които съобщава различни други значения. Научната работа по намиране на тези значения и избиране на нужното сред тях се нарича иджтихāд. За извършване на иджтихāд е нужен голям учен. Поради тази причина, сунитите са забранили на невежите да правят иджтихāд. Това не означава, че изобщо е забранено да се прави иджтихāд. Тъй като след четвърти век по Хиджра не се е появил мутлак муджтехид [голям учен], не е било възможно да се прави иджтихāд, което от своя страна е затворило вратата на иджтихāда. Към края на света Йсā "алейхисселāм" ще слезе от небето и ще се появи Мехдӣ; те отново ще изпълнят иджтихāд.

Пейгамберът ни "салляллāху алейхи ве селлем" е казал: **"**След мен мюсюлманите ще се разделят на 73 групи. Само една от тях ще влезе в Рая.**"** Когато е бил помолен да каже коя ще бъде тази група, отвърнал: **"**Тези**,** които следват мен и Есхāба (сподвижниците) ми.**"** В друг хадӣс-и шерӣф е казал: **"**Моите сподвижници са като звездите на небето. Ще постигнете напътствие когото и от тях да последвате!**"**, т.е. ще намерите правилния път, водещ към Рая. Един евреин от Йемен, Абдуллах бин Себе, за да унищожи исляма отвътре, е вкарал сред мюсюлманите враждата към Есхāб-и кирāм. Невежите хора, които са повярвали в този юдеин и станали врагове на сподвижниците, се наричат **"**шиити**"**. А хората, които се подчиняват на хадӣс-и шерӣфите и обичат и следват Есхāб-и кирāм, се наричат сунити.]

Аз завързах много близко приятелство с Мухаммед бин Абдулвеххāб от Неджд. Постоянно го хвалех. Един ден му казах: "Ти си по-велик от Омер и Али. Ако Пророкът беше жив, той щеше да назначи теб за халиф, вместо тях. Аз се надявам, че ислямът ще бъде възобновен и възвисен с твои ръце. Ти си единственият учен, който ще разпространи исляма по целия свят."

Мухаммед, синът на Абдулвеххāб и аз решихме да направим ново тълкувание на Корāн-и керīм, което да отразява само нашите виждания и да е изцяло в противоречие с обясненията на сподвижниците, мезхеб имāмите и муфессирите (учените в науката "тефсīр"). Ние четяхме Корана и говорехме за някои āйети. С това целях да подведа Мухаммед. И без това той се опитваше да се представи като революционер и приемаше моите виждания и идеи с удоволствие, за да му се доверя още повече. Един път му казах:

- Джихāдът не е фарз.

- Как да не е фарз като Аллах е повелил: **"**Бори се срещу неверниците.**"**[12]?

- Тогава защо Пророкът не е правил джихāд с лицемерите, въпреки заповедта на Аллах: **"**Борете се с неверниците и лицемерите.**"**[13] [Въпреки това, в **"**Мевāхиб-и ледуннийе**"** е написано, че Мухаммед "алейхисселāм" е воювал с неверниците двадесет и седем пъти. Неговите мечове са експонирани в Истанбулския музей. Лицемерите са се представяли за мюсюлмани. Денем са изпълнявали намāз с Расӯлюллах в Месджид-и небевī. Пророкът ни "салляллāху алейхи ве селлем" е знаел за тях, но на никога не е казал, че е двуличник. Ако той беше воювал с тях и ги беше избивал, хората щяха да кажат: "Мухаммед "алейхисселāм" убива хората, които вярват в него. Ето защо той е извършил словесен джихāд с тях, защото джихāдът, който е фарз (задължение на исляма), се извършва с тяло, имот и думи. В горепосоченото знамение се повелява да се върши джихāд срещу неверниците и лицемерите, но не обяснява как трябва да се изпълни. Пророкът ни "салляллāху алейхи ве селлем" се е борил с неверниците посредством война, а с лицемерите посредством проповеди и наставления."]

- Пророкът правил словесен джихāд с тях.

- Словесният джихāд ли е фарз?

- Расӯлюллах е воювал с неверниците.

- Расӯлюллах е воювал с тях, за да се защити. Те са искали да го убият.

Той кимна с глава потвърдително.

Друг път му казах:

- Бракът "мут'а" е джāиз (позволен в исляма).

- Не, не е позволен!

12 Сӯра Тевбе**:73**

13 Сӯра Тевбе**:73**

- Аллах е казал: **"**А на онези**,** от които сте се възползвали**,** в замяна на това им дайте техния мехир**,** колкото сте се разбрали**!"**[1415]

- Омер е забранил два примера за мут'а никях, които са съществували във времето на Пророка, и е казал, че ще накаже всеки, който ги практикува.

- Ти хем казваш, че знаеш по-добре от Омер, хем го следваш. В допълнение към това Омер е казал: "Аз го забранявам, въпреки че Пророкът го позволяваше."[16] Ти защо оставяш Корана и словата на Пророка, а се покоряваш на думите на Омер?

Той не отговори. Разбрах, че беше убеден.

Усещах, че в този момент Мухаммед от Неджд иска жена – той не беше семеен. Един ден му казах: "Хайде, нека си вземем по една жена чрез мут'а никях и да се позабавляваме." Той утвърдително кимна с глава и прие. Това беше чудесна възможност за мен, така че аз обещах да му намеря жена за развличане. Аз целях да залича в него страха от хората. Той даде съгласие при условие, че въпросът ще остане тайна между нас и няма да спомена името му дори пред жената. Аз набързо отидох при християнските жени, които бяха изпращани от Министерството на колониите със задачата да съблазняват местната мюсюлманска младеж. Разкрих положението на една от тях. Тя прие да ми помогне и аз ѝ дадох името Сафиййе. Заведох Мухаммед Неджд̄и до нейната къща. Сафиййе беше сама у дома. Направихме едноседмичен брачен договор за Мухаммед Неджд̄и, а той даде на жената малко злато в името на мехр. Така ние започнахме да подвеждаме Мухаммед Неджд̄и, Сафиййе отвътре, а аз отвън.

Сафиййе съвсем беше поела Мухаммед под властта си. Освен това, той беше вкусил от удоволствието на нефса от неподчинението на заповедите в исляма, под предлог за свобода на иджтихā̆дите и идеите.

През третия ден на мут'а никяха дълго спорих с него дали алкохолът е харам (забранен от исляма) или не. Въпреки че той изтъкна

---

14 Сӯра Ниса**:24**

15 Мут'а никяхът (бракът) е подобен на съжителството с любовница. Според шиитите този брак е допустим в исляма.

16 Омер "радияллā̆ху анх" не се е изказал така. Подобно на всички други християни, английският шпионин също изпитва вражда към хазрети Омер и го клевети с тези изявления. В **"**Худжед-и кат'иййе**"** пише: "Омер "радияллā̆ху анх" е казал, че Расулюллах е забранил бракът мут'а и че няма да позволи да се извърши нещо, което е забранено от него. Всички от Есхā̆б-и кирā̆м са подкрепили тези негови слова. Сред тях се е намирал и хазрети Али."

много āйети и хадӣси, показващи, че алкохолът е харам, аз игнорирах всички тях и най-накрая му казах: "Факт е, че Йезид, омаядските и абасидските халифи са пиели алкохол. Нима всички те са в заблуда, а ти си единственият напътен? Несъмнено те знаеха Корана и Сунната по-добре от теб. Те бяха разбрали от източниците (в религията), че алкохолът не е харам, а мекрӯх. Също така, в еврейските и християнските книги е написано, че алкохолът е мубāх (разрешен). Всички религии са повелени от Аллах. Освен това, според едно предание Омер е пиел алкохол, докато е бил низпослан āйетът: **"**Вие всички се отказахте**,** нали?**"**[17] Ако той беше извършил харам Пророкът щеше да го накаже. Щом Пейгамберът не го е наказал, значи алкохолът е халял (позволен от исляма)." [Въпреки това, Омер "радияллāху анх" е употребявал алкохол преди да бъде сторен харам. Той никога не е пил след забраната. Ако някои от омаядските или абасидски халифи са пиели алкохолни напитки, това не показва, че алкохолът е мекрӯх, а разкрива, че тези хора са били грешници, които са вършили грехове. Защото знамението (āйетът), цитирано от шпионина, както и другите знамения и хадӣс-и шерӣфи, показват, че алкохолът е харам. В **"**Риядун-нāсихӣн**"** пише: "Отначало е било допустимо да се пие вино. Хазрети Омер, Сад ибни Ебӣ Ваккас и част от сподвижниците са пиели. По-късно е било низпослано 219-о знамение на сӯра Бакара, където е било разкрито, че това е голям грях. По-късно е било низпослано 42-о знамение на сӯра Нисā, където по смисъл е било повелено: **"**Не пристъпвайте към намāз**,** когато сте пияни!**"** В крайна сметка е дошло 93-о знамение на сӯра Мāиде и виното (всякакъв вид алкохол) е станало харам. В хадӣс-и шерӣфи се казва: **"**Ако нещо опиянява в големи количества**,** то е харам да се пие и в малки количества.**"**, **"**Виното е най-тежкият сред греховете.**"**, **"**Не се сприятелявайте с човек**,** който пие вино! Не присъствайте на погребението му! Не вземайте мома от него**,** нито пък му давайте!**"**, **"**Да се пие вино е като да се кланя на идоли.**"** и **"**Нека Аллāху теāлā прокълне онези**,** които пият**,** продават**,** правят и дават вино**!"**]

Мухаммед Недждӣ рече: "Според някои предания Омер е пиел алкохол, смесен с вода и е казвал, че алкохолът не е харам ако не опиянява. Възгледът на Омер е правилен, защото в Корана се казва: **"**Шейтāнът (сатаната) иска да всее между вас вражда и ненавист чрез виното и хазарта**,** и да ви възпре от споменаване на Аллах и намāза. Вече ще

17 Сӯра **М**āиде**:91**

престанете да ги вършите**,** нали?**”**[18] Ако алкохолът не опиянява, той не става причина за греховете, изтъкнати в знамението. Ето защо, алкохолът не е харам щом не опиянява.”[19]

Казах на Сафиййе за спора между нас относно алкохола. Инструктирах я да му даде много силно питие. След като изпълни заръката, тя ми обясни следното: “Направих каквото поиска от мен и го накарах да се напие. През онази нощ той танцува и на няколко пъти прави секс с мен.” Ето така Сафиййе и аз поехме пълен контрол над Мухаммед от Неджд. Когато се сбогувах с министъра на колониите, той ми беше посочил: “Ние завзехме Испания от неверниците [има предвид мюсюлманите] с алкохол и блудство. Да превземем обратно всички наши земи пак с тези две велики сили.” Сега вече осъзнавам колко прав е бил.

Един ден отворих темата за говеенето (оруджа) и му казах: “В Корана се посочва: **“**Да говеете е по-добре за вас.**”**[20] Не се казва, че оруджът е фарз. Следователно, да се говее е суннет в ислямската религия, а не фарз.” Той възрази на това предложение и подхвърли: “Нима искаш да ме изкараш от религията?” Аз отговорих: “Религията се състои от чистотата на сърцето, спасението на душата и непрестъпването на правата на другите. Пророкът не е ли казал: **“**Религията е любов**”**? Аллах не е ли казал в Корана: **“**Служи на своя Господ**,** докато се появи якӣн[21]**.”**[22] Следователно, когато човек постигне якӣн по отношение на Аллах и Съдния ден, и когато сърцето му стане добро и делата му чисти, той ще стане най-добродетелният сред хората.” Той отрицателно поклати глава.

Веднъж му казах: “Намāзът не е фарз!” “Как да не е фарз?” – отвърна той. В отговор заявих: “Аллах в Корана известява: **“**Изпълнявай намāз**,** за да ме споменаваш!”[23] Следователно, целта на намāза е споменаването на Аллах. Ето защо може да се споменава Аллах вместо да се кланя намāз.” Той каза: “Да, някои хора са правили зикр, вместо да кланят намāз.”[24] Бях много доволен от този негов отговор. Опитах

18 Сӯра **М**а̄ида**:91**

19 Въпреки това Пророкът ни е казал: **“**Ако нещо опиянява в големи количества**,** то е харā̆м да се пие и в малки количества.**”**

20 Сӯра Бакара**: 184**

21 Ислямските учени казват, че под якӣн се има предвид смъртта, т.е. **“**Служи на своя Господ**,** докато дойде смъртта!**”**

22 Сӯра Хиджр**:99**

23 Сӯра **Т**а̄ха̄**:14**

24 Пророкът ни е казал: **“**Намāзът е стълба на религията. Този**,** който извършва намāз**,**

се да доразвия тази идея и превзех сърцето му. После забелязах, че не отдава значение на намāза – понякога кланяше, а понякога не. Особено много пропускаше сутрешния намāз, защото говорих с него до полунощ и пречех да си легне. Сутринта ставаше безсилен и изпускаше намāза.

Започнах да събличам дрехата на вярата от раменете на Мухаммед от Неджд. Един ден поисках да споря с него за Пророка. Той ми каза: "Отсега нататък ако говориш с мен на тези теми, нашата връзка ще се развали и ще прекъсна отношения с теб." След това аз се отказах да говоря за Пророка от страх да не съсипя за един миг всички мои успехи.

Посъветвах го да поеме по път, който да е различен от този на сунитите и шиитите. Той също отдаваше значение на тази моя идея, защото беше надут човек. Благодарение на Сафиййе аз поех неговите юзди.

Един път му казах: "Вярно ли е че Пророкът е сторил сподвижниците братя помежду им?" Той отговори положително, при което попитах: "Временни ли са ислямските правила или постоянни?" Той обясни: "Постоянни са, защото халялът на Пророка Мухаммед е халял до края на света, неговия харам е харам до края на света." Тогава аз му предложих да ми бъде брат и така станахме братя.

От този ден нататък аз никога не се отделих от него. Ние бяхме заедно дори и в пътуванията му. Той беше много важен за мен, защото дръвчето, което бях посадил, харчейки най-ценните дни на моята младост, започна да плододава.

Аз изпращах месечни доклади до Министерството на колониите в Лондон. Отговорите, които получавах, бяха много окуражаващи и подтикващи. Мухаммед от Неджд вървеше по пътя, който бях начертал за него.

Моето задължение беше да му внуша идеите за независимост, свобода и скептицизъм. Аз винаги го хвалех, като му казвах, че го очаква блестящо бъдеще.

Един ден го излъгах със следните думи: "Снощи сънувах Пророка ни. (Изброих му и качествата, които бях научил от ходжите.) Седеше на високо място. Около него имаше учени, които не познавах. После там влезе ти. Лицето ти сияеше като светлина. Когато отиде до Пророка, той се изправи и целуна мястото между двете ти очи, и рече: "Ти си моят адаш, наследникът на моето знание, заместникът в свет-

ще е издигнал религията си**,** а този**,** който не кланя**,** ще я е разрушил.**"** и **"**Извършвайте намāза**,** както аз кланям**!"** Голям грах е да не се кланя по този начин. Признакът на чистото сърце е правилното изпълняване на намāза.

ските и религиозни въпроси.” Ти отвърна: “О, Расӯляллах! Страхувам се да обявя моето знание пред хората.” Расӯлюллах отговори: “Ти си най-великият – изобщо да не те е страх!”

Мухаммед бин Абдулвеххāб беше дивнал от радост, когато чу за съня. Той запита няколко пъти дали казвам истината или не. Всеки път се заклевах, че говоря истината и той се увери в това. Мисля, че от този момент нататък, той реши да популяризира идеите, които му бях насадил, и да основе нов мезхеб. [25]

---

25 Книгата **“**Ел-феджр-ус-сāдък**”** е била написана от Джемӣл Съдкъ Зехāвӣ ефенди от Багдат. Той е бил професор по Акāид-и ислямиййе в Дāр-ул-фунӯн на Истанбул и е починал през 1354 [1936] г. Книгата е била отпечатана в Египет през 1323 [1905] година и възпроизведена чрез офсетов процес от Хакӣкат Китāбеви в Истанбул. В нея пише: “Еретичните идеи на уахабизма, който е бил подготвен от англичаните, са били обявени от Мухаммед бин Абдулвеххāб в Неджд през 1150 [1737] година. Той е бил роден през 1111 [1699] и починал през 1207 [1792] година. Сектата е била разпространена чрез проливане на много мюсюлманска кръв от страна на Мухаммед бин Сууд, емирът на Дер’иййе. [Уахабитите наричат мюсюлманите “еретици, опасни хора”. Това, заедно с извършените от тях изтезания, е подробно разяснено в книгата ни “**Kıyâmet ve Âhıret**”.] Уахабитите (вахабитите) са нарекли “съдружаващи (политеисти)” онези мюсюлмани, които не са постигнали съгласие с тях. Казали, че всички те (неуахабитите) трябва да извършат хадж наново, и че всички те са неверници, подобно на техните деди от 600 години насам. Те са убили всеки, който не е приел уахабитската религия, и присвоили техните имоти като военна придобивка. Казали грозни неща за Мухаммед “алейхисселя̄м”. Изгорили книгите по фикх, тефсӣр и хадӣс. Изтълкували погрешно Коран̄-и керӣм в съответствие с идеите си. С цел да заблудят мюсюлманите, казали че са от ханбелитския мезхеб. Въпреки това, повечето ханбелитски учени са написали книги, чрез които са ги опровергали и обяснили, че това са еретици. Уахабитите са неверници, защото наричат “халял” харāмите и подценяват пророците и евлиите. Уахабитската религия се основава на десет принципа: 1- Аллах е материално същество. Има ръце, лице и посоки. [Това тяхно убеждение е подобно на християнската вяра за Отец, Син и Светия Дух]; 2- Интерпретират Коран̄-и керӣм според собствените си разбирания; 3- Отхвърлят знанията, предадени от Есхāб-и кирāм; 4- Отхвърлят знанията, предадени от учените; 5- Казват, че човек, който следва един от четирите мезхеба, става неверник; 6- Казват, че онези, които не са уахабити, са неверници; 7- Казват, че човек, който по време на молитва иска в името на пророците и евлиите, става неверник (напуска исляма); 8- Казват, че е харāм да се посещават гробовете на Пророка и евлиите; 9- Казват, че онзи, който се кълне в името на друг, освен на Аллах, става мушрик (съдружаващ); 10- Казват, че човек, който прави незр за друг, освен за Аллах, или коли животно до гробовете на евлиите, става политеист (многобожник). В тази моя книга ще бъдат доказани с аргументи, че всички тези десет вероубеждения са грешни.” Ако се обърне внимание, тези десет основи на уахабитската религия са идентични с религиозните принципи, които Хамфър е втълпил на Мухаммед от Неджд.

Англичаните са публикували признанията на Хамфър като средство за християнска пропаганда. С цел да заблудят децата на мюсюлманите те са написали лъжи и измислици в името на ислямските знания. Ето защо, с оглед да защитим нашите младежи от този английски капан, ние публикуваме тази книга, коригирайки техните лъжи и клевети.

Първа част
ПЕТА ГЛАВА

Това беше през един от онези дни, когато с Мухаммед от Неджд поддържахме много близки приятелски взаимоотношения. Получих заповед от Лондон да отида до градовете Кербеля (Кербала) и Наджаф, двата най-известни шиитски центъра на знанието и духовността. Бях принуден да сложа край на моята среща с Мухаммед от Неджд и да напусна Басра. И все пак аз бях щастлив, защото бях сигурен, че този невеж и морално деградирал човек ще основе нова секта, която ще стане причина за разрушаване на исляма отвътре, и че аз съм подготвил еретичните убеждения на тази нова секта. С тази радост напуснах Басра.

Али, четвъртия халиф на сунитите и първият според шиитите, е бил погребан в Наджаф. Град Куфа, който е на разстояние от един ферсах, т.е. на един час път пеша от Наджаф, е била столицата на халифата на Али. Когато той е бил убит, синовете му Хасан и Хюсеин са го погребали извън Куфа на място, наречено днес Наджаф. С течение на времето Наджаф е започнал да се развива, а Куфа да запада. Шиитските учени са се събрали в Наджаф. Построили къщи, чаршии и медресета.

Халифът в Истанбул се държеше щедро с тях, защото:

(1) Шиитското управление в Иран подкрепяше шиитите в Наджаф. Ако халифът се намесваше в техните дела това щеше да породи напрежение между двете държави и дори да доведе до война.

(2) В околността на Наджаф имаше много въоръжени племена, които подкрепяха шиитите. Въпреки че нямаха сериозно въоръжение и организация, халифът можеше да воюва с тях.

(3) Шиитите в Наджаф имаха власт над шиитите в Индия, Африка и целия свят. Ако халифът ги безпокоеше, всички шиити щяха да се надигнат срещу него.

Хюсеин бин Али, внукът на Пророка, т.е. сина на дъщеря му Фāтима, е станал шехӣд (мъченик) в Кербала. Народът на Ирак е повикал Хюсеин от Медӣна, за да го изберат за техен халиф. Когато той и семейството му са пристигнали в местността Кербала, иракчаните се отказали и действайки по заповед на Йезид (Язид) бин Муāвийе, омаядският халиф, живеещ в Шам, са тръгнали да го арестуват. Хюсеин и неговото семейство се борили героично с иракската войска, докато паднат шехӣди. Иракската армия е победила. От този ден насам шиитите са приели

Кербала за техен духовен център. Те идват тук от цял свят. В нашата християнска религия няма нищо, което да наподобява това.

Кербала е шиитски град, в който има шиитски медресета. Този град и Наджаф се подкрепят взаимно. Когато получих заповедта да отида на тези две места, аз заминах от Басра за Багдат, оттам отидох в град Хулле, разположен до река Тигър.

Тигър и Ефрат извират от Турция, прорязват Ирак и се вливат в Персийския залив. Селското стопанство и изобилието в Ирак са благодарение на тези две реки.

Когато аз се върнах в Лондон предложих на Министерството на колониите да изготви план за промяна на посоките на тези две реки, за да принудим Ирак да приеме нашите предложения. Защото когато водата спре, Ирак ще бъде принуден да задоволи нашите искания.

От Хулле до Наджаф пътувах облечен като азербейджански търговец. Завързах приятелство с шиитските учени и започнах да ги подвеждам. Започнах да присъствам на техните уроци. Видях, че те не изучават наука като сунитите и са лишени от техния красив морал. Например:

1- Те бяха изключително враждебни към Османското правителство, защото те са шиити, а турците сунити. Те казват, че сунитите са неверници.
2- Шиитските учени бяха изцяло отдадени на религиозните учения и много малко се занимаваха със светски знания, какъвто е случаят със свещениците във времето на застоя в нашата история.
3- Те изобщо не бяха наясно със същността и възвишеността на исляма, нито пък имаха представа за научните и технически развития.

Казах си: Колко жалки хора са шиитите. Те са в дълбок сън, когато целият свят будува. Един ден ще дойде потоп и ще ги помете. Няколко пъти ги подтикнах да се разбунтуват срещу халифа. За съжаление никой не ме послуша. Някои от тях ми се смееха, сякаш бях казал да опустошат земята. Това е така, защото те си представяха халифата като непревземаема крепост. Според тях те ще се отърват от халифата с идването на чакания от тях Мехдӣ.

Според тях Мехдӣ (Махди) беше дванадесетия имам, който е бил потомък на Пророка на исляма и който е изчезнал през 255 г. по Хиджра. Те вярват, че той все още е жив и един ден ще се появи отново и ще спаси света от това състояние на гнет и непревда, и ще го изпълни със справедливост.

Чудя се! Как може да вярват в такива суеверия? Това приличаше на нашата суеверна християнска доктрина, че Исус ще дойде и ще изпълни света със справедливост.

Веднъж попитах един от тях: "Не е ли фарз да предотвратявате несправедливостта, както е правил ислямският Пророк?" Отговорът му беше: "Той успя да предотврати несправедливостта, защото Аллах му помагаше." Аз му казах: "В Корана пише: **"**Ако помогнете на религията на Аллах**,** и Той ще ви помогне.**"**[26] Ако се разбунтувате срещу изтезанията на вашите шахове, Аллах ще помогне и на вас." Неговият отговор беше: "Ти си търговец. Това са научни въпроси, няма как да ги проумееш."

Тюрбето на Емӣр-ул-му'минӣн Али беше много украсено. Имаше красив двор, купол със златно покритие и две високи минарета. Ежедневно голям брой шиити посещаваха това тюрбе и изпълняваха групов намāз в него. Всеки посетител най-напред се навеждаше пред прага и го целуваше. После поздравяваше гроба. Те първо искаха разрешение и влизаха след това. Тюрбето имаше голям двор, който съдържаше множество стаи за учените и посетителите.

В Кербала имаше две тюрбета, подобни на този на Али. Едното от тях беше на Хюсеин, а другото на брат му Аббāс, който е станал мъченик заедно с него в Кербала. В Кербала шиитите повтаряха същите практики като в Наджаф. Климатът на Кербала беше по-добър от този в Наджаф. Той беше заобиколен от красиви градини и течащи води.

По време на мисията ми в Ирак видях нещо, което успокои сърцето ми. Някои събития предвещаваха краха на Османската империя, защото областният управител, назначен от властимащите в Истанбул, беше невеж и жесток човек. Действаше по своя воля и хората не го харесваха. Сунитите не бяха доволни от него, защото ограничаваше техните свободи и не ги оценяваше, а шиитите се възмущаваха, че ги ръководи един турчин, въпреки че сред тях имаше сеййиди[27] и шерӣфи[28], потомци на Пророка, които бяха по-добър избор за управител.

Шиитите бяха в крайно трагично състояние. Живееха в мизерни и порутени сгради. Пътищата бяха опасни. Разбойниците винаги при-

26 Сӯра Мухаммед**: 7**. Да се помогне на религията на Аллах означава да се следва исляма и да се работи за неговото разпространение. Бунтът срещу управляващите е равносилно на унищожаване на религията.

27 Потомците на Хазрети Хюсеин "радияллāху анх".

28 Потомците на хазрети Хасан "радияллāху анх".

чакваха керваните. Когато видеха, че няма войници, веднага ги нападаха. Затова керваните не тръгваха на път, докато правителството не назначи придружаващ отряд.

Шиитските племена често воюваха едно с друго. Убиваха и се ограбваха всеки ден. Невежеството беше ужасно разпространено. Това състояние на шиитите ми напомняше за онези времена, когато Европа е била под властта на църквата. С изключение на религиозните водачи в Наджаф и Кербала и едно малцинство, което ги следваше, дори една хилядна от шиитите не знаеха да четат и пишат.

Икономиката беше рухнала тотално, хората страдаха от крайна бедност. Държавната система също беше престанала да функционира. Шиитите извършваха предателства срещу правителството.

Държавата и хората изпитваха взаимно недоверие и затова липсваше взаимопомощ между тях. Шиитските религиозни лидери напълно се бяха отдали на хуленето на сунитите и бяха се отвърнали от светските знания.

Аз останах в Кербала и Наджаф в протежение на четири месеца. Страдах от много сериозно заболяване в Наджаф. По едно време дори бях загубил надежда, че ще оздравея. Болестта продължи три седмици. Ходих на лекар, който ми даде някои лекарства. След като ги изпих, аз започнах да се възстановявам. По време на боледуването останах в една подземна стая. Тъй като бях болен, домакинът приготвяше моето лекарство и храна в замяна на незначителна сума пари и очакваше голям севāб от това, защото бях дошъл да посетя Емīр-ул-му'минīн Али. Лекарят посъветва да пия само пилешки бульон по време на първите няколко дни от боледуването. По-късно той ми позволи да ям и от месото. На третата седмица ядох оризена супа. След оздравяване заминах за Багдат. Подготвих подробен доклад от сто страници върху моите наблюдения в Наджаф, Хулле и Багдат и по време на пътуването. Предадох доклада на представителя на Министерството на колониите в Багдат. Чаках от Министерството разпоредба за това дали да остана в Ирак или да се върна в Лондон.

Исках да се върна в Лондон, защото отдавна бях в чужбина. Милеех много за родината и семейството. Особено силно исках да видя моя син Распутин, който се беше родил след моето тръгване. Поради тази причина, наред с доклада, аз поисках разрешение за връщане в Лондон, дори за кратко време. Желаех да дам устен доклад за впечатленията от моя тригодишен престой в Ирак и да си отпочина, в същото време.

Иракският представител на Министерството ме посъветва да не се отбивам често при него, за да не ни заподозрат. Освен това, той ми препоръча да си наема стая в един от хановете край река Тигър и каза: "Аз ще те информирам за отговора на Министерството, когато получим пощата от Лондон." По време на престоя в Багдат аз забелязах духовната отдалеченост между Истанбул, столицата на халифата, и Багдат.

Когато заминах от Басра за Кербала и Наджаф, аз бях много загрижен, че Мухаммед от Неджд ще се отклони от пътя, който му бях показал, защото той беше крайно нестабилен и раздразнителен. Боях се от проваляне на плановете, който бях изградил за него.

Когато се разделях с него, той мислеше да поеме за Истанбул. Постарах се много, за да го разубедя и казах: "Аз съм много разтревожен, че когато отидеш там, ще направиш изявление, поради което ще те обвинят в неверие и ще те убият."

Целта ми беше друга. Страхувах се, че когато отиде там ще се срещне с големи учени, които ще поправят неговите отклонения и ще го въведат в ехли суннитската вяра, и това ще унищожи всички мои мечти. Това е така, защото в Истанбул имаше знание и красивия морал на исляма.

Когато разбрах, че Мухаммед от Неджд не иска да остане в Басра, препоръчах му да отиде в Исфахан и Шираз, защото те бяха много красиви градове с шиитско население. И шиитите, на свой ред, не биха могли изобщо да му повлияят, защото при тях липсваше знание и морал. Така аз се уверих, че той няма да се отвърне от пътя, който бях подготвил за него.

Когато се разделяхме, аз му казах: "Вярваш ли в такиййе?" Той отговори: "Да, вярвам. Когато неверниците са измъчили един от сподвижниците и убили родителите му, той е направил такиййе и отрекъл вярата. Пророкът ни не е казал нищо против това." Аз го посъветвах: "Сред шиитите прави такиййе и не казвай, че си сунит, за да не ти причинят неприятност. Възползвай се от тяхната държава и тамошните улеми. Научи техните обичаи и мезхеби, защото това са невежи и упорити хора."

Когато напуснах това място, аз му дадох малко пари като зекят. Зекятът е вид ислямски данък, който се събира, за да бъде раздаден на нуждаещите се хора. Освен това, аз му подарих едно животно, на което да се качи; и така се разделихме с него.

След заминаване аз загубих връзка с него. Това много ме трево-

жеше. Когато ние се разделяхме, решихме да се върнем в Басра и си казахме: "Който се върне пръв и не може да открие своя приятел, да напише едно писмо и да го остави на Абдурръзā."

ЖЕСТОКОСТИТЕ НА АНГЛИЧАНИТЕ

1- В таквима на вестник "Türkiye" от 02.07.1995 пише: "Организирана група от англичани, които са отвличали децата в бедните страни и продавали техните органи за трансплантация, беше разкрита. В една новина от Бразилия се казва: "Международната организация за трансплантация на органи в Кеймбридж проучва броя на отвлечените бебета. Открито е, че някои английски болници проявяват интерес към тези бебешки органи и ги изкупуват срещу солидни суми."

2- В броя на вестник "Türkiye" от 04.07.1995 пише: "Повече от 60 млади мюсюлмани, които са отишли да учат докторантура по химия в Англия, били настанени в град Нюкасъл, където са живеели бедняците. Един от учениците, на име Мустафа Арсланоглу, се е връщал у дома нощно време, когато е бил нападнат от двама англичани, които са излезли от околната църква, и го пребили с камъни и пръти, докато Мустафа припадне. Излели газ върху него, за да го изгорят, но за щастие не успели да запалят запалките. Едно момиче, което е наблюдавало събитието от терасата на своята къща, се обадило на полицията. Младите ислямските врагове са избягали и се укрили в църквата."

3- В същия вестник се казва: "В Босна от рани и глад ежедневно умират стотици мюсюлмани. Родителите бягат по улиците, за да не чуват стоновете на гладните и припадащи деца. Сърбите присвояват хранителните стоки, които биват изпращани от мюсюлманските държави. Войниците на ООН (организация, управлявана от англичаните) шпионират за сърбите. Докато от телата на мюсюлманите тече кръв, тези войници, християнски туристи и ислямските врагове, които идват от Европа, вдигат тост. Зверствата в Босна са планирани от англичаните. Това е започнало през 1988 г. в Косово. Милошевич е бил използван като пионка. Англичаните са казвали на сърбите: "Не се бойте! Зад вас стоим ние!"

Първа част
ШЕСТА ГЛАВА

Аз останах в Багдат за известно време. Върнах се в Лондон след получаване на заповед за връщане. Там говорих със секретаря и някои длъжностни лица в Министерството. Казах им за моите дейности и наблюдения по време на дългата мисия. Те премного се зарадваха за информацията, която дадох за Ирак и заявиха своето доволство. Те се бяха запознали с доклада, който бях изпратил по-рано. Сафиййе, от друга страна, е изпратила доклад в съгласие с моя. Разбрах също така, че през цялата мисия аз съм бил преследван от хората на Министерството. Тези хора също са изпращали доклади, които съвпадали с моите и с нещата, които бях казал на секретаря.

Секретарят ми даде време, за да се срещна с министъра. Когато посетих министъра, той ме посрещна по много по-различен начин от предишния път. Аз разбрах, че съм спечелил специално място в сърцето му.

Министърът беше много доволен да знае, че съм поел под контрол Мухаммед от Неджд и каза: "Той е оръжието, което нашето Министерство търсеше. Дай му всякакви обещания. Струва си да прекараш цялото време дори само за него."

Аз отвърнах: "Бях много загрижен за него, защото има вероятност да си е променил мнението." Той отговори: "Не се притеснявай. Той не се е отклонил. Шпионите на Министерството са го срещнали в Исфахан и докладвали, че той не се е променил." В този миг си помислих: "Как може Мухаммед от Неджд да е разкрил своите тайни пред други", но не посмях да запитам министъра. Въпреки това, когато по-късно се срещнах с Мухаммед от Неджд, разбрах, че в Исфахан го е срещнал човек на име Абдулкерйм и казал: "Аз съм брат на Мухаммед [има предвид мен]." Така го е подмамил и успял да узнае тайните.

Мухаммед от Неджд ми рече: "Сафиййе дойде с мен до Исфахан и съжителствах с нея чрез мут'а никях още два месеца. Абдулкерйм ме придружи до Шираз и намери една жена на име **Ā**сийе, която беше по-хубава и привлекателна от Сафиййе. Сключих мут'а никях и с тази жена. С нея прекарах най-радостните мигове в живота си."

По-късно разбрах, че Абдулкерйм е бил християнски агент, който е живеел в квартал Джелфа на Исфахан и работил за Министерство-

то. А **Ā**сийе е била юдейка от Шираз, друг агент на Министерството. Всички ние четиримата подготвихме Мухаммед от Неджд по такъв начин, че в бъдеще да направи това, което се очаква от него, по най-добрия начин.

Когато разказах за събитията в присъствието на министъра, секретаря и още двама непознати членове на Министерството, министърът рече: "Ти заслужи най-големия медал на Министерството, защото си първенецът сред най-значимите ни шпиони. Секретарят ще ти разкрие някои държавни тайни, които ще ти помогнат в мисията."

После ми дадоха отпуск от десетина дни, за да видя моето семейство. Аз веднага отидох у дома и прекарах най-сладките моменти с моя син, който ми приличаше много. Моят син изговаряше някои думи и вървеше толкова елегантно, че чувствах сякаш парче от моето тяло се движи. Прекарах този десетдневен отпуск много весело и щастливо. Чувствах сякаш ще полетя от радост. Изпитах голямо удоволствие да се върна в моята страна и да бъда със семейството ми. През този десетдневен отпуск посетих моята стара леля по бащина линия, която ме обичаше много. Това беше много сполучлива постъпка, защото тя беше починала след заминаването ми за третата мисия. Почувствах голяма тъга по смъртта ѝ.

Този десетдневен отпуск изтече като един час. Въпреки че тези весели дни минават бързо като един час, дните на скръб ти се струват като векове. Спомних си за дните, когато боледувах в Наджаф. Тези тъжни дни ми се бяха сторили като години.

Когато отидох в Министерството за нова заповед, срещнах секретар с усмихнато лице и висок на ръст. Толкова искрено стисна ръката ми, че се долавяше обичта му към мен.

Той ми каза: "С командата на нашия министър и комисията, отговаряща за колониите, ще ви разкрия две много важни държавни тайни. По-късно ще се възползваш много от тях. Никой, с изключение на няколко напълно доверени хора, не знае тази тайна."

Държейки ръката ми, той ме заведе в една от стаите на Министерството. Там станах свидетел на нещо изключително любопитно. Десетима мъже се бяха насядали около една кръгла маса. Първият беше облечен като османския султан; говореше турски и английски език. Вторият, като шейх-ул-исляма в Истанбул. Третият – като иранския шах, четвъртият – като иранския везир, а петият – като най-знаменития шиитски учен в Наджаф. Последните трима говореха персийски и

английски език. До всеки един от петимата стоеше писар, който записваше техните думи, и, едновременно с това, предаваше информация, събрана от шпионите, за архетипите в Истанбул, Иран и Наджаф.

Секретарят каза: "Тези петима тук (около масата) представляват (превъплъщават се в) тамошните петима (в Иран и Османската империя). За да знаем какво мислят архетипите, ние образовахме и обучихме тези тук досущ като тях; ние им предаваме информацията, която получаваме от техните архетипи в Истанбул, Техеран и Наджаф. И тези мъже тук, на свой ред, се превъплъщават в тях; ние ги питаме и те отговарят. Чрез нашия опит установихме, че отговорите на тези хора съответстват на 70% на мисленето на техните оригинали.

Ако проявиш желание може да им зададеш въпроси, за да ги оцениш; ти и без това вече имаше среща с въпросния учен от Наджаф." Аз отговорих утвърдително, защото се бях срещал с най-големия шиитски учен в Наджаф и го бях питал някои неща. Приближих се до неговото копие и казах: "Учителю, допустимо ли е да се води война срещу правителството, защото то е сунитско и фанатизирано?" Той се замисли известно време и отговори: "Не, не е допустимо да се води война с правителство, което е сунитско, защото всички мюсюлмани са братя. Ние може да обявим война само ако те вършат жестокости и мъчения на мюсюлманската общност (умма, уммет). Ние правим това, като спазваме правилата на емр-и ма'рӯф и нехй-и анил-мункер. Ние спираме да воюваме с тях, когато те престанат с неправдата."

Аз казах: "Учителю! Мога ли да науча вашето мнение относно това дали юдеите и християните са мръсни?" "Да, те са мръсни! Трябва да се стои далеч от тях" – отвърна той. Когато попитах за причината, той рече: "Това е като отмъщение за тяхната обида, защото те ни приемат за неверници и отричат Пророка ни Мухаммед "алейхисселя̄м". Ето защо ние отвръщаме на тях със същото поведение." Казах му: "Учителю! Чистотата не произлиза ли от вярата? Защо пътищата и улиците около **"**Сахн-и шерӣф**"** [околността на тюрбето на Хазрети Али] не са чисти? Дори и медресетата, които са места за наука, не са чисти." Той отговори: "Да, чистотата произлиза от вярата, но шиитите не ѝ отдават значение; ето това е причината за мизерията."

Отговорите на този човек в Министерството напълно съответстваха на онези, които бях получил от устата на шиитския учен в Наджаф. Тази прилика направо ме изуми. В допълнение към това, той знаеше и персийски език.

Секретарят каза: “Ако беше водил диалог и с архетипите на другите четирима – а именно сега ще имаш тази възможност – щеше да видиш колко много си приличат с оригиналите.” Аз му отвърнах: “Знам как мисли и шейх-ул-ислямът, защото Ахмед ефенди, моят учител в Истанбул, ми даде подробно описание на шейх-ул-исляма.” Секретарят рече: “Щом е така, заповядай! Говори и с неговия архетип.”

Отидох до архетипа на шейх-ул-исляма и го запитах: “Фарз (заповед на религията) ли е да се прояви подчинение към халифа?” Той отговори: “Да, вāджиб е! Това е вāджиб, както е фарз и подчинението към Аллах и Пророка.” Когато го попитах за доказателствата, той отвърна: “Не си ли чувал за знамението на Аллāху теāлā, чието значение е: **“**Подчинявайте се на Аллах**,** Неговия Порок и улул емра измежду вас**.”**[29]**?**” Аз му казах: “Означава ли това, че Аллах ни заповядва да се подчиняваме на халифа Йезид, който е разрешил да се ограби Медīна и убил Хюсеин, внука на нашия Пророк Мухаммед; и Велīд (Уалид), който е пиел алкохол?” Отговорът му беше следният: “Синко! Йезид (Язид) беше Емīр-ул-му’минūн от Аллах. Той не е заповядал да се убие Хюсеин. Не вярвай в шиитските лъжи! Прочети книгите добре! Той (Язид) постъпи грешно и направи покаяние. Той е бил прав по отношение на ограбването на Медīна, защото жителите на града са били станали необуздани и непокорни. Що се отнася до Велīд, да, той е бил фāсък (грешник)! Не е вāджиб да се имитират делата на халифа, а да се изпълняват заповедите му, които са съвместими с исляма.” Аз бях отправил същите въпроси и към моя ходжа (учител) Ахмед ефенди и получих отговори, които съвсем малко се разминаваха с тези.

После попитах секретаря: “Защо подготвихте тези архетипи? Каква целите с това?” Той каза: “С този метод ние научаваме умствените способности на султана и на мюсюлманските учени, било то шиити или сунити. Ние търсим мерки, които ще ни помогнат да се справим с тях в политически и религиозен аспект. Например, ако знаеш от коя посока ще дойде врагът, ще направиш съответните приготовления, ще позиционираш силите на подходящи места, и ще сразиш врага. От друга страна, ако не знаеш откъде ще дойде врагът, ти ще разпръснеш силите си навсякъде и ще претърпиш поражение. По същия начин, ако знаеш доказателствата на мюсюлманите, които те представят, за да докажат истинността на тяхната религия и мезхеб, тогава ще е възможно да подготвиш насрещните доказателства, които да опровергаят

29 Сӯра Ниса̄**:59**

техните, и да подкопаеш убежденията им."

После той ми даде една книга от хиляда страници, която съдържаше резултатите от наблюденията и плановете на тези петима архетипи във военната, финансовата, образователната и религиозната сфера. Той ми рече: "Донеси я след като прочетеш!" Взех книгата с мен и я занесох у дома. Прочетох я с голямо внимание по време на триседмичната почивка.

Книгата беше удивителна. Важните отговори и деликатните бележки, които съдържаше, бяха като истински. Аз мисля, че отговорите, дадени от петимата архетипи, бяха в съгласие с повече от 70% с отговорите на оригиналите. Секретарят и без това ми беше казал, че съответстват на 70%.

Когато прочетох тази книга аз вече имах по-голямо доверие в моята държава и узнах със сигурност, че са подготвени планове за разрушаване на Османската империя за по-малко от столетие. Секретарят ми каза: "В други подобни помещения имаме идентични маси, предназначени за страните, които сме колонизирали, както и за тези, които планираме да колонизираме."

Когато попитах секретаря: "Откъде намирате толкова стриктни и талантливи хора", той отговори: "Нашите агенти по целия свят ни пращат информация непрестанно. Представителите, които видя, са експерти в своята област. Естествено е, че ако се въоръжиш с цялата информация, притежавана от конкретен човек, ти ще бъдеш в състояние да мислиш и да вземаш същите решения като него, защото ти ставаш като негово копие."

Секретарят продължи: "Това е първата тайна, която Министерството ми повели да ти разкрия. Ще ти кажа и втората тайна след един месец, когато върнеш обратно книгата от хиляда страници."

Прочетох с внимание книгата, част по част, от началото до края. Това увеличи моето знание за мохамеданите. Сега научих напълно как мислят те, какви са слабостите им, и начините за трансформиране на техните силни страни в уязвими точки.

Слабите места на мюсюлманите, които са записани в книгата, са както следва:

(1) Противоречия между сунитите и шиитите, султана и народа[30],

30 Това твърдение е напълно грешно и противоречи на предишното му изявление, където казва, че е фарз да се подчинява на султана.

турците и иранците, различните племена, учените и държавата[31].

(2) Мюсюлманите са невежи, с много малки изключения.[32]

(3) Липса на духовност, знание и съзнание.[33]

(4) Те прекъсват връзка със светския живот и се отдават на неща, свързани с отвъдното.[34]

(5) Техните управници са жестоки диктатори.[35]

(6) Пътищата са опасни, транспортът и пътуванията са непостоянни.[36]

(7) Не предприемат мерки срещу епидемиите от чума и холера, които убиват десетки хиляди души всяка години. Хигиената е тотално игнорирана.[37]

---

31 Това също е клевета. В завещанието на Осма̄н га̄зӣ (първия османски владетел) подробно е написано каква стойност и значение отдава на учените Османската държава. Всички султани са предоставили най-високите позиции на учените. Когато завистниците на Мевля̄на Ха̄лид Багда̄дӣ са го оклеветили пред султан Махмӯд Хан II и поискали неговото обесване, султанът е казал: "Учените не биха били вредни за държавата по никакъв начин" и отхвърлил тяхното искане. Това събитие е много известно сред хората. Османските султани са давали къщи, провизии и много високи заплати на учените.

32 Книгите за религия, морал, вяра и наука, който са били написани от хилядите османски учени, са известни навсякъде. Селяните, за които се предполага, че са най-невежи, били много добре информирани за религията, поклоненията и занаятите си. Имало е джамии, училища и медресета във всички села. Там селяните са били обучавани на четмо и писмо, и религиозни и светски познания. Жените в селата знаели как се чете Кора̄н-и керӣм. Имало е много учени и евлии, които са израснали в селата.

33 Мюсюлманите в Османско време са били много твърди духовно. Хората тичали към джиха̄д, за да постигнат мъченичество. След всеки петкратен нама̄з, както и по време на петъчното хутбе, хората на религията са отправяли молитва за халифите и държавата, и всички присъстващи казвали "А̄мӣн". Селяните християни, от друга страна, са били неграмотни, напълно дезинформирани за тяхната вяра и светски знания, и приемали лъжите и суеверията, които са им казвали свещениците, за религия. Те са били като немислещо стадо животни.

34 Ислямът, за разлика от християнството, не е отделил религията от светския живот. Заниманието със земни дела също е вид поклонение (иба̄дет). Пророкът ни е казал: **"**Работи за земното сякаш никога няма да умреш**,** работи за отвъдния живот**,** като че ли ще умреш утре.**"** В Евангелието, от друга страна, е забранено да се работи за земното.

35 Управниците са упражнявали натиск за изпълняване на повелите на исляма. Не са угнетявали като европейските владетели.

36 Пътищата са били толкова безопасни, че един мюсюлманин, когато е тръгнел от Босна, можел да пътува до Мекка безплатно. Хранил се е в селата по пътя му, нощувал там и получавал подаръци.

37 Имало е болници и приюти навсякъде. Дори Наполеон е бил излекуван от османците. Всички мюсюлмани се придържат към хадӣс-и шерифа: **"**Който има вяра**,** бива чистоплътен.**"**

(8) Градовете са в руини и нямат водоносна система.[38]

(9) Властта не е в състояние да се справи с бунтовниците. Налице е всеобща небрежност. Законите на Корана, с които толкова се гордеят, почти никога не се спазват.[39]

(10) Икономически колапс, бедност и изостаналост.

(11) Липса на редовна войска и недостатъчно въоръжение. Техните оръжия са класически и неиздръжливи.[40]

(12) Нарушаване на правата на жените.[41]

(13) Липса на чистота в околната среда.[42]

След като в параграфите на въпросната книга са изброени нещата, които считат за уязвими точки на мюсюлманите, те съветват да оставят мюсюлманите невежи по отношение на материалното и духовно превъзходство на исляма. Освен това се дава и следната информация за него:

(1) Ислямът повелява единство и сътрудничество, а забранява разединението. В Корана се казва по смисъл: **"**И се привържете всички за въжето на Аллах**."**[43]

(2) Ислямът повелява придобиването на знание. В Корана се казва по смисъл: **"**Вървете по земята.**"**[44]

(3) Ислямът повелява да се учи знание. В един хадйс се казва: **"**Придобиването на знание е фарз за всеки мюсюлманин**,** мъж или жена.**"**

(4) Ислямът заповядва да се работи за земното. В Корана се казва

38 Дори не си струва да се отговаря на тези клевети. Фйрўз Шах, султанът на Делхи, е починал през 790 [1388] година. Овощните градини – напоявани от широкия 240 километров канал, изграден по негова заповед – са били превърнати в пустош след британската окупация. Освен това, дори само останките на Османската архитектура продължават да заслепяват очите на туристите.

39 Сигурно си мислят, че и османците са били като онези френски генерали, които са били награждавани за изхвърляне на екскрементите на техните царе в река Сена.

40 Нима не знае за организираната редовна армия на Орхан̄ Газй̄, който се е възкачил на престола през 726 [1326] г. и за безупречната армия на Баязйд хан (Светкавицата), който е разгромил голямата кръстоносна армия край Никопол през 799 [1399] година?

41 В момент, когато британците си нямали на понятие от търговия, изкуство, оръжия и права на жените, османците били на върха във всички изброени неща. Може ли (шпионинът) да отрече и факта, че шведските и френските крале са искали помощ от османците?

42 Улиците били изключително чисти. Имало е дори хора, които отговаряли за чистене на плюнките по улиците.

43 Сўра Ā**л-и Имран̄:103**

44 Сўра Ā**л-и Имран̄:137**

по смисъл: **“**Някои от тях казват**: “**О**,** Господи наш! Дай ни добрини и в земното**,** и в отвъдното.**”**[45]”

(5) Ислямът повелява допитването. В Корана се казва по смисъл: **“**Те вършат делата**,** съвещавайки се помежду си.**”**[46]

(6) Ислямът повелява изграждането на пътища. В Корана се казва по смисъл: **“**Ходете по земята.**”**[47]

(7) Ислямът повелява мюсюлманите да поддържат здравето си. В един хадӣс се казва: **“**Знанието е от четири части**: 1)** Науката фикх за опазване на религията**; 2)** Познания по медицина за поддържане на здравето**; 3)** Познания по сарф и нахв за поддържане на езика**; 4)** Знания по астрономия за научаване на времената.**”**

(8) Ислямът повелява развитието. В Корана се казва по смисъл: **“**Аллах е създал всичко на земята за вас.**”**[48]

(9) Ислямът повелява подредеността. В Корана се казва по смисъл: **“**Всичко е отмерено.**”**[49]

(10) Ислямът повелява силната икономика. В един хадӣс се казва: **“**Работи за земното сякаш няма да умреш никога**,** а за отвъдното работи сякаш ще умреш утре.**”**

(11) Ислямът повелява да се организира армия, снабдена с мощни оръжия. В Корана се казва по смисъл: **“**Пригответе за тях колкото можете сили.**”**[50]

(12) Ислямът повелява да се спазват правата на жените и да им се отдава значение. В Корана се казва по смисъл: **“**Както мъжете имат права върху жените**,** така и жените имат права върху тях.**”**[51]

(13) Ислямът повелява чистотата. В един хадӣс се казва: **“**Чистотата е от вярата.**”**

Книгата заповядва да се унищожат следните силни черти:

(1) Ислямът е заличил расовия, езиковия, традиционния и национален фанатизъм.

(2) Лихвата, печалбарството, блудството, алкохолът и свинското месо са забранени.

---

45 Сӯра Бакара**:201**
46 Сӯра **Шӯрā:38**
47 Сула Мулк**:15**
48 Сӯра Бакара**:29**
49 Сӯра Хиджр**:19**
50 Сӯра Енфāл**:60**
51 Сӯра Бакара**:228**

(3) Мюсюлманите са крайно привързани към своите учени.

(4) Мюсюлманите сунити приемат халифа като заместник на Пророка. Те вярват, че към него е фарз да се окаже същото уважение, което трябва да се окаже към Аллах и Пророка.

(5) Джихāдът е фарз.

(6) Според шиитите всички немюсюлмани и сунити са мръсни.

(7) Всички мюсюлмани вярват, че ислямът е единствената истинска религия.

(8) Повечето мюсюлмани вярват, че е фарз да се изгонят евреите и християните от арабския полуостров.

(9) Те изпълняват своите поклонения (например намāз, орудж и хадж) по много добър начин.

(10) Мюсюлманите шиити вярват, че е харам (забранено) да се строят църкви в ислямските страни.

(11) Мюсюлманите се държат здраво за ислямската вяра.

(12) Мюсюлманите шиити вярват, че е фарз да се дава една пета от военната придобивка на учените.

(13) Мюсюлманите превъзпитават децата си така, че не е възможно да се откажат от пътя на предците си.

(14) Жените мюсюлманки се покриват толкова добре, че злото не може да въздейства на тях по никакъв начин.

(15) Мюсюлманите изпълняват групов намāз, което ги събира на едно място пет пъти на ден.

(16) Според тях гробът на Пророка, Али и праведните мюсюлмани са свещени и затова се събират и в тези местности.

(17) Хората от рода на Пророка [те се наричат сеййиди и шерīфи] напомнят за него и го поддържат жив в очите на мюсюлманите.

(18) Когато мюсюлманите се събират, вāизите подсилват тяхната вяра и ги подтикват към поклонение.

(19) Фарз е да се изпълнява емр-и ма'рӯф [повеляване на заповедите на религията] и нехй-и анил мункер [възбраняване на забранените от религията неща].

(20) За мюсюлманите е суннет да се женят. Позволено е да сключват брак с повече от една жена, за да се увеличи броят на мюсюлманите.

(21) Ако станат причина за приемане на исляма от страна на един човек, мюсюлманите считат това за по-ценно, отколкото да притежават целия свят.

(22) Хадīсът: **"**Ако човек отвори добър път**,** той ще постигне се-

ва̄ба на всички хора**,** които го следват**,** както и сева̄б за това**,** че го е отворил**"** е известен сред мюсюлманите.

(23) Мюсюлманите отдават голямо значение на Корана и хадӣсите. Те вярват, че тяхното следване е единственият начин за влизане в Рая.

Книгата препоръчва да се опорочат силните страни на мюсюлманите и да се разпространят слабите. Показва методите за тяхното изпълнение.

Тя съветва следните стъпки за популяризиране на уязвимите страни:

(1) Да се родят спорове чрез предизвикване на вражда между отделните групи, насаждане на недоверие и трайно установяване на противоречия чрез публикуване на книги.

(2) Да се пречи на разкриването на училища и разпространяването на книги. Изгаряне и унищожаване на онези религиозни книги, за които е възможно да се направи това. Да се измислят различни клевети за хората на религията и така да се попречи на мюсюлманите да пращат децата си в религиозни училища. [Този метод е много вреден за исляма.]

(3-4) Да се хвали Рая в тяхно присъствие и да се убеждават, че не са длъжни да печелят земното. Да се увеличи желанието към тасаввуфа. Да се държат в състояние на безсъзнание, като се насърчават да четат книги, които съветват зухд (откъснатост от земното), като **"**Ихя**-ул-улюмиддӣн"** на Газа̄лӣ, **"**Месневӣ**"** на Мевля̄на̄ и книгите на Мухйиддӣн Арабӣ.[52]

(5) Да се подтикнат управниците към жестокост и диктатура. Трябва да им кажем: "В действителност, Ебӯ Бекр, Омер, Осма̄н, Али, Омаядите и Абасидите са дошли на власт със сила и меч, и всеки от тях е управлявал еднолично. Например, Ебӯ Бекр е дошъл на власт чрез меча на Омер и подпалване на къщите на онези, които не се подчинили, като например къщата на Фа̄тима.[53] И Омер е станал халиф с

52 Зухдът, който е похвален в книгите по тасаввуф, не означава да се остави светския труд. Това означава да се отбягва пристрастеността към земното. С други думи, да се работи и печели, следвайки исляма, е голям сева̄б, подобно на другите поклонения.

53 Има признаци в хадӣс-и шерӣфите, че Ебӯ Бекр, Омер, Осма̄н и Али "радияллахӑ анхум" ще станат халифи. Но там не е посочено ясно времето на тяхното управление. Расӯлюллах "*салляллахӑ алейхи ве селлем*" е оставил този избор на сподвижниците си. Те са направили три различни иджтиха̄да при избора на халиф. Халифатът не е имот, който да се наследява. Ебӯ Бекр – който е бил първият мюсюлманин и причина за неговото приемане от други хора – когото Пророкът е сторил има̄м и изпълнил намаз̄ зад него, и с когото той се преселил, бил най-подходящият кандидат. Някои са отишли при Хазрети Али. Един от тях, а именно Ебӯ Суфян, е казал: "Подай си

препоръката на Ебӯ Бекр. Осмāн, от друга страна, е станал управител със заповедта на Омер. Що се отнася до Али, той е застанал начело на държавата след като е бил избран от разбойниците. Муāвийе също е дошъл на власт със сила.[54]" След това, по време на Омаядите властта се е предавала по наследство. Такъв е бил случаят и с Абасидите. Това са доказателствата, че управлението в исляма е форма на тирания и диктатура.

(6) Смъртното наказание за убийците трябва да бъде премахнато от закона. [Смъртното наказание е единственото лекарство, което може да спре убийствата и разбойничеството. Анархията и бандитизмът не могат да бъдат предотвратени без смъртно наказание.] Трябва да попречим на властта да наказва мародерите и крадците. Разбойниците трябва да бъдат подкрепяни с оръжия и да се подтикнат към вършене на тази дейност, и да се поддържа несигурността по пътищата.

(7) Ние може да ги накараме да живеят сред болести, като кажем: "Всичко става с предопределението на Аллах. Лечението няма никаква роля в оздравяването. Аллах не е ли казал в Корана: **"**Моят Господ ме храни**,** и ми дава да пия. И когато се разболея**,** Той ме изцелява. Той е Онзи**,** Който ще ме умъртви**,** и после ще ме съживи.**"**[55] Следователно, никой не може да се възстанови от заболяване или избегне смъртта извън волята на Аллах."[56]

ръката! Аз ще ти се подчиня. Ако искаш ще доведа много конници и пехотинци." Хазрети Али е отказал и отговорил: "Нима искаш да разединиш мюсюлманите? Това, че не излязох от дома, не означава, че искам да стана халиф. Загубата на Расӯлюллах ме съкруши. Обезумях!" Той е дошъл в месджида и се е подчинил на Ебӯ Бекр в присъствието на всички други. При това Ебӯ Бекр е казал: "Не исках да стана халиф. Останах принуден да приема това, за да не се появи раздор." Али е отвърнал: "Ти си по-достоен да бъдеш халиф." Хазрети Омер е придружил хазрети Али до неговия дом. Хазрети Али е казвал: "Ебӯ Бекр и Омер са най-високопоставените в общността след Расӯлюллах." Хората, които са повярвали в шиитските лъжи и клевети, са отговорни за ужасното състояние на мюсюлманите днес. Англичаните все още подклаждат това фитне.

54 Хазрети Муāвийе е станал халиф след като хазрети Хасан му се е подчинил (бӣ'ат). Моля, прочетете книгата **"Hak Sözün Vesîkaları"**.

55 Сӯра Шуарā**:79-80-81**

56 Англичаните тълкуват грешно значенията на аӣетите и хадӣс-и шерӣфите с цел да заблудят мюсюлманите. Лечението е суннет. Аллāху теāлāʼе създал лечебен ефект в лекарствата. Пророкът ни е повелил да ползваме лекарства. Аллāху теāлāʼе Онзи, Който създава изцелението и всичко друго. Но Той създава посредством причини и ни заповядва да прибягваме до тях. Ние трябва да работим, да откриваме причините и да ги използваме. Да се каже: **"**Той ще ме излекува**"**, означава "Ще ми даде средствата, които ще предизвикат изцеление." Ислямът заповядва да се работи и търсят причините. Пророкът е казал: **"**Фарз е**,** както за жените**,** така и за мъжете**,**

(8) Може да кажем следните неща, за да насърчим жестокости-те: Ислямът е религия на поклоненията. Няма никаква връзка с държавните дела. Ето защо Мухаммед и неговите халифи не са имали нито министри, нито закони.[57]

(9) Икономическият спад е естествена последица от вредните неща, които са посъветвани досега. Може да увеличим разрухата като накараме продукцията да загине, потопим търговските кораби, подпалим тържищата, унищожим язовирните стени и баражи и оставим земеделските площи и промишлени центрове под вода, и добавим отрови към тяхната питейна вода.[58]

(10) Трябва да накараме държавниците да свикнат с желания [като блудство и спорт], които ще доведат до анархия и разделение; и с неща, като алкохол, хазарт, корупция и изразходване на държавно имущество за техни лични интереси. Трябва да насърчаваме държавните служители да вършат неща от такъв род и да възнаграждаваме онези, които ни служат по този начин.

После книгата даваше следния съвет: Английските шпиони, възложени с това задължение, трябва да бъдат защитавани тайно и явно, и не бива да бъдат пощадени никакви разходи за спасяване на тези, които са арестувани от мюсюлманите.

(11) Да се популяризира лихвата. Тя не само руши националната икономика, но кара мюсюлманите да привикнат към неподчинение спрямо правилата на Корана. След като човек е нарушил една точка от закона, за него ще е лесно да наруши и другите. Трябва да им се каже, че харам е само многократно умножената лихва, а не всеки вид от нея, защото в Корана се казва по смисъл: **"**Не изяждайте лихвата**,** многократно умножена.**"**[59]

да полагат усилие и придобиват знание**"**, а друг път е рекъл: **"**Аллаа̄ху теаля̄ обича онези**,** които работят и печелят.**"**

57 Поклонението не се състои само от намаз̄, орудж и хадж. Връщането на светски дела също е вид поклонение, защото Аллаа̄ху теаля̄ е повелил тяхното извършване по съвместим с исляма начин. Голям севаб̄ е да се работи за вършене на полезни дела.

58 Вижте зверствата и жестокостите, подготвени за мюсюлманите от страна на англичаните, които наричат себе си цивилизовани и толкова често повтарят фразата "човешки права".

59 Сӯра Ал-и Имра̄н**:130**

Когато се дава заем не се определя дата за неговото погасяване. Ако се определи – това става лихва. Ако се споразумее за връщане на същото количество след определено време, това също е лихва според ханефитския мезхеб. Ако се споразумее за връщане на по-голямо количество, тогава става лихва. Голям грях е в случая да се иска и един дирхем в повече. При продажби, в които стоката се дава веднага, но сумата се плаща

(12) Чрез измисляне на долни клевети за учените, трябва да се отчуждят мюсюлманите от тях. Някои от нашите шпиони ще ги представим за ислямски учени и ще ги ангажираме с мръсни дела. По този начин те ще се смесят с учените и на всеки учен ще се гледа с подозрение. Тези агенти задължително трябва да проникнат в Ел-Езхер, Истанбул, Наджаф и Кербала. Ние трябва да отворим училища и колежи за отчуждаване на мюсюлманите от учените. В тези училища ще превъзпитаме гръцките и арменските деца като ислямски врагове. А на мюсюлманските деца ще втълпим, че техните предци са били невежи. За да отчуждим тези деца от халифа, учените и държавниците, ние ще ги информираме за техните грешки и ще втълпим, че те са заети със задоволяване на техните удоволствия, че халифът прекарва времето си с наложници, че злоупотребява със средствата на народа и не се подчинява на Пророка в нито едно дело.

(13) За да разпространим клеветата, че ислямът има лошо отношение към жените, ние ще цитираме знамението: **"**Мъжете са доминиращи над жените.**"**[60] и хадйса: **"**Жените са зло.**"**[61]

после, трябва да се определи време за погасяване. Ако длъжникът не може да се изплати в определеното време и се увеличи срока и сумата, която трябва да се плати, в този случай се получава лихва, наречена **"**муда̄ʾаф**"**. В знамението от Коран-и керим, цитирано по-горе, става въпрос за тази лихва в търговията.

60 Сӯра Ниса̄**:34**

61 В хадйс-и шерйф се казва: **"**Жена**,** която следва исляма**,** е една от благословиите на Рая. А жена**,** която следва своите чувства**,** не се подчинява на исляма**,** е зло.**"** За бедна жена, която няма мъж, трябва да се грижи баща ѝ, независимо дали е неомъжена или овдовяла. Ако той не изпълни това свое задължение, трябва да влезе в затвора. Ако няма баща или има, но и той е беден също, за нея трябва да се грижат близките роднини (махрем). В случай, че не разполага и с такива, държавата трябва да ѝ плаща сума за издръжка. Една жена мюсюлманка никога няма нужда да работи и печели. Ислямската религия е дала цялата отговорност по нейната издръжка на мъжа. В замяна на това тежко задължение мъжете са можели да получат цялото наследство, но Аллах̄у теа̄л̄а̄ и тук е разкрил леснина за жените, като е заповядвал да вземат половината от това, което наследяват нейните братя. Мъжът не може да принуди съпругата си да работи в или извън дома. Но ако тя има желание и мъжът ѝ позволи, с условие да бъде покрита и да няма мъже на работното място, за нея е позволено (джа̄из) да се труди, но приходите ѝ стават нейна собственост. Никой не може да ги отнеме насила, дела от наследството или средствата, които са ѝ дадени като мехир. Също така тя не може да бъде принудена да ги харчи за себе си, за децата или за нещо необходимо в къщата. Фарз (задължение) е за съпруга да осигури всички тези нужди. В комунистическите страни жените, както и мъжете, са били накарани да работят като животни в най-тежките условия и то само за храна. В християнските страни, които биват наричани свободни, и в някои арабски държави, които твърдят, че са ислямски, жените работят като мъже в заводи, ниви и търговски обекти, под предлог, че "животът е общ". Както често се появяват статии в ежедневните

(14) Мръсотията е резултат от липсата на вода. Ето защо, ние трябва да възпираме увеличението на доставките на вода.

В книгата, подготвена от Министерството на колониите, са написани нещата, които трябва да бъдат направени за унищожаване на исляма. Тя бива разпространявана тайно чрез шпионите. В книгата се препоръчват следните неща за елиминиране на силните страни на мюсюлманите:

(1) Ще предизвикате шовинистични чувства, като расизъм и национализъм, сред мюсюлманите и ще фокусирате вниманието им към успехите, които са постигнали преди идването на исляма. Ще възвърнете периода на фараоните в Египет, огнепоклонничеството в Иран, вавилонския период в Ирак, ерата на Атила и Чингис [т.е. тяхната тирания] в Османската държава. [Книгата съдържа обширна информация по този въпрос.]

(2) Следните пороци трябва да бъдат разпространени, тайно или явно: алкохол, хазарт, блудство и свинско месо [и споровете между спортните клубове]. При това, християните, евреите, огнепоклонниците и другите немюсюлмани, живеещи в мюсюлманските страни, трябва да бъдат използвани максимално, и тези от тях, които работят за тази кауза, трябва да получават високи заплати от Министерството на колониите. За целта трябва да увеличим броя на политически-

---

вестници, повечето от тях съжаляват, че са се омъжили, и че съдилищата са пълни с бракоразводни дела. Словата, изречени от благословената уста на Расӯлюллах "*салляллаҳу алейхи ве селлем*" са три вида: "Първият вид включват изказвания, при които и словата, и техните значения са дошли от Аллаҳу теаля̄. Те се наричат а̄йети (знамения), а всички те събрани на едно място се наричат Коран̄-и керӣм. Словото със значение: **"**Каквато и добрина да ви настигне**,** тя е пожелана и изпратена от Аллаҳу теаля̄**. Всяко зло е пожелано от вашия нефс. Онзи,** Който създава и изпраща всичко**,** е Аллаҳу теаля̄**"** е 78-о знамение на Сӯра Ниса̄. Вторият вид включва слова, чиито думи принадлежат на Пророка ни, докато техните значения са от Аллаҳу теаля̄. Те се наричат **"**хадӣс**-и кудсӣ"**. Словото: **"**Приемете вашия нефс за враг**,** защото той е Мой враг**!"** е хадӣс-и кудсӣ. Тази вражда се изразява в неподчинение на неговите заповеди. Третият вид са тези изказвания, чиито думи и смисъл принадлежат на Пророка ни. Те се наричат хадӣс**-и шерӣф**и. Словото: **"**Жена**,** която следва исляма**,** е една от благословиите на Рая. Жена**,** която следва нейния нефс**,** е зло**"** е хадӣс-и шерӣф. Хазрети Мухйиддӣн Арабӣ разяснява този хадӣс-и шерӣф в първия том на книгата му **"**Муса̄мера̄т**"**. Английският шпионин крие първата част на хадӣса, а пише само последната част. Ако жените по целия свят знаеха за стойността, комфорта, спокойствието, свободата и правото за развод, които ислямът им предоставя, те щяха да приемат исляма веднага и да работят за неговото разпространение из целия свят. Колко жалко е, че не могат да осъзнаят тези истини. Нека Аллаҳу теаля̄ отреди на цялото човечество възможността да изучи по правилен начин сияйния път на исляма.

те партии и спортните клубове. Ще всеем вражда между партиите и клубовете. Те ще се борят едни с други и няма да намерят време за четене на книги по религия и изучаване на исляма. Онези, които попаднат в нашия капан, ще ги накараме да публикуват ежедневници и списания. Ще поддържаме техните вестници и списания с много пари и интереси. Онези, които сме ги купили, ще ги представяме като спасители и герои. Ще петним религиозните управници. Ще унищожим семействата, които са в основата на религиозното възпитание. Ще разпространим голи изображения на млади момичета и момчета, прикривайки това зад имена като "спорт" и "борба". Така ще въвлечем новото поколение в блудство, хомосексуализъм и полов разврат. Ще бъде лесно да се унищожи ислямът щом се изкорени ислямската нравственост. Ще строим много джамии, но там, вместо ходжи, ще накараме да говорят мисионери и безмезхебници. Ще вкараме в джамиите музикалните инструменти и песни, наричайки това "ислямска музика". Джамиите ще ги използваме като капани. Нашите агенти ще идентифицират държавните служители и офицери, които са религиозни и имат забулени жени. Тях ще ги отдалечат от длъжност. Религиозните младежи няма да постъпват в университети, а онези, които са приети, ще бъдат възпрепятствани при получаване на диплома. Секретарят стриктно ме предупреди да пазя в тайна тези знания и да не ги казвам на Мухаммед от Неджд, също. Аз записах тези мои спомени и ги предадох на едно съдилище, като завещах да не се отварят преди да изтекат 50 години. [Трябва добре да знаем, че джамия не е онази сграда, която има купол и минаре. Джамия е сграда, в която ежедневно се изпълнява групов петкратен намāз. Позволено е да се наставлява джемаата (хората, дошли в джамията) преди или след намāз. Да се дава наставление означава даден ехли суннитски мюсюлманин да чете или да разяснява някоя книга на ехли суннитски учен. Приказките на безмезхебниците, английските шпиони и мисионерите не се наричат наставления, а изнасяне на речи или конференции. В джамиите не е позволено да се изнасят речи или организират конференции, както и да се слушат такива. Всички слова на ехли суннитските учени са разяснения на Корāн-и керӣм и хадӣс-и шерӣфите.]

(3) Ще внушим, че джихāдът е бил временен фарз, чието време вече е изтекло.

(4) Ще изкореним от сърцата на шиитите представата, че неверниците са мръсни. Ще кажем, че в Корана се казва по смисъл: "Както

храната на дарените с Писанието е разрешена (халял) за вас**,** така и вашата храна е разрешена за тях.**"**[62]; че Пророкът е имал жена еврейка на име Сафиййе и жена християнка на име Мāрийе; и че жените на Пророка не може да са били мръсни.[63]

(5) Трябва да втълпите на мюсюлманите убеждението, че Пророкът под "ислям" е имал предвид "каквато и да е религия", т.е. тази религия може да е юдаизмът или християнството, т.е. не е визирал само исляма. Когато поискат доказателство от вас, вие ще кажете: "Коранът нарича мюсюлмани всички последователи на която и да е религия. Например, Пророкът Йӯсуф е казал: **"**Убий ме като мюсюлманин.**"**[64], пророците Ибрāхӣм и Исмā'ӣл рекли: **"**О**,** Господи наш! Стори ни

62 Сӯра **М**аӣде**:5**

63 Хазрети Сафиййе, която англичаните наричат еврейка, е приела исляма. Що се отнася до Мāрийе от Египет, тя не е била една от благословените съпруги на Расӯлюллах. Тя е била наложница. Тя също е приела исляма. Когато е починала, халифът Омер "радияллāху анх" е изпълнил нейния погребален намāз. Според убеждението на ехли суннет една християнка може да бъде и наложница, и жена. Противно на шиитското убеждение, неверниците не са мръсни. Техните убеждения, които са вид неверие, са мръсни.

64 Да се повярва в знанията за вярата, донесени от някой пророк на Аллāху теāля̄, се нарича ӣмāн (вяра). Информацията, в която трябва да се повярва, се дели на две части: (1) Знания, в които трябва само да се повярва; (2) Знания, в които трябва да се вярва и да се практикуват. Знанията в първата категория са основите на вярата и се състоят от шест принципа. Всички пророци са предали същите основи на вярата. Днес всички евреи, християни, учени, държавници и командири от цял свят – на които се възхищават ислямските врагове, наричайки ги "развити", и се стараят да ги следват – вярват в отвъдния живот, т.е. във възкресението след смъртта, в Рая и Ада. Тези невежи по отношение на религията хора, които наричат себе си съвременни и си опитват да заприличат на изброените хора, не би ли трябвало да вярват като тях? От друга страна, религиите (шериатите) на пророците, т.е. заповедите и забраните в техните религии, не са били едни и същи. Да се повярва и следва една религия (пратена от Аллах) се нарича ислям. Тъй като техните религии (шериати, т.е. заповедите и забрани) не са били едни и същи, ислямът във времето на всеки пророк е бил различен. Всеки пророк, който е попадал в категорията "расӯл", е донасял нов ислям, при което ислямът от времето на предишния пророк е бивал отменян. Ислямът, донесен от последния пророк Мухаммед "алейхисселя̄м", ще остане в сила до края на света. В 19-и и 85-и аӣет на Сӯра Āл-и Имрāн, Аллāху теāля̄ заповядва евреите и християните да се откажат от техните предишни видове ислям. Той съобщава, че тези, които не последват Мухаммед "алейхисселя̄м", няма да влязат в Рая и ще горят вечно в Ада. Пророците Ибрāхӣм, Исмā'ӣл, Йӯсуф и Йа'кӯб "алейхимесселя̄м" са пожелали исляма, който е бил валиден в тяхно време. Тези видове ислям и ходенето на църкви не са валидни в днешно време. По този въпрос е дадена подборно информация в разяснението на Зеркāнӣ **"**Мевāхиб**"**, което е поместено в края на арабската ни книга **"**Ел-енвāр**"**. Мухаммед Зеркāнӣ Мāликӣ, който е бил един от мудеррисите (професорите) в медресето Джāми'ул-езхер, е починал през 1122 [1710] година.

мюсюлмани за Теб и създай мюсюлманска общност за Теб от нашето потомство.**”**[65], а пророкът Йа’кӯб е казал на синовете си: **“**Умрете единствено като мюсюлмани.**”**[66]”

(6) Повтаряйте често: че не е харам да се строят църкви; че Пророкът и неговите халифи не са ги разрушавали, а напротив, уважавали са ги; че в Корана се казва: **“**Ако Аллах не отпъждаше една част от хората с друга**,** щяха да бъдат разрушени и манастири**,** и църкви**,** и синагоги**,** и джамиите**,** където името на Аллах се споменава много.**”**[67]; че ислямът уважава храмовете; че не ги руши, а възпира онези, които правят това.

(7) Ще накарате мюсюлманите да се усъмнят в хадӣсите **“**Изкарайте юдеите от Арабския полуостров**”** и **“**Две религии не могат да съществуват на Арабския полуостров**”**, като кажете: “Ако тези два хадӣса бяха верни, Пророкът нямаше да вземе една юдейка и една християнка за жени, нито пък щеше да се споразумее с християните от Наджран.”[68]

(8) Ще се опитате да възпрете мюсюлманите от правене на поклонения и ще ги усъмните относно тяхната полза, като кажете: “Аллах не се нуждае от ибāдетите на хората.”[69] Ще ги възпирате от поклонения, като ходене на хадж и изпълняване на групов намāз, които ги събират заедно. По същия начин, ще се опитате да попречите на строителството на джамии, тюрбета и медресета, и на възстановяването на Кяабе.

(9) Ще усъмните (шиитите) относно правилото, че една пета от военната придобивка [хумус] трябва да се даде на учените и ще обясните, че това няма нищо общо с търговската печалба. След това ще добавите: “Хумус се дава на Пророка или халифа, а не на учените, защото те купуват с него къщи, дворци, животни и овощни градини. Поради това не е допустимо да се даде на тях хумус.”

(10) Ще вкарате бид’ати (ереси) в тяхната вяра и ще наречете ислама изостаналост и религия на терора. Ще кажете, че мюсюлманските страни са изостанали и че се подлагат на сътресения, като по този начин ще накърните тяхната привързаност към исляма. [Въпреки това,

65 Сӯра Бакара**:128**

66 Сӯра Бакара**:132**

67 Сӯра Хадж**:40**

68 Моля погледнете бележката под линия с номер 63 от предишната страница.

69 Поклоненията се извършват, защото са повелени от Аллāху теāля̄. Да, Той не се нуждае от поклоненията на Своите раби, но рабите се нуждаят от тях. Тези хора (християни) на тълпи ходят на църква. От друга страна, пречат на мюсюлманите да отиват на джамии.

мюсюлманите са основали най-голямата и цивилизована държава на света. Колкото повече са се отдалечавали от религията, толкова повече тя се е умалявала.]

(11) Много важно! Ще отчуждите децата от техните бащи, като по този начин ще ги лишите от родителско възпитание; тях ще ги възпитаме ние. Следователно, в момента, когато децата се отчуждят от бащите си, те ще бъдат обречени на отчуждение от вярата, религията и ислямските учени.

(12) Ще провокирате жените да се разбулят. Като причина за това ще кажете (излъжете): "Забулването не е истинска заповед на ислама. Това е традиция, която е започнала във времето на Абасидите. Ето защо, по-рано хората са виждали съпругите на Пророка и жените са се присъединявали към всички социални дейности." След разбулване на жените ще изкушите младежите към тях и ще предизвикате разврат. Това е много ефективен метод за унищожаване на исляма! Първо ще използвате жените немюсюлманки за това начинание. С течение на времето жените мюсюлманки ще деградират от само себе си и ще последват техния пример.[70]

---

70 Преди да бъде низпослано знамението, повеляващо забулването, жените не са покривали телата си. Те са идвали при Пророка, задавали въпроси и научавали от него това, което не знаели. Когато Расӯлюллах е посещавал дома на един от сподвижниците, жените също са отивали там, сядали, слушали и се учили. Когато са били низпослани āйетите на Сӯра Ахзāб (3 години след Преселението) и Сӯра Нӯр (5 години след Преселението), както се предава в **"**Бейдāвӣ**"** и частта за тефсӣр на **"**Бухāрӣ**"**, е било забранено на жените да говорят и седят до чужди мъже. От този момент нататък Пророкът ни е заповядал на жените да се учат от благословените му съпруги. Неверниците подвеждат мюсюлманите, като не казват, че знаменията за хиджāб са дошли по-късно и че жените са започнали да се забулват след това.
Умму Селеме "радияллāху анхā", благословената съпруга на Расӯлюллах, разказва: "Меймӯне "радияллāху анхā", друга благословена жена на Расӯлюллах "салляллāху алейхи ве селлем", и аз бяхме в негово присъствие, когато Умми Мектӯм "радияллāху анх" поиска разрешение и влезе при нас. Когато Расӯлюллах "салляллāху алейхи ве селлем" го видя, ни каза: "Отидете зад завесата!" Ние попитахме: "Той не е ли сляп? Няма да ни види!", а той отвърна: "И вие ли сте слепи? Не го ли виждате?", т.е. искаше да каже: "Той може да е сляп, но вие не сте!" Този хадӣс-и шерӣф е бил предаден от имāм Ахмед, Тирмизӣ и Ебӯ Дāвуд "рахиме-хумуллāху теāлā". Съгласно този хадӣс-и шерӣф, както за мъжа е харāм да гледа чужда жена, така и за жената е харāм да гледа чужд мъж. Нашите мезхеб имāми, предавайки и другите хадӣси на тези теми, са казали, че за жените е харāм да гледат аврет местата на чужди мъже. Това е лесно за изпълнение. Такива лесни заповеди и забрани се наричат **"**рухсат**"**. Мекрӯх е за жените да гледат лицата и косите на мъжете. Изпълнението на това е трудно. Такива трудни неща се наричат **"**азӣмет**"**. Частта от тялото на мъжете, която е харāм да гледат жените, е областта между пъпа и коленете. Както се вижда, езвāдж-и тāхират [съпругите на Расӯлюллах] "радияллāху теāлā анхунне" и Есхāб-и

(13) Използвайте всяка възможност, за да сложите край на извърш-

кирām “радияллāху анхум” винаги са се придържали към азӣмета и се въздържали от вършене на рухсати. Зъндъците, които се опитват да унищожат исляма отвътре, изтъкват незабулването на жените преди низпославането на хиджāб āйетите и казват: “Жените не са покривали телата си във времето на Пророка. Сега жените се забулват като плашила, нещо което го е нямало тогава. Хазрети Āише не е покривала главата си. Днешното забулване е измислено от тесногръдите учени по ислямско право (фикх).” Хадӣс-и шерӣфите, написани по-горе, показват ясно, че тези твърдения са лъжи и клевети. Четирите правилни мезхеба, които обясняват заповедите и забраните на Аллāху теāлā, съобщават по различен начин аврет частите на мъжете, т.е. местата, които е забранено да се гледат и показват на други. Фарз е за всеки човек да покрива тези части от тялото си, които според неговия мезхеб са аврет. Харām е да се гледат аврет частите на хората. Следният хадӣс-и шерӣф е записан в книгата **“**Еши**’**ат-ул-леме**’**āт**”**: **“**Мъжете да не гледат аврет частите на мъжете и жените да не гледат аврет частите на жените.**”** В ханефитския мезхеб аврет зоната на мъжа за другите мъже и на жената за другите жени е от пъпа до коленете. А аврет зоната на жената за чуждите мъже е цялото ѝ тяло, с изключение на лицето и ръцете. Косата ѝ също е аврет. Харām е да се гледат нейните аврет части дори без да се чувства страст. **“**Ако видите една жена**,** обърнете лицето си от нея! Въпреки че не е грях ако се види неочаквано**,** грях е ако се погледне за втори път.**”**

“О**,** Али! Не отваряй бедрото си! Не гледай ничие бедро**,** било то труп или жив човек!**”**

“Нека Аллах прокълне тези**,** които си отварят аврет частите и тези**,** които поглеждат аврет частите на други хора.**”**

“Човек**,** който имитира една общност**,** ще се превърне в един от тях.**”** Т.е. човек, който имитира нравите, делата или облеклата на ислямските врагове, ще се превърне в един от тях. Тези, които следват обичаите на неверниците (модата), и наричат харāмите “красиви изкуства”, а вършещите ги “хора на изкуството”, трябва да вземат поука от този хадӣс-и шерӣф.

В книгата **“**Кимӣā-и се**’**āдет**”** пише: “Както е харām за жените и момичетата да излизат на улицата с непокрити коси, глави, ръце и крака, така е харām и да излизат с тесни, тънки, украсени и напарфюмирани дрехи. Техните майки, бащи, съпрузи и братя, които им дават позволение, одобряват или харесват това, ще поделят техните грехове и мъчения.” Т.е. ще горят заедно в Джехеннема (Ада). Ако се разкаят, те ще бъдат опростени и няма да бъдат наказани. Аллāху теāлā обича разкайващите се.

Човек, който твърди, че е мюсюлманин, трябва да знае дали делата му съответстват на исляма. Ако не знае, тогава трябва да научи, като попита суннитски учен или като прочете от техните книги. Ако делото не съответства на исляма, човек не може да се спаси от греха или неверието. Той трябва всеки ден да прави истинско тевбе (разкаяние). Когато се направи тевбе, грехът или неверието, причинени от съответното дело, със сигурност ще бъдат опростени. Ако не стори това, тогава ще търпи мъчение, т.е. наказание и в земния живот, и в Ада. Тези мъчения са посочени в различните части на книгата ни.

Частите от тялото на мъжете и жените, които те трябва да покриват по време на намāза, както и извън него, се наричат аврет. Да се показват тези части, както и да се гледат хора, които не са ги покрили, е харām. Ако човек каже, че в исляма няма аврет части, той става кāфир. Някои части от тялото са аврет с единодушие, т.е. са аврет и в четирите мезхеба. Ако човек каже, че е халял (позволено) да се гледат аврет частите на другите и да се показват авретите пред други хора или ако човек не отдава значение на това, т.е. не се страхува от наказание, той също става кāфир. Така е и с непокриването на аврет частите от страна на жените, както и четенето на мевлид

ването на групов намāз, чрез оклеветяване на имāмите в джамиите, като ги наричате грешници и разкривате техните грешки, и сеете раздор и омраза между тях и джемаата (група мюсюлмани, които извършват заедно намāз).

(14) Ще кажете, че всички тюрбета трябва да бъдат съборени, под претекст, че са бид'ати и не са съществували във времето на Пророка ни. В допълнение към това ще възпирате мюсюлманите от посещение на гробовете на Пророка, халифите и праведните мюсюлмани, като всеете съмнения в техните сърца относно тях. Ще кажете: "Пророкът е бил погребан до майка си. Ебȳ Бекр и Омер са били погребани в гробището Бакī'. Не се знае къде е гробът на Осмāн. Главата на Хусейн е била погребана в Ханнāне, но не е известно къде е тялото му. Гробовете в Кя̄зъмиййе принадлежат на двамата халифи. Те не са гробовете на Кя̄зъм и Джевāд от потомството на Пророка. Що се отнася до гроба в Тус, той принадлежи на Хāрун, а не на Ръзā от Ехл-и бейт. Гробовете в Самарра принадлежат на Абасидите. Те не са на Хāдī, Аскерī и Мехдī от Ехл-и бейт. Както е фарз да се разрушат тюрбетата и куполите в мюсюлманските страни, така е задължително да се изравни със земята и гробището Бакī'."

(15) Хората трябва да се усъмнят във факта, че сеййидите са потомци на Пророка ни. Несеййидите ще бъдат накарани да носят черни и зелени чалми, като тогава сеййидите ще се смесят с другите хора. Така хората ще бъдат в недоумение по този въпрос и ще загубят доверие в тях. Ще изкарате чалмите от главите на учените и сеййидите, за да не могат хората да проследят родословното дърво на сеййидите, а учените да загубят уважение.

(16) Ще кажете, че е фарз да се разрушат местата за траур на шиитите, защото са бид'ати и отклонения от правилния път. Ще кажете, че не са съществували във времето на Пророка и халифите. Хората

и пеенето на песни от тях в присъствие на мъже. Частта от мъжкото тяло между коленете и срамната гънка не е аврет в ханбелитския мезхеб.

Човек, казващ: "Аз съм мюсюлманин", трябва да научи условията на вярата и исляма, както и фарзовете, и харāмите, съобщени с иджмā (единодушие) и в четирите мезхеба, и да отдаде значение на наученото. Незнанието не е оправдание, а е равносилно на отричане. Всички части на женското тяло, без ръцете и лицето, са аврет в четирите мезхеба. Откриването на части от тялото, за които няма единодушие, че са аврет, без да се отдава значение на това, не е неверие, т.е. човек не става кя̄фир, но според следвания от него мезхеб върши голям грях. Така е с откриването на частта между коляното и срамната зона от мъжкото тяло. Фарз е да се научи това, което не се знае, след което веднага да се направи тевбе и да се покрият аврет зоните.

трябва да бъдат възпирани от посещение на тези места, да намалите вāизите (проповедниците) и да обложите с данъци тях и собствениците на местата за траур.

(17) Едно от нещата, записани в английската книга е: "Изтъквайки като причина любовта към свободата, вие ще кажете на всички мюсюлмани: "Всеки е свободен да прави каквото си иска. Не е фарз да се изпълнява емр-и ма'рӯф и нехй-и анил мункер, и да се преподават правилата на исляма." [Въпреки това, изучаването и преподаването на исляма е фарз. Това е първото задължение на мюсюлманите.] В допълнение към това ще им втълпите убеждението: "Християните спазват своята религия, а юдеите тяхната. Никой не може да проникне в сърцето на друг човек. Емр-и ма'рӯф и нехй-и анил мункер са задължения на халифа (а не на другите)."

(18) За да се възпрепятства увеличаването на броя на мюсюлманите, ражданията трябва да бъдат ограничени и многоженството да бъде забранено. Трябва да бъдат поставени някакви възпиращи условия за брака. Например, трябва да се каже, че арабите не могат да се оженят за иранците, иранците за арабите или турците за арабите.

(19) Дейностите по разпространение на исляма и неговото преподаване на немюсюлманите трябва да бъдат категорично прекратени. Ще се разпространи идеята, че ислямът е религия само за арабите. Като доказателство ще се изтъкне, че в Корана се казва: **"**Това е зикр за теб и твоя народ.**"**

(20) Дейностите на организациите, които вършат благодеяния на хората, трябва да бъдат ограничени и да преминат под държавен монопол. Ще стане така, че хората ще бъдат докарани до състояние, в което няма да могат да строят джамии, медресета или подобни на тях неща.

(21) Ще будите съмнение по отношение на автентичността на Корана в съзнанието на мюсюлманите. Ще публикувате манипулирани преводи, които съдържат допълнения или пропуски, и ще кажете: "Коранът е изопачен. Нейните копия не са еднакви. Знамение, което съществува в едното, не съществува в другото." Ще изкарате знаменията, които са обидни за евреите, християните и всички други немюсюлмани, и тези āйети, които повеляват джихāда и изпълняването на емр-и ма'рӯф и нехй-и анил мункер.[71] Ще преведете Корана на други

71 Англичаните не са постигнали успех в това свое начинание, защото Аллāху теāлā пази Корāн-и керīм от промяна; за разлика от него, Той не е обещал, че ще опази и Евангелието. Именно поради тази причина са били написани измислени Евангелия.

езици, като турски, персийски и индийски, и така ще предотвратите арабското четене извън арабските страни. По същия начин ще предотвратите арабското изпълнение на езāна, намāза и молитвите.

Мюсюлманите трябва да бъдат накарани да се усъмнят и в хадӣсите. Преводите, критиките и манипулациите, планирани за Корана, трябва да се приложат и към хадӣсите.

Когато четях тази книга, озаглавена "Как може да унищожим ислама", открих, че тя наистина е перфектна. Това беше несравнимо ръководство за бъдещите ми мисии. Когато върнах книгата на секретаря и разкрих своето доволство, той каза: "Може да бъдеш сигурен, че не си сам в тази област. Ние имаме много хора, които вършат същата работа като теб. Досега нашето Министерство назначи пет хиляди души на тази мисия, но обмисля да увеличи броя до сто хиляди. Когато достигнем тази цифра, ние ще поемем под контрол всички мюсюлмани и ще завладеем всички ислямски страни."

После секретарят каза следното: "Да ти дам добра новина! Нашето Министерство се нуждае най-много от един век, за да реализира тази програма. Дори ние да не доживеем да видим онези дни, децата ни без съмнение ще ги видят. Колко красива е следната поговорка: "Аз ядох онова, което другите са посяли. Така че и аз сея за другите." Когато англичаните направят това, целият християнски свят ще се зарадва и ще сме ги спасили от дванадесет вековната трагедия."

Секретарят продължи какво следва: "Кръстоносните походи, които са продължили с векове, не са донесли никаква полза. Не може да се каже, че и монголците [армиите на Чингис] са направили кой знае какво за изкореняване на исляма, защото техните дела са били спонтанни и несистематизирани. Те са извършвали военни експедиции, като явно са разкривали враждата си. Ето защо те много бързо се изморили. Но

Дори и те самите са били променяни с времето. Първата манипулация е била извършена от евреин, който се е представял за назаранянин на име Паулус (Пол). Във всеки век са били правени нови промени. Особено големи са били манипулациите от 318 свещеници в Никея през 325 г. по заповед на Константин, първия ромейски император в Истанбул. През 931 [1524] г. германският свещеник Мартин Лутер е основал протестантската секта. Християните, които се подчинявали на папата в Рим, са били наречени католици. Кланетата във Вартоломеевата нощ и Шотландия, и зверствата в инквизиционните съдилища са записани в християнските книги по история. Константинополският патриарх Михаил Керуларий през 446 [1054] г. се е отделил от папата и основал Православната църква. Сирийският монофизитизъм е бил основан от Яков, който починал през 571 година; Сирийската маронитска секта – от Маро през 405 година; и Свидетелите на Йехова – от Чарлз Ръсел през 1872 година.

сегашните ни ценни управници се опитват да разрушат исляма с помощта на много хитър план и дългосрочно търпение. Ние трябва да използваме и военна сила, но това ще го направим накрая, т.е. след като сме обезсилили напълно исляма и го докарали в състояние, от което никога няма да се възстанови отново и да се бори с нас."

Заключителните думи на секретаря бяха: "Нашите големци в Истанбул са били много мъдри и интелигентни, защото са изпълнили същия план като нашия. Какво са направили? Те са влезли сред мохамеданите и са открили медресета за техните деца. Построили църкви. Успели по много добър начин да популяризират сред тях алкохола, хазарта, греховете, развалата [и са ги разделили на футболни клубове]. Те са се постарали да предизвикат съмнения в съзнанието на младите мюсюлмани; да предизвикат противоречия и спорове между тях и властта; да разпространят навред анархията и безредието; да покварят управниците, началниците и държавниците, като са напълнили къщите им с християнски жени. И ние с дейности от този вид ще сломим техните сили, ще подкопаем тяхната привързаност към религията и ще развалим техния нрав. Ще разстроим тяхното единство. После ще започнем внезапна война и ще изкореним исляма."[72]

72 Англичаните са приложили плана по унищожаване на исляма, състоящ се от двадесет и една точки, върху двете големи ислямски държави – Индийската и Османската държава. Те са основали в Индия еретични ислямски групи, като вахабитите, кадиянитите, теблīг джемā'ат и джемā'ат-и ислямиййе. След това британската армия лесно е успяла да превземе Индия и унищожи голямата ислямска държава. Затворили са ислямските учени в тъмници и са ги обрекли на смърт. Те са затворили и султана, а двамата му синове са ги разчленили. Безценните вещи и отбраните съкровища, пазени с векове, са били ограбени и изпратени в Лондон с кораби. Откраднали скъпоценните камъни, като диаманти, смарагди и рубини, от стените на тюрбето Тадж-махал, което индийският султан Шāх Джихāн е построил през 1041[1631] година над гроба на жена си Ерджуменд Бейгум в Агра, и са измазали техните места с кал. Тази кал разкрива британската диващина пред целия свят. Те все още харчат тези откраднати съкровища за унищожаване на исляма. Както казва един поет: "Ако угнетителите си служат с жестокост, то угнетените си имат Аллах." Справедливостта на Аллах се прояви и англичаните намериха заслуженото през Втората световна война. Страхувайки се, че германците ще окупират Англия, богаташите, духовниците, държавниците, министрите и още десетки хиляди врагове на исляма са се качили на кораби и потеглили за Америка, когато магнитните мини, хвърлени от "Граф фон Шпее" и два подобни военни кораба, са потопили техните кораби; удавили се в Атлантическия океан. След войната, по решение на центъра за човешки права към Обединените нации в Ню Йорк, те са се оттеглили от колониите си по целия свят. Загубили са повечето си източници на доходи, които Министерството на колониите е експлоатирало в продължение на векове. Останали са заклещени в Британските острови. Храните и другите неща от първа потребност са започнали да се дават с купони. Чух началникът на турския генерален щаб Сāлих Омуртак паша, по време на едно угощение през 1948 година, да

Първа част
СЕДМА ГЛАВА

След като се насладих на първата тайна, очаквах с нетърпение да узная втората. Един ден най-накрая секретарят ми обясни втората тайна, която беше обещал. Втората се състоеше от план от петдесет страници, подготвен за високопоставените англичани в Министерството, за унищожение на исляма в рамките на един век. Тези планове бяха обобщени в 14 точки. Те бяха пазени в строга тайна, за да не преминат в ръцете на мюсюлманите. Тези точки бяха както следва:

(1) Ние трябва да утвърдим стабилен съюз за взаимопомощ с руския цар, за да нахлуе в Бухара, Таджикистан, Армения, Хорасан и околността. Трябва да се споразумеем с Русия, за да нахлуе в съседните ѝ турски територии.

(2) Ние трябва да установим сътрудничество с Франция и Русия за разрушаване на ислямския свят, както отвътре, така и отвън.

(3) Трябва да всеем много пламенни противоречия и неразбирателство между турското и иранското правителство, и да подсилим националистическите и расистки чувства в двете страни. Освен това всички съседни мюсюлмански племена, народи и държави трябва да бъдат сто-

---

казва: "Въпреки че бях официален гост в Лондон, аз винаги ставах от масата без да съм се наял. В Италия, връщайки се обратно, успях да се наям с много макарони." Тогава седях точно срещу пашата. Неговите думи още отекват в ушите ми.

Сенаўллах Дехлевӣ "рахметуллаҳи алейх", разяснявайки 82-о знамение на Сӯра Маӣде, пише следното: "Мухйиссунне Хюсеин Бегавӣ казва, че не всички християни са политеисти, защото ширк означава да се приписва божествено качество на някое създание и да се изпълнява поклонение за него. Политеистите (мушриците), подобно на евреите, са яростни врагове на исляма. Те убиват мюсюлманите, опустошават техните държави и разрушават джамиите. Изгарят копията на Коран-и керим." Имам Раббани "рахметуллахи алейх" в трето писмо на третия том казва: "Човек, който се покланя на друго същество освен Аллах, се нарича мушрик (съдружаващ, политеист, многобожник). Човек, който не следва религията на някой пророк, се нарича мушрик." Християните по целия свят днес отричат Мухаммед "алейхисселям" и следователно те са неверници. Повечето от тях са политеисти, защото казват, че Иса "алейхисселям" е бог или един от трите богове. Някои от тях, които вярват, че Исус е раб на Аллах и Негов пророк, са ехл-и китаб (хора на Писанието). Всички те проявяват вражда към исляма и мюсюлманите. Техните атаки биват контролирани от англичаните.

През 1412 [1992] г. научихме, че християните са измислили десет въпроса и са ги разпространили из всички мюсюлмански страни. Учените в Бангладеш са подготвили отговори за тези въпроси и са изложили християнските свещеници. Хакикат Китабеви в Истанбул отпечатва тези отговори, носещи името **"**Ел-Еказиб-ул-джедиде-тул-Християниййе**"**, заедно с книгата **"**Ес-сират-ул-мус-таким**"** и ги разпространява по цял свят.

рени врагове. Всички секти в исляма, включително изчезналите, трябва да бъдат възстановени, поддържани и вкарани във вражда една с друга.

(4) Някои територии от мюсюлманските страни трябва да ги предадем в ръцете на немюсюлманите. Например: Медина на юдеите; Александрия на християните; Имара на звездопоклонниците; Керманшах на нусайритите, които обожествяват Али; Мосул на йезидитите (язидити); Персийския залив на индусите; Триполи на дурзитите; Карс на арменците и алевиите; и Маскат на хариджитите. После трябва да подкрепим тези групи с пари, оръжия и знания, за да могат да се превърнат в трън в тялото на исляма. Техните територии трябва да бъдат разширявани, докато ислямът загине.

(5) Трябва да планираме разделението на Османската държава и Иран на малки държави, които винаги да са в конфликт една с друга. Пример за това е днешна Индия. Има една теория, която гласи: "Разделяй и ще доминираш над тях" и "Разделяй и ще си ги унищожил".

(6) Необходимо е да фалшифицираме същността на исляма чрез вмъкване на изопачени религии и секти в него. Ще трябва да изработим деликатен план, за да може тези религии, които ние ще измислим, да са съвместими с чувствата и стремежите на хората в конкретната държава. Ние трябва да измислим четири религии в шиитските държави: 1- Религия, която да обожествява хазрети Хюсеин; 2- Религия, която да обожествява Джа'фер Сādък; 3- Религия, която да обожествява Мехдӣ; 4- Религия, която да обожествява Али Ръзā. Първата е подходяща за Кербала, втората за Исфахан, третата за Самара, четвъртата за Хорасан. В същото време трябва да превърнем четирите сунитски мезхеба в четири самостоятелни религии. След като направим това, ние ще сформираме нова ислямска секта в Неджд и ще провокираме кървави конфликти между всички тези групи. Ние трябва да унищожим книгите на четирите мезхеба, за да може всяка група да се смята за единствената мюсюлманска, и да приема другите като неверници, които трябва да бъдат убити.

(7) Семената на злото и развалата ще бъдат разпръснати сред мюсюлманите посредством блудството, хомосексуализма, алкохола и хазарта. Немюсюлманите, живеещи в съответните страни, ще бъдат използвани за тази цел. От тях ще сформираме огромна армия от хора за осъществяване на плана.

(8) Ние трябва да положим огромни усилия за обучаването и възпитаването на порочни лидери и жестоки командири в мюсюлмански-

те страни, за да ги докараме до върха на властта и да доведем нещата до приемане на закони, които да забраняват следването на исляма. Ние трябва да ги използваме и докараме до такова състояние, в което да се подчиняват на всяка заповед на Министерството. Чрез тях ние ще наложим нашите желания на мюсюлманите и мюсюлманските държави със силата на закона. Трябва да установим ред, в който подчинението на исляма да се счита за престъпление, а извършването на поклонения за изостаналост. Ние трябва да подведем мюсюлманите да избират техните лидери измежду немюсюлманите, доколкото е възможно. За реализацията на това е нужно да преобразим нашите шпиони като мюсюлмани и ислямски учени, и да ги доведем до високи позиции, за да може да изпълняват волята ни.[73]

(9) Постарайте се да предотвратите изучаването на арабски език, доколкото е възможно. Популяризирайте езици, различни от арабския, като персийски, кюрдски и пущу. Ще трябва да възкресите чуждите езици в арабските страни и да популяризирате местните диалекти, за да унищожите красноречивия арабски език, който е езикът на Корāн-и керīм и Суннета!

(10) Около държавниците ще поставим наши хора, които постепенно ще трябва да направим техни съветници, за да изпълняват волята на Министерството. Най-лесният начин за това е търговията с роби: Преди всичко ние адекватно трябва да обучим шпионите, които трябва да изпратим, наричайки ги роби и наложници. После трябва да ги продадем на хора, които са близки с мюсюлманските държавници, например на техните деца, жени или уважавани от тях хора. Тези роби, след като сме ги продали, постепенно ще се доближат до държавниците. Ставайки техни майки и гувернантки, ще започнат да опасват мюсюлманските управители, както гривна опасва човешка китка.

(11) Трябва да разширим кръга на мисионерството, така че то да проникне във всички социални класи и професии, особено в такива, които са свързани с медицината, инженерството, счетоводството и други. Ние трябва да открием центрове за пропаганда – под имена като църкви, библиотеки и благодеятелни институции – в ислямските страни и да ги разпространим из четирите им краища. Ние трябва да

73 Англичаните са успели в това тяхно начинание; докарали на власт масони, като Мустафā Решид паша, Али паша, Фуāд паша и Тал'ат паша, и дегенерати с еврейски и арменски произход. Абдуллах Джевдет, Мūсā Кязъм, Зия Гьокалп и Абдух са били от масоните, които англичаните са сторили авторитети в религията.

раздадем сред тях милиони безплатни християнски книги. Трябва да публикуваме християнската история и законите на държавите, наред с ислямската история. Ние трябва да прикрием нашите шпиони като монаси и монахини, и да ги вкараме в църквите и манастирите. Трябва да ги използваме като лидери за християнските движения. Тези хора, в същото време, ще ни информират за всички дела и мисли на мюсюлманите. Трябва да въведем армия от християни, които под имена като "професори", "учени" и "изследователи" ще нарушат и оскверният ислямската история. Те ще научат всичко за мюсюлманите и тяхната религия, и след това ще заличат всички техни книги и ислямските знания.

(12) Трябва да объркаме умовете на мюсюлманските младежи – момчета и момичета – и да пробудим съмнения и колебания в тях относно исляма. Ние трябва напълно да покварим техния нрав чрез училища, книги, списания [спортни клубове, филми и телевизионни предавания] и нашите хора, обучени да вършат това. Трябва да основен тайни общества, за да подготвим еврейските, християнските и другите немюсюлмански младежи и да ги използваме като примамки за улавяне на мюсюлманските младежи.

(13) Трябва да провокираме граждански войни и въстания. Мюсюлманите винаги трябва да се борят – както едни с други, така и с немюсюлманите – за да отслабнат и не могат да се развият. Трябва да бъде унищожена тяхната умствена и финансова сила. Младежите и активните сред тях трябва да изчезнат. Мирът и спокойствието трябва да отстъпят пред анархията.

(14) Тяхната икономика трябва да се срине; източниците на доходи и земеделските земи – унищожени; напоителните канали и тръбопроводите – заличени; реките – изсушени. Хората трябва да намразят изпълняването на намāз и вършенето на работа. Мързелът трябва широко да се разпространи и да се открият места за развличане на мързеливците. Наркотиците и алкохолът трябва да се популяризират.

[Точките, цитирани горе, са обяснени много добре с карти, изображения и графики. С помощта на тези неща те са успели да разрушат огромната Османска държава. Управлението на държавите, които са основали по-късно, са ги предоставили в ръцете на масони от Шотландската ложа. А те, от своя страна, са приели тези четиринадесет точки – подготвени от Министерството на колониите – като свои конституции и продължават да нападат исляма и днес.]

Благодарих на секретаря, че ми даде копие от този великолепен документ.

След едномесечен престой в Лондон, аз получих заповед да отида в Ирак, за да се видя с Мухаммед от Неджд. Когато тръгвах за моята мисия, секретарят ми каза: "Никога не проявявай небрежност към Мухаммед от Неджд! Доколкото се разбира от докладите – изпратени от шпионите досега – Мухаммед от Неджд е глупак, който е много удобен за реализиране на нашите цели.

Говори открито с него! Нашите шпиони са говорили открито с него в Исфахан и той е приел нашите желания с едно условие: да бъде подкрепян с достатъчно материални средства и оръжия, за да може да се защити срещу държавниците и учените, които със сигурност ще го нападнат, след като обяви своите идеи и възгледи; и да бъде основан бейлик за него в родината му, дори да е малък на площ. Министерството е приело тези условия."

Чувствах се така сякаш ще полетя от радост, когато чух тази новина. Помолих секретаря да ми каже как трябва да действам по този въпрос. В отговор той ми рече следното:

"Министерството е разработило деликатен план, който Мухаммед от Неджд трябва да изпълни:

(1) Ще каже, че всички мюсюлмани са неверници, че е халял да се убиват, да се присвоява тяхната собственост, да се напада тяхната чест, да се заробват техните мъже, да се използват техните жени като наложници, и да се продават на робските пазари.

(2) Ако е възможно, ще каже, че Кяабе е идол и трябва да бъде разрушено.[74]" С цел да заличи поклонението хадж, той ще подтикне племената да нападат, разграбват и убиват хаджиите.

(3) Той ще се опита да отвикне мюсюлманите от подчинение спрямо халифа и ще ги провокира към бунт. Той ще подготви армия за тази цел. Ще се възползва от всяка възможност, за да разпространи убеждението, че е необходимо да се бори срещу първенците на Хиджаз и да се намали тяхното влияние.

(4) Той ще твърди, че тюрбетата и куполите в Мекка, Медйна и другите ислямски страни са идоли и места за ширк (съдружаване с

74 Статуи или икони, пред които се прави поклон и се иска всичко от тях, се наричат идоли. Мюсюлманите не правят поклон за Кяабе. Те правят поклон за Аллāху теāлā, обръщайки се към Кяабе. Във всеки намāз, след като извършат поклон към Кяабе, те четат Сўра Фāтиха, където по смисъл се казва: **"**Хвала на Аллах – Господа на световете! Само на Теб служим и само от Теб искаме.**"**

Аллах), и, следователно, трябва да бъдат разрушени. Той ще направи всичко възможно, за да може да се хули пророка Мухаммед, неговите халифи и всички мезхеб имāми.

(5) Ще стори всичко възможно за насърчаване на въстания, жестокости и анархии в мюсюлманските страни.

(6) Той ще се опита да публикува изопачен Коран с допълнения и извадки, какъвто е случаят с хадīсите.[75]

След като обясни тези шест точки, секретарят добави: "Да не те плаши тази грандиозна програма, защото нашата цел е да посеем семената на унищожението на исляма. Ще дойдат поколения, които ще доведат до успех това дело. Английското правителство е сторило навик да търпи и да върви стъпка по стъпка. Пророкът Мухаммед, който изпълни великата и главозамайваща ислямска революция, не беше ли само един единствен човек? Нашият Мухаммед от Неджд също ни обеща да изпълни тази революция, подобно на своя Пророк."

Няколко дни по-късно аз поисках разрешение от министъра и секретаря, и се сбогувах с моето семейство и приятели. Потеглих за Басра. Когато напусках дома, малкият ми син каза: "Татко, върни се бързо!" Очите ми се насълзиха. Не успях да скрия скръбта от жена си. След изморително пътуване пристигнах в Басра нощем. Отидох в дома на Абдурръзā и го събудих. Той се зарадва много, когато ме видя. Оказа ми гостоприемство и прекарах нощта там. Следващата сутрин той ми каза: "Мухаммед от Неджд се отби при мен и остави това писмо за теб, след което си замина." Отворих писмото. Той е писал, че се връща в родината си Неджд и е дал своя адрес. Аз веднага потеглих за там. След изключително трудно пътуване пристигнах в Неджд. Намерих Мухаммед от Неджд в дома му, но видях, че беше отслабнал много. Не му казах нищо. След това научих, че се е оженил.

Решихме си измежду нас, че той ще каже на другите хора, че аз съм негов роб и съм се върнал от едно място, където той ме е изпратил. После той ме представи като такъв.

Аз останах с Мухаммед от Неджд в продължение на две години. Направихме програмата за обявяване на неговия призив. В крайна сметка аз му дадох кураж за това през 1143 [1730] година по Хиджра.

75 Би била много тежка клевета да се твърди, че има допълнения и извадки в хадīс-и шерīфите от известните и достоверни книги (сборници). Човек, който е научил как са ги събирали хилядите учени в науката хадīс, никога не би могъл да изрече такива отблъскващи лъжи, нито пък би повярвал на клевети от този род.

Той, след като събра поддръжници около себе си, започна своя призив чрез прикрити думи към тези, които бяха близки с него. После, от ден на ден, той разшири своя призив. Сложих охрана около него, за да го опазя от враговете му. Дадох им имот и пари, колкото искат. Всеки път, когато враговете на Мухаммед от Неджд искаха да го атакуват, аз окуражавах охраната и ги подкрепях морално. Когато призивът му се разпространи, броят на неговите противници се увеличи. От време на време той се опитваше да се откаже от призива, когато биваше атакуван многократно. Но аз никога не го оставях сам и винаги го насърчавах. Казвах му: "О, Мухаммед! Пророкът беше страдал от преследване повече отколкото теб. Ти знаеш, че това е пътят на честта. Подобно на всички други революционери, ти също трябва да понесеш малко затруднения!"

Врагът можеше да ни нападне всеки миг; затова наех шпиони срещу противниците му. Всеки път, когато враговете пожелаеха да му навредят, шпионите ми докладваха за всичко и аз успявах да неутрализирам тяхната пакост. Веднъж, след като бях информиран, че враговете искат да го убият, аз веднага взех необходимите предпазни мерки, за да им попреча. Когато хората научиха, че враговете на Мухаммед възнамеряват нещо подобно, те започнаха да ги мразят. Така паднаха в капана, който бяха подготвили.

Мухаммед от Неджд ми обеща, че ще изпълни всички шест точки на плана и добави: "Засега ще мога да ги осъществя само частично." Той беше прав, защото в онова време не беше възможно да извърши всички тях.

Той намираше за много трудно изпълнимо разрушаването на Кяабе. Освен това се отказа и от идеята да обяснява, че Кяабе е идол. Той се отказа да публикува и изопачен Коран; в това отношение изпитваше най-голям страх от шерīфите в Мекка и правителството в Истанбул. Той ми рече: "Ако ние разкрием тези неща ще бъдем атакувани от силна армия." Приех неговото извинение, защото имаше право. Условията не бяха благоприятни.

Няколко години по-късно Министерството на колониите беше успяло да привлече на наша страна Мухаммед бин Су'уд, управителя на Дер'иййе. Те изпратиха вестоносец при мен, за да ме информират за събитието и ми възложиха задачата да установя взаимна обич и сътрудничество между тях. За да спечелим сърцата и доверието на мюсюлманите, ние използвахме нашия Мухаммед от Неджд за рели-

гиозни цели, а Мухаммед бин Су'уд за политически. Историята е доказала, че държави, които се опират на религията, са просъществували по-дълго, били са по-влиятелни и внушителни.

Ето по този начин ние непрекъснато набирахме сила. Направихме град Дер'иййе да е наша столица. Основахме нова религия на име ВАХАБИЗЪМ, която да бъде наша религия. Министерството тайно подкрепяше и подсилваше новото вахабитско правителство. Новото управление купи единадесетима британски офицери (наричайки ги роби), които владееха перфектно арабския език и умееха изкуството на пустинната война. Ние подготвяхме плановете си в сътрудничество с тези служители. И двамата, Мухаммед Недждӣ и Мухаммед бин Су'уд, следваха нашия път. Когато не получавахме никаква специална заповед от Министерството, решенията ги вземахме ние.

Всички ние се оженихме за момичета от тамошните племена. Предаността на мюсюлманките към техните съпрузи ни хареса премнохо. Засега всичко върви наред.

Внимание**:** Човек, който внимателно прочете тази книга, ще разбере, че най-големите врагове на исляма са англичаните и ще узнае много добре, че вахабитската секта, която атакува мюсюлманите по целия свят, е основана и подкрепяна от англичаните. Учените, разумните и съвестните англичани също мразят тази долна вражда на сънародниците си.

Ние чуваме, че еретиците (безмезхебниците) във всяка страна полагат усилия за разпространяване на вахабизма (уахабизма). Има хора, които дори твърдят, че признанията на Хамфър са измислени истории, написани от други хора, но не могат да аргументират твърденията си. Големият ислямски учен Хабӣб Алевӣ бин Ахмед Хаддӑд е проучил същинското лице на вахабитите, прочитайки техните книги, и в **"**Мисбӑх-ул-енӑм**"** е отговорил с доказателства на долните писания на Мухаммед бин Абдулвеххӑб (продал се на англичаните), които е подготвил заедно с Хамфър. Тази книга е била написана през 1216 [1801] година. Тя е била отпечатана през 1416 [1995] година от Хакӣкат Китӑбеви и изпратена във всички ислямски страни. Англичаните, без значение колко усилия полагат за унищожаване на ехли суннет (които са истинските мюсюлмани), няма да успеят, а ще загинат самите те. Защото Аллӑху теӑлӑ благовестява мюсюлманите с 81-о знамение на сӯра Исрӑ, където казва, че ще се появят еретици, но ще претърпят поражение пред хората по правилния път.

Втора част
ИСЛЯМСКАТА ВРАЖДА НА АНГЛИЧАНИТЕ

Онези, които прочетат признанията на английския шпионин (разкрити в първата част на тази книга), ще имат представа за мислите на англичаните относно мюсюлманите по целия свят. По-долу ще дадем информация за начина, по който са били изпълнявани заповедите на Министерството на колониите върху мюсюлманите по света и за тяхната мисионерска дейност.

Англичаните са високомерни и арогантни хора. Колкото ценят себе си и своята страна**,** толкова омаловажават другите хора и държави.

Според тях хората се делят в три групи: В първата група са англичаните, които са най-съвършените хора, създадени от Аллах. Втората група са белокожите европейци и американци. Те приемат, че хората в тази група също биха били достойни за уважение. Третата група са хора, които не попадат в първите две категории. Тях ги приемат за получовеци и полуживотни. Освен, че не са достойни за възхищение, те не заслужават да имат свобода, независимост и държава. Те са създадени, за да бъдат управлявани от англичаните.

Тъй като са гледали с това око на местното население в колониите, англичаните не са живеели сред тях. Във всички колонии са имали клубове, казина, ресторанти, бани и дори магазини, които са били само за англичани. Местните хора не можели да влизат в тях.

Френският писател Марсел Паньол, който е известен със своите пътувания до Индия в началото на XX век, е писал следните неща в **"**Бележки от пътуването до Индия**"**:

"Бях се уговорил с един индийски учен – който е станал известен в Европа и дори е получил професорска титла от някои университети – за среща в един английски клуб в Индия. Когато индиецът е пристигнал, англичаните не са го пуснали вътре, въпреки славата му. Едва след като разбрах за случая, аз настоях и така успяхме да се видим с индиеца в този клуб."

Англичаните са се отнасяли с другите хора така, както човек не би се отнесъл с животно.

Най-голямата им колония е била Индия, където са извършвали садистични жестокости. В град Амритсар [през 1919 г.] група индуси, насъбрали се за религиозен обред, не са оказали нужното уважение на една британска мисионерка, която е обикаляла с велосипед. Тя се е оплакала

на английския генерал Дайър. След това генералът веднага е наредил на войниците да открият огън по хората, които са извършвали техния обред в един храм. За десет минути са умрели 700 души и повече от 1000 ранени са били повалени на земята. Генералът не се е задоволил с това и принудил хората да ходят на четири крака (като животни) в продължение на три дни. След като е била подадена жалба в Лондон за въпросния случай, правителството е дало заповед за разследване.

Когато инспекторът е дошъл в Индия и попитал генерала защо е наредил да се открие огън по беззащитни хора, Дайър е рекъл: "Аз съм тукашният командир. Аз вземам военните решения и заповядах това, защото така сметнах за необходимо." Когато инспекторът е попитал: "Защо сте заповядали хората да пълзят с лица надолу по земята?", генералът отвърнал: "Някои индианци пълзят с лица надолу пред своите богове. Аз исках да ги науча, че една англичанка е свещена като индуски бог и следователно трябва да пълзят пред нея, а не да я обиждат." Когато инспекторът му напомнил, че хората имат нужда да излизат навън и пазаруват, генералът отговорил: "Ако тези хора бяха човешки същества нямаше да пълзят по улиците с лица надолу. Техните къщи са една до друга и покривите им са плоски. Те щяха да ходят по покривите като хора." Тези изявления са били публикувани от британската преса и генералът е бил обявен за герой. [Дайър, Реджиналд Едуард Хари е бил роден през 1281 [1864] г. и починал през 1346 [1927] г. в Англия. В световната история се споменава като "Известния английски генерал, който е потушил бунтовете срещу британските жестокости в Амритсар, като е превърнал града в езеро от кръв на 13 април 1919 година." Когато са започнали да се организират масови демонстрации срещу англичаните в цяла Индия, той е бил освободен от длъжност и пенсиониран. Въпреки това, английската Камара на лордовете е похвалили делата на Дайър и решили да го подпомогнат финансово. Това ясно показва с какво око гледат английските лордове и контове към другите народи.]

Англичаните са прилагали различна административна система в техните колонии с бяло население от европейски произход по сравнение с тези колонии, където гражданите са били чернокожи или местни. В първата група са били привилегированите; някои от тях дори са имали частична автономия. Втората група е стенела от жестокости. Колониите в първата група са били наричани доминиони. Те са имали вътрешно самоуправление, но били зависима от Англия във външната

си политика. Примери за такива колонии са Канада, Австралия, Нова Зеландия и т.н.

Колониите са били управлявани от две министерства. Това са били Министерството на колониите и Министерството на Индия. Начело на първото министерство е стоял министърът на английските колонии. Той е имал двама съветници и четирима помощници. Единият от съветниците е бил от Камарата на общините. Другият съветник и помощници са били постоянни. Те не са били променяни при изменение във властта. Първият помощник е отговарял за Канада, Австралия и някои острови; вторият за южна Африка; третият за източна и западна Африка; а последният за Индия.

Британската империя, основаваща се върху ислямската вражда, деспотизма, измамата и подлостта, е била наречена от самите англичани "Държавата, над която слънцето не залязва". Страни като Канада, Южна Африка, Нова Зеландия, Фиджи, островите в Тихия океан, Папуа, Тонга, Австралия, британски Белуджистан, Бирма, Аден, Сомалия, Борнео, Бруней, Саравак, Индия, Пакистан, Бангладеш, Малайзия, Индонезия, Хонг-Конг, част от Китай, Кипър, Малта, Египет през 1300 [1882] г., Судан, Нигер, Нигерия, Кения, Уганда, Зимбабве, Замбия, Малави, Бахама, Гренада, Гвиана, Ботсвана, Гамбия, Гана, Сиера Леоне, Танзания и Сингапур са паднали под британска власт. Тези страни из света са загубили своите религии, езици, обичаи и традиции. В допълнение към това техните ресурси и богатства са били експлоатирани.

След нашествията през 19 век те са завладели приблизително една четвърт от земната повърхност и повече от една четвърт от световното население.

Индия е била най-значимата британска колония. 300 милионното население на страната и нейните неизчерпаеми природни богатства са довели англичаните до световна хегемония. Само през Първата световна война Англия е използвала 1,5 млн. от нейното население като войници и един милиард рупии като паричен ресурс. Повечето от тях е използвала за унищожаване на Османската държава. В мирно време Индия е давала живот на изумителната индустрия на Англия и е поддържала нейната икономика и финанси. Има две причини, поради които Индия е била много по-важна от другите колонии. На първо място, Индия е била страна, където ислямът – който англичаните са приемали като най-голямата пречка за експлоатирането на света – е

бил широко разпространен и мюсюлманите са властвали в нея. На второ място, това са природните богатства на Индия.

За да запазят Индия под тяхна доминация, англичаните са нападнали всички мюсюлмански страни, които се намирали около пътя за Индия; посяли семената на анархията и развалата; сторили братята врагове и когато поели контрола на тези държави, транспортирали всички техни природни и национални богатства в собствената си страна.

Те щателно са следвали събитията в Османската държава и чрез различни политически интриги са вкарвали османците във война с Русия, и по този начин са ги поставяли в състояние, в което е било невъзможно да окажат каквато и помощ да е за Индия. После – разединявали и превземали. Това е била основната черта на коварната английска политика.

Първите европейци, стъпили в Индия, са били португалците. Те дошли в пристанищния град Калкута в крайбрежния район на Малабар през 904 [1498] година и се ангажирали с търговия, като поели под контрол индийския стокообмен. После холандците са отнели търговията от ръцете на португалците. Французите пък са грабнали търговията от холандците, но се сблъскали с англичаните.

Както е написано в книгата **"**Ес-севрет**-ул-Хиндийе"** (което означава "Индийската революция") на алля̄ме Мухаммед Фадл-и Хак Хайра̄ба̄дӣ, един от големите ислямски учени в Индия, и в нейното разяснение **"**Ел-йева̄кӣт**-ул-михрийе"**, англичаните са получили разрешение за отваряне на търговски центрове в Калкута през 1008 [1600] г. от страна на Екбер Шах.

Екбер Шах е бил еретик; приемал е всички религии за равнопоставени. Дори е свикал учени от различните религии и се е опитал да установи универсална религия, която да е смес от всички съществуващи. Той официално е обявил тази религия – която я нарекъл божествена – през 990 [1582] г. От този момент нататък до неговата смърт уважението към ислямските улеми е намаляло прогресивно в цяла Индия, особено в двореца, а хората, които са приели религията на Екбер Шах, са били високо ценени. Ето в такова време англичаните са влезли в Индия. По време на Шах **А̄**лем Мухаммед Беха̄дър Шах I те са купили земи около Калкута[76] и донесли войски за тяхната охрана. Когато излекували султан Феррӯх Сър Шах през 1126 [1714] г. те са получили позволение за купуване на земи из цяла Индия. От парите са заличили

76 Шах **А̄**лем бин Алемгӣр I е починал през 1124 [1712] година.

имената на мюсюлманските индийски владетели. През 1253 [1837] г. Бехāдър Шах II се е възкачил на престола. Той не е успял да издържи на английския гнет и, окуражен от армията и народа, започнал голямо въстание през 1274 [1857] година. С това той е съумал да отпечата пари и изпълни хутбе на свое име. Англичаните обаче реагирали изключително яростно и жестоко. Когато влезли в Делхи, те са разграбили къщите и магазините. Избили всички мюсюлмани, независимо дали са млади или стари, мъже или жени. Дори са умъртвили и децата. Нещо повече, хората не смогнали да намерят и питейна вода.

[ДОПЪЛНЕНИЕ**:** От Āдем "алейхисселя̄м" досега, винаги и навсякъде, лошите хора са нападали добрите. Аллāху теāлā̄ създава всичко с причини. Той наказва лошите хора с други такива. Той наказва угнетителите и в земния живот (наред с отвъдния). Добрите хора, редом с лошите, също изтърпяват мъчения. Всички те, както и умрелите във войни и катастрофи, стават шехӣди. На добрите и невинните мюсюлмани, които изтърпяват трудности на този свят, ще бъдат дадени множество благословии в отвъдния живот. Човек, за да може да се сдобие с блага в отвъдното, трябва да е мюсюлманин. Това е написано в книгите по религия. Тези книги се намират в изобилие във всички части на света. Човек, който прочете тези книги и не повярва в тях, се нарича неверник. Човек, който не е чувал за исляма, не става неверник. Ако каже **"**Лā иля̄хе иллялла̄х, Мухаммедун расӯлюллах**"**, когато чуе за него, и повярва в неговия смисъл, той става мюсюлманин. Тези слова носят следния смисъл: **"**Съществува един Аллах**,** Който е сътворил всичко. Мухаммед **"**алейхисселя̄м**"** е Негов Про-рок.**"** Човек, когато стане мюсюлманин, започва да следва Неговия последен Пророк. На много места неверници и угнетители са избивали невинните мюсюлмани, жените и децата. Убитите мюсюлмани стават шехӣди и по време на смъртта не усещат болката от причинените им мъчения. Радват се премного, виждайки дженнетските благословии, с които ще бъдат дарени в гроба. Шехӣдите не усещат никаква болка, когато умират. Радват се изключително много и се сдобиват с дженнетски блага. В хадӣс-и шерӣф се казва: **"**Гробът на мюсюлманите е градина от дженнетските градини.**"**.]

Бахт хан, един от командирите на Бахāдър (Бехāдър) Шах II, е убедил султана да се оттегли с армията. Въпреки това, друг командир на име Мирзā̄ Иля̄хӣ Бахш, който е искал да се хареса на англичаните, подвел Бахāдър Шах, като му казал, че ако се отдели от армията и се

предаде на англичаните, ще успее да докаже невинността си. Така Бахāдър Шах е напуснал основната част на отстъпващата си армия и се е подслонил в тюрбето на Хумāюн Шах, отстоящо на 10 км. от Кал'а-и Муаллā, намиращо се в рамките на Делхи.

Предател на име Реджеб Али е докладвал това на прословутия свещеник Хъдсън, общоизвестен със своята аморалност и некадърност, и служещ като разузнавателен офицер в английската армия. Този човек, на свой ред, е съобщил ситуацията на Уилсън, командирът на войската, и поискал помощ за арестуване на владетеля. Когато Уилсън е отговорил, че няма никакви наемници, Хъдсън му е предложил да извърши тази работа с няколко човека и е казал, че трябва да представи гаранция на султана – че той и семейството му ще бъдат в сигурност – за да се предаде. Първоначално Уилсън е отказал това предложение, но след известно време се е съгласил. При това Хъдсън, заедно с 90 мъже, е отишъл до тюрбето на Хумāюн Шах и уверил султана, че той, синовете и съпругата му ще бъдат в безопасност. Бахāдър Шах се е подвел от обещанието на този свещеник и се е предал. След това Хъдсън се опитал да залови двамата синове на султана и неговия внук. Тъй като те са имали голяма охрана, не успял да ги арестува. За целта той е взел гаранция от генерал Уилсън, че ще бъдат в безопасност ако се предадат. Изпращайки различни вестоносци до двамата синове на шаха и неговия внук, предателят Хъдсън ги уверил, че няма да им навреди. Тези хора също са били съблазнени от лъжите на свещеника и се предали. Хъдсън, веднага след като ги е арестувал, ползвайки се с присъщата за англичаните измама, ги оковал във вериги.

По пътя за Делхи свещеникът Хъдсън е наредил да съблекат дрехите на двамата синове и внука на султана, оковани във вериги. Сторил ги е шехӣди (убил ги е), като ги застрелял по гърдите; после е изпил от тяхната кръв. След това е накарал да окачат телата на младите шехӣди на вратата на крепостта, за да изплаши хората. На следващия ден е занесъл главите на британския командир Хенри Бърнард. После е сготвил супа от месото на шехӣдите и я сервирал на шаха и жена му. Гладната двойка веднага е започнала да яде, но не успели да сдъвчат месото, въпреки че не са знаели от какво е. Повърнали и оставили купичките на земята. Подлият Хъдсън е продумал: "Защо не ядохте? Това е превъзходна супа; сготвена е от плътта на децата ви."

През 1275 [1858] година Бахāдър Шах II е бил детрониран и подложен на съд за причиняване на бунт и убийство на европейци. На 29

март е бил осъден на доживотен затвор и заточен в Индокитай [Рангун]. През ноември 1279 [1862] г. последният султан на Моголската ислямска империя е починал в тъмница, далеч от родината си. От друга страна, алля̄ме Фадл-и Хак е бил сторен шехӣд (убит) от англичаните в една тъмница в Андаманските острови през 1278 [1861] година.

По време на Османско-руската война от 1294 [1877] година англичаните са обявили Индия за зависима от Англия държава. Чрез вкарване на Османската империя в тази война, Мидха̄т паша, регистриран член на Шотландската масонска ложа, е нанесъл най-големия си удар на исляма. Убийството на султан Абдул'азӣз Хан е било в полза на англичаните.

Англичаните са успели да назначат свои хора на високи постове в Османската империя. Тези държавници са били османци само по име, но англичани в своите мисли и разсъждения. Един от най-изтъкнатите сред тях е бил Мустафа̄ Решид паша, който още шестия ден, след като е станал везир за последен път, поздравил англичаните за голямото мюсюлманско клане в Делхи, Индия, на 28.10.1857 година. По-рано англичаните са поискали разрешение от османците за използване на египетския път за преминаване на британските войски, които са идвали от Англия за потушаване на въстанието на мюсюлманите срещу английската жестокост. Позволението е било дадено посредством масоните.

Англичаните – освен че не са открили нови училища в Индия – закрили всички медресета и начални училища, които са били в основата и най-характерната черта на ислямската религия; сторили шехӣди (убили) всички учени и религиозни водачи, които биха могли да предвождат народа – те дори убили и учениците. Тук смятаме за целесъобразно да предадем една действителна история, която наш приятел ни разказа след пътуването си до Индия и Пакистан през 1391 [1971] година:

"След като посетих благословените гробове на има̄м Раббāнӣ и другите евлии в град Сирхинд, аз отидох до град Па̄нипют, а оттам до Делхи. Извършихме петъчния нама̄з в най-голямата джамия на Па̄нипют. Има̄мът ни покани у тях и ни нагости. По пътя видях една огромна врата, заключена с дебела верига за пръстените. От надписа разбрах, че това е било начално училище. Попитах има̄ма защо е заключено, а той отговори: "То е затворено от 1367 [1947] година. Англичаните са провокирали индусите срещу мюсюлманите и те са ги избили, мъже и жени, деца и старци; оттогава насам това училище е

затворено. Тази верига и този ключ ни напомнят за английската жестокост. Ние сме имигранти, дойдохме тук и се заселихме.”

Англичаните са унищожили всички ислямски учени, книги и училища – практика, която са прилагали във всички мюсюлмански страни. С това си деяние те са извели напълно невежи по отношение на религията млади поколения. Макоули, известният английски лорд, веднага след пристигането си в Калкута през 1834 г. е забранил всякакви арабски и персийски публикации и спрял отпечатването на тези, които са били в процес на печат. Това негово деяние е спечелило голямата подкрепа на англичаните. Те усърдно са извършили това потисничество в държавите, в които мюсюлманите са властвали преди, особено в Бенгалия.

Англичаните, от една страна, са затворили ислямските медресета в Индия, а, от друга страна, са открили 165 колежи, осем от тях девически. На учениците, които са получавали образование тук, са им били промивани мозъците и те ставали врагове на своите религии и деди. Две трети от британската армия, която е извършвала жестокости и зверства в Индия, се е състояла от местни хора, които са били с обработено съзнание, враждебно настроени към собствения си народ, християнизирани или наети срещу заплащане.

Законите, които са били приети през 1249 [1833] г., станали причина за разширяване на мисионерските дейности и укрепнали протестантската организация в Индия. Преди разпространяване на мисионерството и установяване на пълен контрол над Индия, англичаните (привидно) са зачитали вярата на мюсюлманите; с оръдейни залпове са оказвали уважение в празничните дни и подпомагали възстановяването на джамии и месджиди. Те дори са били приемани на длъжност във фондациите, свързани с джамиите, теккетата, тюрбетата и медресетата. Чрез заповеди, идващи от Англия през 1833 и 1838 г., тези дейности на англичаните са били забранени. Както ясно разкриват и фактите, английската политика по заличаване на исляма се е основавала на следния принцип: първо са подмамвали мюсюлманите, като във всички ислямски страни са разпространявали впечатлението, че те обичат мюсюлманите и служат на исляма; след като постигнали това, те започвали да унищожават, постепенно и коварно, основите на исляма, книгите, училищата и учените. Тази двулична политика е нанесла най-голямата вреда на мюсюлманите и е унищожавала из основи исляма. По-късно англичаните са започвали да полагат усилия по налагане на английския език като официален и извеждане на

ново християнизирано местно поколение. За целта са били разкрити училища под пълен мисионерски контрол. Дори британският премиер Палмерстън и много други английски лордове са казали: "Бог е дал Индия на англичаните, за да може индийският народ да се радва на благословиите на християнството."

Лорд Макоули е положил много усилия за извеждане на народ, които има индийска кръв и цвят, но английски наклонности, мисли, убеждения, морал и разсъждения. Тази негова дейност е получила голяма подкрепа. Ето защо училищата, открити от мисионерите, са отдавали голямо значение за преподаване на английски език, литература и християнство. Научните знания (като математика, физика, химия и др.) са били напълно пренебрегвани. Така са се появили християнизирани поколения, които не знаели нищо освен английски език и литература. След това, въпросните хора са били използвани като служители.

Мюсюлманин, които изоставя своята религия, става вероотстъпник. Те, заедно с местните християнизирани младежи, не са можели да получават наследство от своите родители. Същото положение се е отнасяло и за индусите, които са считали за неверници онези, които напускат тяхната религия. За да предотвратят това, мисионерите са приели закон, който за пръв път е влязъл в сила в Бенгал през 1832 г., и след това в цяла Индия през 1850 г., като по този начин са дали възможност на християнизираните местни вероотстъпници и неверници да получават дял от наследството на родителите. Поради тази причина, индусите са нарекли английските училища в Индия **"**Сатанински регистри**"**. [В Индия и Османската държава официалните бюра и институции са били наричани дефтер (регистър).] Френският писател Марсел Паньол е посетил Индия през 1344 [1925] г. и публикувал книга, в която писал: "Калкута, най-важният град на Индия, тъне в такава мизерия, че бедните покрайнини на Париж и Лондон изобщо не биха дали представа за нея. Хората и животните живеят заедно в колиби. Децата плачат, а болните стенат. До тях ще може да видиш хора, които са окаяни от употреба на алкохол и наркотици, и лежащи на земята като мъртъвци. Когато човек се загледа в тези крайно гладни, мизерни, слаби и безсилни хора, не може да не си зададе въпроса "Какво изобщо биха могли да работят те?"

Тълпите хора, които са се втурнали към фабриките, какъв ли дял от печалбата получават? Нуждите, трудностите, заразните болести, алкохолът и наркотиците унищожават слабото и беззащитно население.

Никъде другаде по света неханието към човешкия живот не би било толкова безочливо. Тук никаква работа не се счита за тежка и нездравословна. За тях не е проблем, че работникът ще умре; още утре друг ще го замени. Единственото притеснение на англичаните е как да увеличат темповете на производство и как да печелят повече."

Уилям Дженингс Брайън, бивш външен министър на САЩ, е потвърдил с доказателства, че английското правителство е по-тиранично от руското, и в края на книгата си **"**Английската хегемония в Индия**"** е написал: "Англичаните, които твърдят, че даряват благополучие и щастие на индийския народ, са вкарали в гроба милиони индийци. Тази нация (англичаните), която навсякъде се хвали, че е изградила съдилища и дисциплинарни сили, е ограбила Индия до костния ѝ мозък чрез политически грабежи. Думата "грабеж" може да звучи пресилена, но няма друга по-подходяща от нея, която да разкрие зверството.

Съвестта на английския народ, който твърди, че следва християнската религия, не иска да чува стоновете на окованите във вериги индийски мюсюлмани."

Мистър Ходбърг Кьомптън разкрива следното в книгата си **"**Животът на индиеца**"**: "Индиецът е измъчван от господаря си (англичаните), но той продължава да работи и служи, докато загуби всичко и умре." Това са част от писанията, в които съвестните християни разкриват зверствата на англичаните.

Състоянията на индийските мюсюлмански работници, които са били карани да работят в другите английски колонии, са били още по-тежки. През 1834 г. английските индустриалци са започнали да използват индийски работници вместо местните африканци. Хиляди мюсюлмани са били транспортирани от Индия до колониите в южна Африка. Тези работници, наричани кули, са били в по-окаяно състояние по сравнение с робите. Те са били обвързани с договор на име "договорена работа". Според него кулите са бивали обвързани с петгодишен контракт. Във въпросния период той е бил лишен от правото да напуска работа и да се жени. Трябвало е да се труди денонощно, бивайки удрян с камшик. Освен това той е бил облаган с данък от три британски златни монети годишно. (Тези факти бяха разкрити пред цял свят чрез публикациите на **"Labour in India"** и **"Post-Lecturer in the University of New-York"**.)

Прочутият Ганди е получил образование в Англия и се е върнал в Индия. Той е бил син на християнизиран индиец. Всъщност баща му е

бил главният свещеник на град Порбандар. През 1311 [1893] г. Ганди е бил изпратен до южна Африка от една английска компания в Индия. Когато е станал свидетел на тежките условия, при които са работели индийците и нехуманното поведение към тях, той е започнал да се бори срещу англичаните. Въпреки че е бил син на човек, възпитан и дори християнизиран от тях самите, той не могъл да понесе английската жестокост. Това е било първото нещо, с което си е спечелил известност.

Основата на политиката, която англичаните са следвали в целия мюсюлмански свят, се е състояла от три неща: "Разделяй, доминирай и унищожавай религията".

Те не са се поколебали да изпълнят всичко, което е изисквала тази тактика.

Първото нещо, което те са реализирали в Индия, е било да намерят хора, които да им слугуват. Дирижирайки тях, те бавно и постепенно са запалили огъня на хаоса. Възползвали се от индусите, които са пребивавали под мюсюлманска хегемония. На индусите, които са живели под справедливото управление на мюсюлманите, са казали: "Същинските собственици на Индия са индусите. Мюсюлманите поднасят в жертва индуските богове; трябва да се сложи край на тази практика." Привлекли индусите на своя страна и ги използвали като наемни войски; невежеството на индусите се е съединило с английската ислямска вражда и жажда за пари, като така е била формирана армия по заповед на кралица Елизабет. Посяли раздор между мюсюлманските управители и индуските махараджи и причинили войни. Междувременно, успели са да наемат на служба и слабоверните мюсюлманите.

Известният англичанин Сър Лорд Стрейчи, който няколко пъти е служил като регент и бил член на Индийската организация, споделя следните неща относно неприязънта между мюсюлманите и индусите: "Всичко, което се прави с цел доминация и всяване на раздор, е съвместимо с политиката на нашето правителство. Най-голямата подпора за нашата политика в Индия е съвместното съжителство на две общности, които са непримирими една към друга." Подстрекавайки този антагонизъм, англичаните са подкрепяли индусите непрекъснато от 1164 [1750] до 1287 [1870] г. и заедно с тях са извършили големи кланета над мюсюлмани.

Започвайки от 1858 г., мюсюлмано-индуските конфликти са продължили с нарастващ размах. Англичаните са насъсквали индусите срещу мюсюлманите и с удоволствие зяпали как индусите нападат.

През 1990 г. англичаните са били онези, които са провокирали сърбите да атакуват босненските мюсюлмани. Докато по улиците е течала кръвта на мюсюлманските деца и момичета, англичаните са наблюдавали с доволство и се смеели на глас. Нито една година в Индия не е преминала без кървави събития и безредици, причинени от англичаните, които са използвали факта, че мюсюлманите принасят в жертва крави, като тяхно религиозно задължение. Били са избивани стотици и дори хиляди мюсюлмани. За да подпалят тази анархия, те (англичаните), от една страна, са разпространявали сред мюсюлманите убеждението, че принасянето в жертва на една крава е по-високопоставено от колене на седем овце, а, от друга страна, са казвали на индусите, че спасяването на техните богове-крави е голям севāб. Това тяхно зло е продължило и след оттеглянето им от Индия. Бихме искали да дадем пример за този факт, като предадем едно събитие от списание на име "Иттилāʼāт", което е било публикувано в Иран във времето на премиера Мосадък:

"По време на един курбан байрам двама брадати мюсюлмани с чалми и джуббета са купили една крава, за да я принесат в жертва. Минавайки през улицата на индуси, един от тях се е изпречил на пътя и попитал какво целят да направят с кравата. Когато мюсюлманите са казали, че те ще я принесат в жертва, индусът е започнал да вика: "О, хора! Помогнете, ще жертват нашия бог.", а мюсюлманите са извикали: "О, мюсюлмани! Помогнете, отмъкват нашето животно за курбан!" Индусите и мюсюлманите са се насъбрали и се втурнали да се нападат с тояги и ножове. Били са убити стотици мюсюлмани, но от тълпата са забелязали, че двамата, които прекарали кравата през улицата на индусите, са влезли в английското посолство. Това състояние е разкрило, че въпросното събитие е било провокирано от англичаните. Писателят, предал това, е добавил: "Ние знаем как сте превърнали в кошмар един празничен ден за мюсюлманите." С провокации и жестокости от този вид те са се опитали да унищожат мюсюлманите.

По-късно, когато са видели, че индусите започват да се надигат срещу тях, се захванали да насъскват мюсюлманите срещу индусите след 1287 [1870] г.

В Индия са се появили хора, които носели мюсюлмански имена, но изпитвали ненавист към ехл-и суннет. Казвали, че ислямът не е заповядал да се върши джихāд с меч, отричали харамите и се опитвали се да променят исляма и вярата. Сър Сеййид Ахмед, Гулям Ахмед Кā-

диянӣ, Абдуллах Газневӣ, Исмā'ӣл Дехлевӣ, Незӣр Хюсеин Дехлевӣ, Съддък Хасан хан Пехӯпāлӣ, Решӣд Ахмед Канкухӣ, Вахӣд-уззамāн Хайдар āбāдӣ, Ешреф Али Техāневӣ и Мухаммед Исхак, внук на шах Абдул'азӣз, са били само част от тях. Подкрепяйки тези хора, англичаните са изфабрикували нови секти и се опитали да вкарат мюсюлманите в тях.

Най-известното течение сред посочените е било кадиянизмът, който е бил основан през 1296 [1879] година. Неговият инициатор Гулям Ахмед е казал, че не е фарз (заповед на исляма) да се прави джихāд с оръжие и че джихāдът, който е бил повелен, се изпълнява само с даване на наставления. Английският шпионин Хамфър е втълпил същите идеи и на Мухаммед от Неджд.

Гулям Ахмед е бил еретик от исмā'илитската секта. Починал е през 1326 [1908] година. Англичаните са го наели срещу солидна сума пари. В началото е заявил, че е муджеддид, а след това Мехдӣ. Накрая казал, че е пророк и обявил нова религия. Той е наричал повярвалите в него "моя общност". Твърдял, че много от знаменията в Корāн-и керӣм предвещават неговото идване и че той притежава повече чудеса, отколкото всички други пророци. Невярващите в него ги е наричал безбожници. Неговите идеи са намерили отзвук сред невежите хора в Пенджаб и Бомбай. Днес кадиянизмът продължава да се разпространява из Европа и Америка под името ахмедизъм.

Сунитските мюсюлмани са казвали, че е фарз да се изпълни джихāд с оръжие срещу неверниците и че е неверие (изкарва от исляма) да се служи на англичаните. Мюсюлманите, които наставлявали това, са били жестоко наказвани, а повечето избивани. Сунитските книги са били събирани и унищожавани.

Ислямските учени, които те не са успявали да откупят или склонят да служат на целите на англичаните, са ги изолирали от мюсюлманите; не ги избивали, за да не се превърнат в герои, а ги осъждали на доживотен затвор в тъмниците на Андаманските острови. Ислямските учени, които са били арестувани от всички краища на Индия – под претекст, че са сътрудничили с бунтовниците във времето на голямата революция – са ги изпращали в същите затвори. [По аналогичен начин, когато окупирали Истанбул след Първата световна война, те са изпратили османските паши и учени на заточение в Малта.]

За да прикрият своя ислямски антагонизъм, англичаните са издали фетви, че Индия не е дāр-ул-харб, а дāр-ул-ислям, и ги разпростра-

ли навсякъде.

Лицемерите, които те обучили и нарекли ислямски учени, са разпространили идеята, че османските султани не са халифи, че халифатът принадлежи на курайшитите и че османските султани си присвоили това право насила.

[Хадйсът: **"**Халифът ще бъде от племето Курайш [от техните потомци]**"** означава "Ако има курайшити [например сеййиди] сред претендентите, които заслужават да бъдат халифи и отговарят на необходимите изисквания, предпочетете тях." Ако такъв човек отсъства, трябва да се избере друг. Ако някой друг узурпира властта – при отсъствие или наличие на халиф – трябва да се подчини на него. На земята може да има само един халиф и всички мюсюлмани са задължение да му се подчиняват.]

С цел да разрушат исляма отвътре чрез изкореняване на религиозните науки, те са открили медресе и ислямски университет в Алигарх. В тези училища са подготвили хора на религията – невежи относно исляма и изпълнени с вражда към него – които след това са нанесли колосална разруха. Подбраните сред тях са ги изпращали в Англия и когато те са достигали до състояние, в което биха могли да служат за унищожаване на исляма отвътре, са ги поставяли на държавни длъжности, където да управляват мюсюлманите. Пример за такъв човек е Айюб Хан, който е бил сторен пакистански президент след М. Джиннах.

Макар привидно Англия да е една от страните победителки във Втората световна война, в действителност тя я загуби, защото Великобритания, "Страната, над която слънцето никога не залязва", както самите англичани са я наричали, се превърна в "Държава, над която слънцето рядко изгрява". Тя загуби повечето си колонии и се превърна в оскубана кокошка.

Али Джина – когото са направили президент на Пакистан – е бил шиит и поддръжник на англичаните. Когато починал през 1367 [1948] г., масонът Айюб Хан е заел позицията му с преврат. Мястото на този неверник пък е било окупирано от Яхия Хан, фанатичен шиит. Когато той е претърпял поражени във войната между Пакистан и Индия от 1392 [1972] г. и загубил източен Пакистан, бил хвърлен в затвора. След него, правителството е било оглавено от Зулфикяр Али Бхуто, английски шпионин, образован в Англия. През 1979 г. той е бил екзекутиран по заповед на опонентите му.

Зия-ул-Хак, който е поел властта, след като е свалил с преврат

Зулфикяр Али Бхуто, проумял плановете на ислямските врагове относно мюсюлманите и видял как се стараят да ги заличат. Ето защо той е отказал да реализира техните стремежи; положил е усилия за издигане на страната в науката, технологиите и изкуството. Знаейки много добре, че ислямът е единственият източник на благоденствие и щастие за хората, семействата и обществото, той е пожелал да стори законите съвместими с исляма и решил да се допита до народа. При проведения референдум хората масово са изразили своята подкрепа.

Престъпниците, подготвени от англичаните, убили Зия-ул-Хак и цялото му семейство. Малко по-късно, Бенāзир, дъщерята на Алу Бхуто, е станала премиер и освободила всички затворници, които са били лишени от свобода поради различни провинения срещу държавата, народа и исляма. Тя ги е назначила на високи административни постове. Започнали да се пораждат смутове и конфликти в Пакистан, като така са били изпълнени копнежите на англичаните.

В много страни – след Първата и Втората световна война – хора, които са изпълнявали плановете на англичаните и защитавали техните интереси, са били доведени до високи позиции. Тези държави са имали свои национални химни, знамена и президенти, но никога не са постигнали религиозна свобода.

Зад всички предателства, които са се случили в турския и ислямски свят през последните три века, без съмнение стои Англия.

Англичаните са разрушили Османската държава и на нейна територия са основали двадесет и три големи и малки държави. Тяхната цел е била да попречат на мюсюлманите да изградят силна и голяма държава.

Те винаги са провокирали войни между страните, наречени ислямски. Така например, в Сирия те са изградили доминацията на девет процентовото нусайритско население над сунитското мнозинство. През 1982 г. въоръжени сили нападнали градовете Хама и Хомс, опустошили ги и бомбардирали невъоръжените и беззащитни сунитски мюсюлмани.

Англичаните са избили истинските ехли суннитски учени, унищожили ислямските книги, включително и копията на Корāн-и керӣм. На мястото на тези ислямски учени са довели невежи в областта на религията безмезхебници (еретици), подготвени от тях самите. Някои от тези еретици са:

Джемāледдӣн Афгāнӣ; Той е бил роден в Афганистан през 1254

[1838] година. Прочел е много книги по философия и шпионирал Афганистан за руснаците. След като е пристигнал в Египет, той е станал масон и началник на масонска ложа. Едип Исхак – в своята книга **"**Ед-дурер**"** – разкрива, че Афгани е бил началник на масонската ложа в Кайро. На 127-а страница от книгата "**Les françо-maçons"** – отпечатана във Франция през 1960 г. – се казва: "Джемāледдӣн Афгāнӣ е бил поставен за началник на масонската ложа в Египет. Той е бил наследен от Мухаммед Абдух."

Али паша; Този човек е бил везир петкратно по време на султан Абдулмеджӣд и султан Абдул'азӣз. Бил е масон в английската ложа. Той е поканил Афгāнӣ в Истанбул и му възложил задача.

Истанбулският университетски ректор Хасен Тахсин, който е бил масон и за когото е била издадена фетвā, че е неверник, помогнал на Афгāнӣ да изнесе множество конференции. Хасен Тахсин, на свой ред, е бил подготвен от везир Мустафā Решид паша, който също е бил регистриран член на английската ложа. Афгāнӣ се е опитал да разпространи своите еретични идеи навсякъде. Хасен Фехми ефенди, шейх-ул-ислямът на времето, е изложил Афгāнӣ и разкрил, че той е невеж и зъндък (ислямски враг, който се представя за мюсюлманин). Али паша се е принудил да го изкара от Истанбул. Този път Афгани е отишъл в Египет и се опитал да разпространи своите идеи за революция и реформи в религията. Той се е престорил, че подкрепя дейността на А'рāбӣ паша срещу англичаните. Успял да се сприятели с Мухаммед Абдух, тогавашния египетски мюфтия, и му втълпил идеите за реформи в религията. С подкрепата на масоните е започнал да издава списание в Париж и Лондон. През 1304 [1886] г. е отишъл в Иран, но и там не мирясал; тамошните са го оковали във вериги и оставили на османската граница. След това е отишъл в Багдат и Лондон, където е публикувал статии, критикуващи Иран. После се е върнал в Истанбул и сторил религията средство за постигане на политическите си стремежи, като е сътрудничел с иранските бехаити.

Най-известен сред жертвите му – които са били подмамени от пропагандата на Афгани за унищожаване на религията отвътре – е бил Мухаммед Абдух, роден в Египет през 1265 [1849] г. и починал там през 1323 [1905] година. Той е прекарал част от живота си в Бейрут, откъдето е заминал за Париж и се присъединил към дейността на Джемāледдӣн Афгāнӣ – повелена му от масоните. Започнали са да издават списанието **"**Ел-урвет-ул-Вускā**"**. После се е завърнал в Бейрут и Еги-

пет и се е захванал да изпълнява решенията на Парижката масонска ложа. С помощта на англичаните е станал кайровски мюфтия и започнал да напада ехли суннет. Първата му стъпка е била да изопачи учебните програми в Джāми'-ул Езхер, като по този начин е препятствал преподаването на ценни религиозни знания на младежите. Той е премахнал уроците, които са били преподавани на университетско ниво. На високите нива са започнали да се преподават уроци, характерни за средно ниво. Отстранявайки знанието, той се е заловил да хули ислямските учени и е казвал, че те са били пречка за преподаване на научни знания. Твърдял, че самият той ще вкара тези знания в исляма. В своята книга "Ислямът и християнството" е написал, че: "Всички религии са еднакви. Те се различават само по външен вид" и поискал евреите, християните и мюсюлманите да се подкрепят взаимно. В писмо до един лондонски свещеник е казал: "Аз чакам момента, в който две велики религии, като ислямът и християнството, ще се хванат ръка за ръка; тогава Тората, Евангелието и Коранът ще станат книги, които ще затвърждават една друга, и ще бъдат четени и уважавани от всички народи." Той е разкрил, че с нетърпение чака деня, в който ще види как мюсюлманите четат Тората и Евангелието.

В разяснението на Корāн-и керīм, което той е подготвил в сътрудничество със Шалтут, директора на Джāми'ул-Езхер, е издал фетвā, че банковата лихва е допустима. По-късно, вследствие на голямата реакция на мюсюлманите, той привидно се е отказал от нея.

Ханнā Ебӯ Рāшид, надзирателят на масонската ложа в Бейрут, е направил следното признание на 197-а страница от книгата си **"**Дāире-тул-ме'āриф-ул-масониййе**"**, която издал през 1381 [1961] г. : "Джемāледдīн Афгāнī е бил управител на масонската ложа в Египет. Тя е имала близо 300 членове след учените и държавниците. След него, ложата е била оглавена от Мухаммед Абдух. Той е бил велик масон. Никой не би могъл да отрече факта, че той е разпространителят на духа на масонството из арабските страни."

Един от най-известните неверници в Индия, когото англичаните са маскирали като ислямски учени, е бил Сър Сеййид Ахмед Хан, роден през 1234 [1818] година. Дедите му са мигрирали в Индия по време на Екбер шах. През 1837 г. той е започнал да работи като писар при чичо си, който е бил съдия в британския съд в Делхи. През 1841 г. е станал съдия, а през 1855 г. висш съдия.

Друг така наречен човек на религията, подучени от англичаните в

Индия, е бил Хамīдуллах. Той е бил роден през 1326 [1908] г. в Хайдарабад, където болшинството от хората са били исмā'илити. Израснал като исмā'илит и фанатичен противник на ехли суннет. Работил е като изследовател в CNRS в Париж. Починал през 1424 [2003] година. Той се е стремял да представи Мухаммед "алейхисселя̄м" само като Пророка на мюсюлманите.

Във войната на англичаните за унищожаване на исляма най-ефективното оръжие, което са използвали за заблуждаване на мюсюлманите – които желаели да служат на народа и религията – е било установяването на неверието, наричайки това адаптиране на религията към времето, модернизация и възстановяване на същността на исляма. Шейх-ул-ислям Мустафā Сабри ефенди, който е бил голям ислямски учен, много добре проумял това и казал: "Безмезхебието е мост към неверието." С това той е изяснил целта на ислямските врагове.

Англичаните и другите ислямски врагове са полагали големи усилия и за разваляне на тасаввуфските пътища и теккетата. Те се постарали да унищожат ихляса (правене на всичко в името на доволството на Аллā̄ху теā̄лā̄), който е третата част на исляма. Тасаввуфските големци никога не се занимавали с политика, нито пък са очаквали светски облаги от някого. Повечето от тях са били велики ислямски учени и муджтехиди, защото "тасаввуф" означава следване на пътя на Мухаммед "алейхисселя̄м". С други думи, това означава да се спазва стриктно исляма във всяка дума и дело. Въпреки това, от дълги години насам, невежите, грешниците, а дори и агентите – за да постигнат гнусните си цели – са сформирали различни събрания, възползвайки се от имената на тасаввуфските големци, и станали причина за унищожаване на религията. Зикр означава споменаване на Аллā̄ху теā̄лā̄. Това става със сърце. Чрез зикр сърцето се изчиства, т.е. любовта към земното и създанията изчезва. Установява се любовта към Аллах. Събирането на много хора, мъже и жени, и издаването на странни звуци няма нищо общо с правенето на зикир. Пътят на големците в религията и Есхā̄б-и кирā̄м е бил забравен. Ахмед Ибни Теймиййе – безмезхебник и тасаввуфски враг – е бил обявен за ислямски учен. Неговите последователи са основали сектата вахабизъм. С подкрепата на англичаните и посредничеството на вахабитските центрове, наречени **"**Рā̄бита-тул-ā̄лел-ил исля̄ми**"**, техните книги са получили широко разпространение из всички държави. На големите сгради, които изградили във всяка страна, са окачили надписите "Медресето на Ибни

Теймиййе". Съвкупността от еретичните идеи в книгите на Ибни Теймиййе и лъжите и клеветите на английския шпионин Хамфър са били наречени вахабизъм. Учените на ехли суннет, т.е. истинските мюсюлмани са написали много книги, за да информират, че произведенията на Ибни Теймиййе съдържат отклонения (ереси). Една от тези книги се нарича **"**Ел-макāлāтус-суннийе фī кешфи-далāлāт-и Ахмед Ибни Теймиййе**"** и е била написана от сомалийския учен шейх Абдуррахмāн Абдуллах бин Мухаммед Харрī. Той е бил роден в Харар, Сомалия, през 1339 [1920] година. Книгата му е била отпечатана през 1414 [1994] година. Произведението дава подробна информация за учените, които опровергават Ибни Теймиййе, и техните ценни книги. Враждата към тасаввуфа е общата черта на всички еретични секти, основани от англичаните. Вахабизмът, безмезхебието, реформизмът, салафизмът, кадиянизмът, последвателите на Мевдӯдī и Теблīг джемаат са част от тях.

Зложелателите на исляма, особено англичаните, са използвали всички методи, за да доведат мюсюлманите до изоставане в науката и технологиите. Възпрепятствали търговията и изкуството; разпространили лоши навици, като алкохолизъм, блудство, веселие, хазарт и ритане на топка, за да покварят красивия морал в мюсюлманските страни, унищожат ислямската цивилизация и предотвратят научаването на ислямските знания. Гъркините, арменките и другите жени немюсюлманки са били използвани като агенти за разваляне на морала. С доукрасени примамки, от рода на модни къщи, танцови курсове и школи за обучение на манекенки и актриси, са излъгали младите момичета и са ги привлекли към лоши пътища. Мюсюлманските родители имат голяма отговорност в това отношение. Те трябва да бъдат нащрек, за да опазят децата си от попадане в капаните на тези неверници.

В последните години на Османската държава са били изпращани студенти и държавници за обучение в Европа. Някои от тях са били подмамени и включени в масонските ложи. Тези от тях, които са отишли да учат наука и технология, са били научени на методи за разрушаване на исляма и Османската империя. От тези хора най-вреден за империята и мюсюлманите се е оказал Мустафā Решид паша. По време на престоя му в Лондон той е бил подготвен като отявлен и коварен враг на исляма; работил в сътрудничество с шотландските масони. Султан Махмӯд хан е забелязал предателството на Решид паша и заповядал неговото обесване, но падишахът е починал преди изпълне-

нието на присъдата. След смъртта на султана, Решид паша и неговите приятели се върнали в Истанбул и нанесли най-тежкия удар на исляма и мюсюлманите.

Абдулмеджӣд хан е станал султан през 1255 [1839] г., когато е бил на 18 години – млад и неопитен. Освен това нито един от учените в неговото обкръжение не го е предупредил. Това състояние се е превърнало в катастрофална повратна точка за османската история и е белязало началото на унищожаването на голямата империя. Наивният и чистосърдечен султан е бил подведен от ласкавите думи на англичанина, коварния ислямски враг, и довел на власт невежи хора, подучени от шотландските масони. Той не е успял набързо да схване тяхната политика за разрушаване на държавата и исляма отвътре. И никой не го е предупредил. Лорд Редклиф, хитър член на Шотландската масонска организация – основана от англичаните с оглед разрушаване на ислама – е бил изпратен в Истанбул като английски посланик. Той дълго време се е опитал да убеди султана в назначаването на Решид паша за везир, като му е казал: "Ако назначите този културен и успешен човек като велик везир, всички разногласия между Британската империя и Османската държава ще бъдат разрешени, държавата ви ще реализира икономически, социален и военен подем."

Веднага след като Решид паша е станал везир през 1262 [1846] г., той се е захванал да отваря масонски ложи в големите области, основавайки се на закона за Танзӣмāта (Реорганизацията). Този закон е бил подготвен от самия него, когато е бил външен министър през 1253 година, и Лорд Редклиф. Обявен е бил през 1255 година по Хиджра и огнищата за шпионаж и измяна започнали да функционират. Младите хора са били лишени от знания за религията. С планове, продиктувани от Лондон, те, от една страна, са изпълнили административни, селскостопански и военни рефор-ми, за да отвлекат общественото внимание, а, от друга страна, са започнали да унищожават ислямския морал, любовта към предците и националното единство. Хората, подготвени от тях, са били назначавани на важни позиции. В тези години Европа е правила гигантски крачки в областта на физиката и химията; извършвали са нови открития и подобрения; изграждали огромни фабрики и технически университети, и изнамирали нови военни средства. Всички това е било тотално игнорирано в Османската държава. Освен това, предмети като наука, аритметика, геометрия и астрономия – които са били в учебните програми на медресетата от времето на султан Фāтих

– са били изцяло отменени. За да възпрепятстват израстването на учени, владеещи природни науки, те са казали: "Хората на религията не се нуждаят от научни знания." След време пък, ислямските врагове са се опитали да отчуждят мюсюлманските деца от исляма, като им казали: "Хората на религията си нямат на понятия от наука и ето защо те са невежи и изостанали." А всичко онова – което е било вредно за исляма и мюсюлманите, и ставало пречка за изучаване на исляма – е било наречено прогрес. Всички приети от тях закони са били в ущърб на държавата. Турците, истинските собственици на страната, са били превърнати в население с второстепенно значение.

Мюсюлманите, които не са отивали на военна служба, са били наказвани с много високи глоби, които мнозинството не са били в състояние да платят, а немюсюлманите плащали незначителни суми за същото провинение. Докато децата на тази страна са ставали шехӣди (мъченици) във войните, запланувани от англичаните, промишлеността и търговията постепенно преминали в ръцете на немюсюлманите, вследствие на интригите на Решид паша и на масоните, подготвени от него.

Под претекст, че руският цар Николай I провокира православната общност в Ерусалим срещу католиците, англичаните са привлекли в Кримската война (между турците и руснаците) императора на Франция Бонапарт III, който е бил против домогването на Русия до Средиземно море. Това сътрудничество, което е било сключено в полза на английските интереси, е било представено на турския народ като дипломатическото постижение на Решид паша. Султанът, който пръв от всички е осъзнал тези разрушителни стратегии – които враговете се стремяли да прикрият под фалшиво украсени реклами и привидни приятелства – много пъти е проливал горчиви сълзи в своя дворец. Той е търсел начини за борба с разрушителите на държавата и народа и молел Аллāху теāлā за прошка. За целта той на няколко пъти е уволнил Решид паша, но всеки път този хитър човек, който си е присвоил прякори като "голям" и "велик", някак си е успявал да надмогне своите съперници и да застане на същата позиция. За съжаление, поради дълбоката мъка и страдание, султанът се е разболял от туберкулоза и починал на млада възраст. През следващите години всички административни позиции, университети и съдилища са били разпределени между учениците на Решид паша. Това е дало начало на периода "Кахт-ъ риджāл" (време на липса на компетентни хора) в османската история и империята е била наречена **"**Болния човек**"**.

Омер Аксу, професор по икономика, пише следните неща в статията, публикувана на 22.01.1989 г. във вестник "Türkiye": "Танзӣмāтският ферман от 1839 г. се сочи като начало на европеизацията у нас. Ние не сме разбрали, че е трябвало да вземем западната технология, а не културата – тя е трябвала да остане национална. Ние сме приложили европеизацията като християнизация. Търговското споразумение на Мустафā Решид паша с англичаните е нанесло най-тежкия удар върху усилията ни за индустриализация."

Шотландските масони са продължили своето господство над Османската империя. Някои султани са били убити. Всичко, което е щяло да бъде полезно за страната и народа, е било отхвърлено. Въстанията и революциите са избухвали без прекъсване. Човекът, който е водил най-голямата борба с тези предатели, е бил султан Абдулхамӣд II (Аллāху теāлā да го възнагради с Дженнет). Заради тези си усилия масоните го обявили за "кървав султан". Султан Абдулхамӣд е подобрил имперската икономика; учредил многобройни училища и университети, и развил страната; изградил медицински факултет, който е нямал равен на себе си в Европа, с изключение на този във Виена; основал Факултет по политически науки през 1293 [1876] година; основал Юридически факултет и Отдел за одит през 1297 година; отворил училище за инженери и гимназия с пансион за момичета през 1301 година. За да спре масонското дело по подвеждане на децата – отиващи за образование в Европа – той е поканил западни професори и учени в Истанбул, срещу много високо заплащане. И те започнали да преподават във въпросните университети. Момичетата също са учели наука от тези преподаватели. С тези методи той е спомогнал за израстване на учени, които са били отдадени на държавата и народа. И още: докарал вода от езерото Теркос до Истанбул; открил училище по бубарство в Бурса, за селско стопанство и ветеринарна медицина в Халкалъ; построил хартиена фабрика в Хамидийе, фабрика за природен газ в Кадъкьой и кей за пристанището в Бейрут; основал Османската застрахователна компания; открил мини за въглища в Ерегли, Зонгулдак; построил Център за ментално здраве и болницата "Хамидиййе Етфāл" в Шишли, и Дāр-ул-аджезе (Приют); формирал най-голямата сухопътна войска на времето си; старите кораби ги закотвил в Халидж и засилил флота с модерни и качествени крайцери и бронирани кораби от Европа; построил железопътните линии "Истанбул-Ескишехир-Анкара", "Ескишехир-Адана-Багдат" и "Адана-Дамаск-Медӣна". Най-голямата

и дълга железопътна мрежа в света е била изградена в Османската империя. Тези произведения на Абдулхамӣд Хан (Аллāху теāлā да го дари с Дженнет) са оцелели и до днес. Хората, които пътуват с влак днес, ще видят с гордост, че всички гари в цялата страна (има предвид Турция), са същите, които е построил султан Абдулхамӣд.

Евреите, подкрепяни и насърчавани от англичаните, са планирали да основат своя държава на палестинска територия. Абдулхамӣд Хан – перфектно осъзнаващ опасността и знаещ за ционистките дейности и стремежи – е забранил да се продава земя от Палестина за юдеите. Теодор Херцел, лидерът на световната ционистка организация, и равин Моше Леви са посетили Абдулхамӣд Хан и поискали от него да продаде земя на евреите. Султанът е отговорил: "Аз няма да ви дам и една педя земя, дори и ако всички държавници дойдат при мен и ми предложат всички съкровища на света. Тази земя, която нашите предци са завладели с кръв и опазили до днес, не може да бъде продадена срещу пари."

След това, юдеите са се захванали да оказват съдействие на партия "Единение и прогрес". Всички зли сили се обединили срещу султана. В крайна сметка са успели да го детронират през 1327 [1909] и сторили сираци всички мюсюлмани. Лидерите на "Единение и прогрес" са назначили на най-високите държавни позиции враговете на исляма и масоните. Дори Хайри и Мӯсā Кāзъм, които са били назначени за шейх-ул-ислями, били масони.

Станали причина за проливане на много кръв. На фронтовете в Балканите, Чанаккале, Русия и Палестина, които са били причинени от тези пионки на англичаните, е била унищожена – посредством коварните планове на англичаните – най-голямата сухопътна войска в света, основана от Абдулхамӣд Хан. Загинали стотици хиляди младежи. Масоните, които са дошли на власт чрез умисъла на англичаните, напуснали страната в момент, когато тя е имала необходимост от единство и защита, повече от всякога.

Гражданите немюсюлмани са били подведени в църквите и мисионерските училища, открити в Османската империя, и провокирани към бунт. Облечените в черни дрехи шпиони и журналисти, които са били изпращани от Европа като "учители" и "свещеници", занесли пари, оръжия и анархия, където и да отидат. Избухнали големи въстания. Зверствата на арменците, българите и гърците са срамни петна в страниците на историята. Пак англичаните са били онези, които са

докарали гърците до Измир. Аллāху теāлā е проявил милост към турската нация и след голяма борба за независимост е станало възможно да се спаси днешната ни красива държава.

Когато Османската империя се е разпаднала, в света е настъпил хаос. Тази държава е била като буфер между другите страни. Тя е била защитница на мюсюлманите и възпирала войната между неверниците. След султан Абдулхамīд Хан не е останало спокойствие и мир в нито една държава. Кръвта и кланетата не престанали в Европа. Отначало е пламнала Първата световна война, после Втората, а след това е последвала инвазията и жестокостите на комунизма.

Тези народи, които редом с англичаните са изменили на османците, не са видели и един бял ден и съжалили за постъпките си. Дори са започнали отново да изпълняват хутбетата в името на османския халиф. Когато англичаните са основали държавата Израел в Палестина, станало ясно колко ценни са били османците. Зверствата, на които днес юдеите подлагат палестинците, са показвани във вестниците и телевизиите по цял свят. Египетският външен министър Исмет Абдулмеджīд е направил следното изявление през 1990 г.: "Египет изживя своите най-спокойни и мирни дни във времето на османлиите."

Християнските мисионери се намират там, където европейските християнски държави и Америка имат изгоди. Тези мисионери са ловци на интереси и разрушители на мира, скрити зад маската на "служба за Исус (когото обожествяват)", "спокойствие", "мир" и "любов". Тяхната най-важна задача е да поставят държавите, в които са отишли, в зависимост от християнските. Мисионерите научават перфектно местните езици, обичаи и традиции. Веднага след като започнат мисия, те изучават в най-големи подробности политическия статут, военната мощ, географското положение, икономическото ниво и религиозната структура на съответната държава и докладват информацията на своите работодатели. Където и да отидат, те смогват да намерят хора за сътрудничество и ги наемат, като това са или невежи християнизирани човеци или наети предатели, носещи местни имена.

Кандидат мисионерът бива обучен или в страната, в която му предстои мисия или от друг мисионер, обучен там.

Мисионерската дейност се е увеличила в резултат на Гюлханския ферман, подготвен от масона Решид паша. Колежи са били откривани в най-красивите места на Анадола. Фъратският колеж е бил открит в Харпут през 1276 [1859] г., 21 години след фермана. Не били пестени

никакви разходи за построяването на тази сграда. В същото време мисионерите са открили 62 центъра в равнината на Харпут и построили 21 църкви. В 62 от всички 66 арменски села са били основани мисионерски организации и е била изградена по една църква за всеки три села. Всички арменци, независимо от възрастта, са били антагонизирани срещу османците. Мисионерките, от друга страна, не пощадили никакви усилия в обучаването на арменките за тази цел. Прословутата мисионерка Мария А. Уест е написала следното в книгата си **"**Романтиката на мисията**"**, която е публикувала по-късно: "Ние проникнахме в душите на арменците; извършихме революция в техния живот." Тази дейност е била проведена във всяко място с арменско население. Антепския колеж в Газиантеп, Анадолският колеж в Мерзифон и Робърт колеж в Истанбул са само няколко от примерите за тях. Например в Мерзифонския колеж не е имало нито един турски ученик. От 135 ученици 108 са били арменци и 7 гърци. Те са оставали в пансион и са били събирани от всички части на Анадола. Директорът е бил свещеник, както е било и във всички останали. Междувременно Анадола е започнала да кипи. Арменските четници са започнали безпощадно да избиват мюсюлманите; изгаряли техните села и не признавали право на живот за османците – пазачите и собствениците на страната. След разследване на арменците, извършили голямото клане през 1311 [1893] г., е било установено, че четниците са се укривали в този колеж, че цялата дейност е била планирана там, и че техните вождове са били преподавателите от колежа на име Кайайан и Тумаян. След това събитие мисионерите са вдигнали голяма врява в света. За да спасят тези двама подли арменци, те организирали големи публични демонстрации в Америка и Англия. Това събитие е охладило отношенията между Англия и Османската империя. Странно е, че по време на демонстрациите, организирани от английските мисионери през 1893 г., директорът на Анадолския колеж в Мерзифон е бил сред тях в Лондон. Кланетата над мюсюлманите в Анадола са били отразени точно наопаки в християнските книги. Една от тези лъжи е написана в арабския речник **"**Ел-мунджид**"**, подготвен в Бейрут, и може да бъде видяна в частта за знанието на думаша мер'аш.

В книгата **"**Спомените на един пленник**"**, която е била издадена през 1978 г. в Истанбул, Еййуб Сабри ефенди, бивше длъжностно лице в Газиантепския кадастър, казва: "Англичаните приемат като национално задължение да угнетяват и обиждат мюсюлманите. През 1919

г. в египетската болница "Аббāсийе" бяха изкарани очите и отрязани ръцете и краката на 20 000 пленници мюсюлмани. Пленниците бяха съблечени и накарани да преминат пред командира. Сред тях беше и ходжа Абдуллах ефенди, който настойчиво им се помоли да разрешат да сложат поне кърпи на срамните места. Англичаните не допуснаха и се подиграха. Сред нас бяха Омер Байтар ефенди (общинския кмет на Йафа), Есад Шāкир ефенди (депутат от Акка и инспектор на четвърта армия), шерифи и Сейфеддīн ефенди (член на управителния съвет в Наблус). Зверствата от предишните векове и жестокостите на Инквизицията са нищо в сравнение със зверствата, които видяхме от англичаните. Те извършиха най-долните неща, които не би направил никой друг народ."

През 1893 г. мисионерите са раздали три милиона копия на Библията и четири милиона други християнски книги на арменците в Османската държава. Т.е. всеки арменец, включително и новородените бебета, са получили по седем книги. Само американските мисионери са харчели 285 000 долара на година.

Твърде наивно е да се мисли, че те са изхарчили тази невероятна сума в името на религията, защото за тях религията е търговия. Мисионерите, които са изхарчили тази сума в Анадола за унищожаване на исляма и заличаване на Османската империя, са събрали стократно повече пари от хората, казвайки: "Турците избиват арменците; нека да помогнем на тях."

Пак в същите тези години гърците в Атина и Йенишехир, подбуждани от мисионерите в колежите и църквите и силно подкрепяни от английската армия, са въстанали и диво избили стотици хиляди мюсюлмани. Този бунт е бил потушен от силите на Едхем паша през 1313 [1895] година. Тази победа е била не срещу гърците, а срещу англичаните, техните подстрекатели.

Англия е управлявана от три органа: Крал, Парламент и Църква (Уест министър). До 918 [1512] г. парламентът и царският дворец са били в рамките на Уест министър. След големия пожар през 1512 г. царят се е преместил в Бъкингамския дворец, а парламентът и църквата са останали под един покрив. В Англия църквата и държавата са слети. Кралете и кралиците биват коронясвани от архиепископа на църквата.

Според доклада "Социални наклонности" – публикувана от Британското централно бюро по статистика – всички 23 бебета от 100 ро-

дени са от извънбрачни отношения.

Един истанбулски вестник, опирайки се на статистическия отчет на английската полицейска организация Скотланд Ярд, на 07.05.1990 г. публикува следната информация: "В Лондон няма сигурност за живота. Той се превърна в много опасен град, особено за жените. Според статистическия отчет на английската полиция, през последните 12 месеца се наблюдава увеличение на всякакви видове престъпления, особено на изнасилванията и грабежите."

Семейство се нарича брачното съжителство на един мъж с една жена. Целият свят и всички религии приемат това по въпросния начин. От друга страна, британските закони легитимират хомосексуалните връзки.

В новина със заглавие "Скандал в британската армия", публикувана в един истанбулски ежедневник на 12.11.1987 г., се казва: "Новите попълнения в гвардията на кралица Елизабет II са били сексуално тормозени и садистически измъчвани."

В изследователска статия на вестник Türkiye от 28.01.1990 г. се съобщава, че делът на хомосексуалистите в Английската църква е достигнал 15 на сто, а броят им в Камарата на лордовете и общините е още по-голям. Аморалността е достигнала до Парламента и избухнали скандали като Профумо. Англия е първата държава в Европа, където хомосексуалистите са сформирали съюз. Дори и в обекти, където се вършат подобни аморалности, ислямската вражда на англичаните е съвсем очевидна. Сградите в страничните улички на Лондон, където се вършат прелюбодеяния, хомосексуализъм и всякакви други извращения, са боядисани в зелено – цвят, който е ценен в исляма. На вратите на тези огнища на гнусотии са окачени табели с надписи "Мекка".

Според доклад, публикуван в британския ежедневник Guardian на 24.06.2003 г., двеста хиляди момичета отиват в съда и молят за защита срещу бащите си, които са ги тормозели сексуално, защото вече са достигнали пубертета. Според Би Би Си, от друга страна, броят на тези, които не отиват в съда (макар да са подложени на същото), се оценява на около 5 милиона.

По отношение на разпределение на поземлената собственост Англия притежава най-несправедливата система на света. Борбите на английските селяни за поземлена реформа, подети срещу техните лордове са исторически истини. Факт е, че дори и днес 80% от английските земи са притежание на привилегировано малцинство.

В изданието на вестник Türkiye от 31.05.1992 г. пише: "Безработицата и бедността, които са в резултат на икономическата депресия, увеличават самоубийствата в Англия. В Британското медицинско списание British medical е посочено, че проучванията на двама лекари от Оксфордската болница е показало, че ежегодно 100 хил. британци правят опит за самоубийство, от които 4500 умират, като 62 % от тях са млади момичета." Няма друга държава в историята тъй коварна, жестока и агресивна като Англия, която всяка години избива стотици хиляди мюсюлмани със самолети, бомби и ракети, и довежда сто хиляди души от своя народ до самоубийство.

Ирландия, от друга страна, се превърна в голям проблем за Англия. Иншааллах (с позволението на Аллах) ще видим и онези дни, когато ще паднат в своите капани.

За берекет ще приключим втората част на книгата ни с благословеното име на Сеййид Абдулхакӣм Арвāсӣ "рахметуллāхи алейх", който описва англичаните по най-хубав начин:

"Англичаните са най-големите врагове на исляма. Нека да приемем, че ислямът е едно дърво! Другите неверници, когато им се отдаде възможност, изсичат това дърво и мюсюлманите ги чувстват като врагове; но това дърво някой ден пак може да пусне издънка. С англичаните обаче е по-различно. Те се грижат за това дърво, подхранват го и мюсюлманите ги обичат. Но една нощ, без някой да разбере, те идват и отравят корените му. Дървото изсъхва по такъв начин, че никога не може да избие пак. После англичаните идват и казват: "Ах, колко много съжаляваме за случилото се!", като с това си двуличие подлъгват мюсюлманите. Това "отравяне" в примера е "унищожаване на ислямските учени, книги и знания чрез местни лицемери и долни наемници, чиито страсти за пари, позиции и жени задоволяват."

Трета част
ХУЛЯ̄САТ-УЛ-КЕЛЯ̄М

Йӯсуф Небхāнӣ "рахметуллāхи алейх"[77] в тази книга казва:

Хвала на Аллāху теāля̄! Той напътва или оставя в заблуда, когото пожелае. [Той със Своята справедливост приема молитвите на онези, които желаят напътствие и вечно щастие.] Благословии да бъдат за нашия пророк Мухаммед "алейхисселя̄м" – най-високопоставения

77 Йӯсуф Небхāнӣ е починал през 1350 [1932] г. в Бейрут.

сред пророците и избраниците! Добри молитви да бъдат за неговите роднини и сподвижници, които блестят като звезди на земното небе!

Тази книжка има малко на брой страници, но съдържа много ценна информация. Ако притежателите на знание и мъдрост я прочетат без предразсъдъци, несъмнено ще я приемат и благословените с напътствието на Аллах веднага ще повярват в съдържанието ѝ. Тази книжка разграничава правилния път (с който Аллāху теāлā е благословил мюсюлманите) от заблудата (в която е оставил враговете Си). Аз нарекох тази книжка **"**Хуляāсат-ул-келāм **ф**ī терджīх-и дīн-ил-ислāм**"** т.е. "Обобщение на слова-та, които служат за избиране на ислямската религия".

О, човече, желаещо да се спаси от вечни мъки и придобие безкрайни благословии! Дори да прекараш цялото си време в мисли за осъзнаване на тази важна истина и намиране на средството за спасение от вечни мъки, и дори да положиш крайно много усилия и дори да поискаш помощ от всички хора, и дори да работиш на предела на човешките възможности, то всички твои усилия ще се окажат нищожни в сравнение с важността на търсеното (възжеланото) средство. Това е като даване на една прашинка в замяна на цялото земно съкровище. Важността на тази истина не може да бъде изцяло разкрита с тези кратки писания. Те са като пътепоказатели за разумните хора, които са в състояние да схванат замисъла в тях. За по-голяма разбираемост ще си позволя да кажа няколко неща:

Човек обича онова, с което е свикнал и не иска да го остави. Когато той се роди, например, свиква да суче мляко и не желае да се откаже. Когато расте, той свиква със своята къща, улица и населено място. За него е много трудно да се отдели от тях. По-късно той свиква със своя магазин, професия, семейство, език и религия; като не иска да се отделя и от тях. Именно това е довело до появата на различни общности, племена и народи. Казано с други думи: това, че една нация обича своята религия, не означава, че тя я е заобичала, защото е била най-добрата (а просто защото е свикнала с нея). Досетливият човек трябва да разнищи своята религия, заедно с всички останали; да ги сравни и да отсее истинската, към която после да се придържа стриктно. Това е така, защото следването на една грешна религия въвлича човек във вечно бедствие и безкрайна мъка. О, човече, събуди се от съня на безхаберието! Ако ни кажеш: "Как мога да разбера коя е истинската религия? Аз смятам, че моята е истинска и я обичам", то трябва да

знаеш, че под религия се има предвид подчинението на заповедите и забраните на Аллāху теāля̄, които са изпратени чрез пророците. Тези повели са всъщност задълженията на човека към неговия Господ и другите хора.

Коя религия от всички съществуващи разкрива по най-съвър-шен начин качествата на Господа, начините на поклонение и взаимоотношенията между създанията? Разумът е сила, която разграничава доброто от злото; лошото трябва да се отбягва, а доброто да се проучва и намира. Да се изучи една религия означава да се изучи нейното начало, нейния пророк, сподвижниците на въпросния пророк и неговата общност. Ака харесаш тези неща – избираш тази религия! Следвай ума, а не нефса (страстите)! Твоят нефс (при избора на религия) те кара да се срамуваш от (порицанията и лошата реакция на) семейството, приятелите и злите хора на (предишната) религия, и да се страхуваш от тяхното зло. С това той те подвежда! Истина е обаче, че вредата, която биха могли да ти причинят те, е нищожна в сравнение с вечното мъчение. Човек, който истински проумее това, без съмнение ще избере исляма и ще повярва в Мухаммед "алейхисселя̄м", последния пророк. Факта е, че ислямът и без това заповядва да се вярва във всички пророци. Той учи, че техните религии са били верни; че при идването на всеки (пророк, който попада в категорията) расӯл, религията на предишния е бивала отменяна (от Аллāху теāля̄), и че с появата на Мухаммед "алейхисселя̄м" са били отменени заповедите на всички религии. Когато един човек осъзнае, че религията му е била грешна, и реши да я изостави, вярвайки в Мухаммед "алейхисселя̄м", неговият нефс ще преживее тази промяна много тежко! Причината се крие в това, че нефсът[78] (за изпитание) е създаден като враг на Аллāху теāля̄, Мухаммед "алейхисселя̄м" и неговата религия. Тази вражда на нефса (по сътворение) се нарича **"**Хамиййет-ул-джāхилийе**"** (фанатизъм, упорство в невежеството). Родителите, учителите, приятелите [радио и телевизионните предавания и държавниците], които следват грешни религии, затвърждават тази вражда на нефса. Ето защо, предците са казали "Да се учи дете е като да се гравира на камък". За заличаване на враждата на нефса е необходимо да се полагат много усилия, да се прави джихāд с него и да се убеждава с разума. Прочитането на след-

78 Нефсът е зла сила в мозъка, която безспирно подтиква хората към вършене на лоши неща. Неверието, харамите и мекрухите са храната на нефса и той постоянно ги иска. Хората трябва да се борят с него, за да се издигнат.

ните писания ще ти помогне в тази насока (борба):

Хората следват някоя религия, за да постигнат вечно щастие и спасение от безкрайни беди, а не за да се хвалят с религията, която са наследили от родителите. Всички пророци са били човешки същества, които са предавали заповедите на Аллāху теāля̄ на рабите Му и са притежавали качества, характерни само за тях. Хората трябва да последват един такъв пророк и да приемат неговата религия. Идолопоклонниците и безбожниците [атеистите, масоните, комунистите] са като животни. Освен това, назарянството и юдейската религия са станали суеверни поради следните причини:

(1) В ислямската религия Аллāху теāля̄ има съвършени качества; Той не притежава никакъв недостатък. Поклоненията са изключително лесни за изпълнение. Социалните отношения се основават на справедливостта. Поклоненията и социалните отношения в другите религии са били променяни с времето и те са придобили изцяло алогична форма.

(2) Сравнителното изследване на живота на Мухаммед, Йсā (Исус) и Мӯсā (Мойсей) "алейхимесселя̄м" ще покаже, че Мухаммед "алейхисселя̄м" е бил с най-чисто потекло, най-благоро-ден, най-полезен, най-учен, най-мъдър, най-високопоставен и най-прозорлив в знанията за земния и отвъдния живот. Въпреки всичко, той е бил уммӣ (неграмотен). С други думи, той никога не е чел книга или научавал нещо от някого.

(3) Чудесата на Мухаммед "алейхисселя̄м" са многократно повече от сбора на чудесата на останалите. Чудесата на другите са изчезнали с времето. Част от чудесата на Мухаммед "алейхиссе-ля̄м", особено чудото Коря̄н-и керӣм, ще продължи до края на света. Керāметите[79] на евлиите от неговата общност биват наблюдавани навсякъде и във всяко време.

(4) Сред сведенията, които посочените религии са донесли до нас, онези, които са съобщени от Коря̄н-и керӣм и хадӣс-и шерӣфите, са по-многобройни и достоверни от другите. Всички те са били записани в книги и разпространени из цял свят. Мухаммед "алейхисселя̄м" е бил на 40 години, когато е бил информи-ран, че е пророк (пейгамбер). Починал на 63 годишна възраст. Пророческата му мисия е продължила 23 години. Той е починал след като Арабският полуостров е бил

79 **Керāмет** – Необикновените, свръхестествените явления при евлиите (приближените раби на Аллāху теāля̄) се наричат керāмети.

подчинен; след като религията му е била разпространена навсякъде и научена от всички; след като призивът му е бил чут от Изтока и Запада; и след като броят на Есхāба му е достигнал 150 хил. души. Той е изпълнил своя прощален хадж с 120 000 сахабии. Починал е 80 дни след това събитие. Тогава (в хаджа) е било разкрито третото знамение на сӯра Мāиде, в което по смисъл се казва: **“Днес изградих за вас вашата религия и изпълних Своето благо към вас, и пр**иех (одобрих) исляма за ваша религия**.”** Всички тези сподвижници са били надеждни. Повечето от тях са били големи учени в религията и всички те са били евлии. Те са разпространили религията и чудесата на Мухаммед “алейхисселāм” навсякъде, защото са пътували до другите държави за джихāд. Където и да са отишли, те са предали религиозните знания и чудесата. И тези хора, на свой ред, са предали на други. По този начин, учените на всеки век са имали възможност да предадат това на повече учени от следващите поколения. И тези учени са записали въпросните знания в хиляди книги, като са разкрили и имената на хората, от които са ги предали (научили). Те са класифицирали хадӣс-и шерӣфите в различни категории, като сахӣх, хасен и други. Те не са записали в книгите словата на лъжците [и евреите], които те твърдяли, че са хадӣси. Били много строги и деликатни в това отношение. Благодарение на техните усилия, ислямската религия е била изградена върху много стабилни основи и разпространена без никакви промени. Нито една от другите религии не е била предадена по толкова достоверен начин.

Чудесата на възлюбения ни Пророк Мухаммед “алейхисселāм”; доказателствата за истинността на неговото пророчество; основните и крайно необходими знания за религията; съществуването на Аллāху теāлā; Неговото единство; Неговите качества на съвършенство; пророчеството на Мухаммед “алейхисселāм”; това, че е бил верен, надежден и по-високопоставен от всички проро-ци; че хората ще бъдат съживени след смъртта; че ще бъдат съдени; благословиите на Рая и мъченията на Ада; задължителността на петкратния намāз; това, че фарзовете на обедния, следобедния и нощния намāз имат четири рекята, фарза на сутрешния два, а на вечерния три; че е фарз да се започне говеене, когато се види новата луна на месец рамазāн, и да се празнува фътр байрам, когато се види новата луна на месец шеввāл; че е фарз да се извърши хадж (от този, който отговаря на условията) веднъж в живота; че е харāм (забранено) [за жените и момичетата да излизат по улиците с непокрити глави, хомосексуалността и] блудството и

да се пие вино [или дори една капка от всякакъв вид алкохол, който опиянява в големи количества]; че за човек, който е джунуб или за жена, която е в месечен цикъл, е забранено да изпълняват намāз; че е харāм да се извършва намāз без абдест, и всички други основни религиозни знания, са били предадени правилно на всички мюсюлмани – учени или невежи. Този факт е известен и на съвестните християни и евреи, които признават, че средствата, с които те научават своята собствена религия, не са толкова надеждни. Тъй като времето на Мухаммед "алейхисселя̄м" е по-близо до нас и учените, които са предали ислямската религия, са били многобройни, не е било възможно да бъдат вмъкнати суеверия и клевети в исляма. Християнството и юдаизмът не притежават тези две блага. [според историците] Има период от 600 години между появата на Йсā "алейхисселя̄м" и Мухаммед "алейхис-селя̄м", защото са изминали 621 години от раждането на Йсā "алейхисселя̄м" до преселението на Мухаммед "алейхисселя̄м" в Медйна. Въпреки това, според ислямските учени тази разлика е от 1000 години. По време на този дълъг период от време невежеството е било широко разпространено по цялата земя. Било е много трудно да се разграничат истинските предания от фалшивите.

Призивът на Йсā "алейхисселя̄м" не е траел дълго време. След кратък период от 3 години Аллāху теāля̄ го е въздигнал в небето, когато той е бил на 33 години. През този пориод е бил слаб и беззащитен срещу неверниците. Не е успял да изпълни на спокойствие пророческото си задължение. Евреите и римското управление също са му попречели. Неговите помощници, така наречените апостоли (хавāрии), са били малко на брой – едва 12 ловци. Всички те са били слаби. След неговото възнесение, различни предания са били събирани на едно място и написани Евангелия, които са били предавани от ръка на ръка между невежи хора. Те са били превеждани на други езици по грешен начин. Тези Евангелия съдържали много противоречиви и алогични неща. Дори някои от тях са опровергавали съдържанието на други. Това състояние е видно и в различните ръкописи на едно и също Евангелие. За да премахнат тези различия и противоречия, свещениците е трябвало да се събират през всеки век и да коригират съществуващите Евангелия, като по този начин са извършили допълнения и извадки, като междувременно са вмъкнали много абсурди, нямащи нищо общо с религията. Те са принуждавали хората да вярват в тези книги. Повечето от писанията в тях не са били словата на Йсā "алейхисселя̄м" или

на апостолите му. В резултат от това, християните са се разединили и е започнало непрекъснато да се появяват нови секти, като повечето от тях се отделили от предишните. И въпреки това, всички те са знаели, че Евангелието, което четат, не е свещената книга на религията, която е донесъл Ӣсā "алейхисселя̄м".

Това се отнася и за юдейските книги, които съобщават религията и чудесата на Мӯсā "алейхисселя̄м". Неговото време е било още по-далечно. Според едно предание Мӯсā "алейхисселя̄м" е починал 2348 години преди преселението на Мухаммед "алейхис-селя̄м". По време на периодите на невежество, проточили се между тях, предаването на мӯсевизма е било невъзможно. В допълнение към това, еврейските равини са били избити от жестоки тирани като Навуходоносор, а другите са били пленени и закарани от Бейт-ул-мукаддес във Вавилон. Дори е имало време, когато в Ерусалим не е останал нито един човек, който да може да чете Тората. Данӣал "алейхисселя̄м" е знаел Тората наизуст и я продиктувал, за да бъде записана. Така той е успял да я опази от изопачаване, но след смъртта му и нейните копия са били променени. Към тях са били примесени аморални писания, неподходящи за Аллā̄ху теа̄ля̄ и пророците.

След Мухаммед "алейхисселя̄м" невежеството не е било разпространено сред общността му. Това е общопризната истина. Знанието се е разпространило сред всички мюсюлмани и са се появили големи ислямски държави. Знанието, науката, правосъдието и човешките права са били разпространени навсякъде. Сега ако някой разумен човек проучи тези три религии, той без съмнение ще последва исляма, защото целта е да се намери истинската религия. Лъжата и злословенето са забранени в исляма. Знаменията и хадӣсите категорично забраняват тези пороци. Щом е голям грях да се оклевети обикновен човек, то определено ще е много по-тежък харā̄м да се оклевети Расӯлюллах. Поради тази причина, не може да има никаква лъжа и грешка в книгите, които дават информация за Мухаммед "алейхисселя̄м" и неговите чудеса. Разумният човек трябва да преодолее своя инат и да се откаже от религията, която ще го доведе до гибел, и да последва истинската религия, която ще го води към щастие. Животът в този свят е много кратък. Дните му преминават бързо и се превръщат в спомени. Всяко човешко същество ще умре; ще последва или вечна мъка, или безкрайно блаженство, и настъпването на това време наближава много бързо.

О, човече! Смили се над себе си! Вдигни завесата на неханието от

ума си! Виж кое е заблуда и се опитай да се отървеш от нея! Виж кое е истина и я последвай! Решението, което ще вземеш, е много важно, а времето ти е изключително кратко! Няма съмнение, че ще умреш! Помисли за времето на твоята смърт! Подготви се за това, което те очаква! Няма да избягаш от вечните мъки, освен ако не последваш истината! Няма да ти е от полза разкаянието, когато вече ще е твърде късно за него. Потвърждаването на истината на последния дъх (т.е. приемането на исляма) не се приема, но покаянието на мюсюлманите за греховете им се приема. В онзи ден ако Аллāху теāля̄ ти каже: "О, рабе мой! Аз те бях дарил със светлината на разума. Заповядах ти да я използваш, за да ме опознаеш и повярваш в Моя пророк Мухаммед "алейхис-селя̄м" и донесената от него ислямска религия. Аз в Тората и Евангелието оповестих за неговата поява. Аз разпространих неговите име и религия навсякъде. Не може да Ми кажеш, че не си чувал за тях! За светските печалби и удоволствия работеше денонощно. Никога не мислеше за това, което ще ти се случи в отвъдното. Ето в това нехайно положение попадна в лапите на смърт-та" – как ще отговориш?

О, човече! Помисли за това, което ти предстои! Вразумей се, преди животът ти да е приключил! Хората, които виждаше около теб, с които говореше, обичаше или от които се страхуваше, починаха един след друг. Появиха се и после изчезнаха като съня. Помисли добре! Какво ужасно мъчение е да се гори във вечен пламък! И колко голямо щастие е да се живее сред безкрайни благословии! Сега е в твои ръце да избереш едното от тях. Всеки един накрая ще отиде в едно от тези места – неизбежно е. Би било крайно невежо и лудо да не се мисли и предприема мерки за това. Нека Аллāху теāля̄ да стори всички нас от онези, които следват разума! Āмѝн.

В книгата **"**Кавл-ус-себт фѝ редд-и аля̄ деāвил-протестанет**"** се казва: "Алля̄ме Рахметуллах ефенди[80] в книгата **"**Изхāр-ул-хак**"** посочва следните неща: "Преди идването на исляма никъде не е имало оригинално копие на Тората и Евангелието. Онези, които съществуват днес, са исторически книги, където истината е смесена с лъжата. Тората и Евангелието, споменати в Корāн-и керѝм, не са онези книги, които днес биват назовавани Тора и Евангелие. Сред техните писания истинни са онези, които са потвърдени от Корāн-и керѝм, а грешни са онези, които той отрича. Ние не може да кажем дали са верни или грешни онези от тях, които не са споменати в Корāн-и керѝм. Не съществува

80 Рахметуллах Хиндѝ е починал през 1306 [1889] г. в Мекка.

аргумент, който да докаже, че четирите Евангелия са словото на Аллах. Британският свещеник, с когото говорих в Индия, също призна този факт и заяви, че всички аргументи в това отношение са били загубени в големите смутове из света до 331 година. Хорн (във втория том на тълкуването на Евангелието), историкът Мошейм[81] (на 65-а страница от първия том на историческата си книга, отпечатана през 1332 [1913] г.), и Лардис (на 124-а страница от петия том на своето тълкуване на Евангелието) пишат, че Инджӣлите са били подложени на промени. Джеръм[82] казва: "Когато се канех да преведа Евангелието, видях, че различните копия си противоречат." Адам Кларк[83] в първия том на своето тълкуване казва: "Евангелието е претърпяло много манипулации, когато е било превеждано на латински. Били са добавени много противоречиви писания." Католикът Уард[84] на 18-а страница от книга му, отпечатана през 1841 г., казва: "Ориенталските еретици са променили много части на Евангелието. Протестантските свещеници са представили доклад на крал Джеймс I и казали: "Псалмите в нашата молитвена книга са различни от тези на иврит. Има почти двеста промени, под формата на добавки и извадки." Протестантските свещеници, от друга страна, са променили още повече. Преводът от книгата на Рахметуллах ефенди свърша тук. В книгата **"**Изхӑр-ул-хак**"** са посочени още много подобни примери. Промените в Евангелието са описани и в книгата **"**Ел-фӑсълу-бейнел-хак вел-бӑтъл**"** на Иззеддӣн Мухаммед и **"**Тухфе-тул-ерӣб**"** на Абдуллах Терджумӑн.

Всички свещеници знаят, че Йсӑ "алейхисселя̄м" не е написал нищо, нито е оставил писмен документ след себе си, нито е карал някой друг да напише нещо. Той не е оповестил религията си писмено. След неговото възнесение сред назаряните са се появили разногласия. Те не се обединили, за да съберат на едно място религиозните знания. В резултат от това са били написани повече от петдесет Евангелия,

81 Йохан Лоренц Фон Мошейм е бил немски протестантски свещеник и историк. Бил е роден през 1694 г. в Любек. Починал през 1174 [1755] г. в Гьофинден. Най-известното му произведение е **"**История на светото Евангелие**"**.

82 Йероним, Свети Йероним е останал в Истанбул 3 години. През 382 г. е заминал за Рим, където е бил назначен за секретар на папата. Той е превел Светото Писание на латински език. Църквата празнува паметта му на 30 септември. Неговият превод е бил приет като официалната книга на църквата.

83 Адам Кларк (1179-1249 [1760-1832]) е бил ирландски проповедник на Евангелието. Прочутата му книга се нарича "Тълкувание на Светото Писание".

84 Уард Уилям Джордж (1228-1300 [1812-1882]) е бил прочут английски католически свещеник. Най-прочутото му произведение е **"**Идеалът на християнската църква**"**.

като четири от тях са били избрани (за вършене на поклоненията с тях). Осем или дванадесет години след Йсā "алейхисселя̄м" е било написано Евангелието на Матей на древносирийски език в Палестина. Оригиналият екземпляр на това Евангелие не съществува днес. Налице е книга, за която се казва, че е негов гръцки превод. Евангелието на Марк е било написано в Рим след тридесет години. Евангелието на Лука е било написано на гръцки в Александрия след двадесет и осем години. Евангелието на Йоан е било написано в Ефес след тридесет и осем или шестдесет и пет години. Всички те съдържат разкази, истории и събития, които са се случили след Йсā "алейхисселя̄м". Лука и Марк не са били от апостолите. Те са написали това, което са чули от другите. Авторите на тези книги не са нарекли своите произведения Евангелия, а книги за исторически събития. Не те, а преводачите са ги нарекли Евангелия.

Тази книга **"**Кавл-ус-себт**"** е била написана през 1341 [1923] г. от сеййид Абдулка̄дир Искендера̄нӣ в отговор на книгата **"**Ека̄вӣл-ул-Кур'а̄ниййе**"**, написана на арабски и отпечатана от протестантски свещеник в Египет. През 1990 г. Хакӣкат Кита̄беви е отпечатала тази книга заедно с **"**Ес-съра̄т-ул-мустекӣм**"** и **"**Хуля̄сат-ул-келя̄м**"**.

В турската книга **"**Йза̄х-ул-мера̄м**"** се казва: "Оригиналното Евангелие е било на иврит. Евреите са го унищожили, когато Йсā "алейхисселя̄м" е бил арестуван, за да бъде убит. Не е било написано дори едно негово копие през трите години на призива на Пророка. Християните отричат оригиналното Евангелие. Четирите книги, които те наричат Евангелия, не съдържат никакви (заповеди за) поклоненията. Всички те включват дискусиите на Йсā "алейхисселя̄м" с юдеите. Въпреки това, религиозна може да бъде наречена онези книга, която дава информация за поклоненията. Ако християните ни кажат, че се покланят в съответствие с Тората, то ние ще ги попитаме защо пренебрегват някои от неговите важни заповеди, като почитане на съботния ден, обрязване, правене на молитва сутрин и вечер в изправено положение, говеене през определени дни, притежаване на право за развод с жените и отбягване на свинското месо? Нима Евангелията забраняват спазването на правила на Тората? От друга страна, Кора̄н-и керӣм обхваща подробни знания, отнасящи се до всички видове поклонения, красив нрав, право, търговия, селско стопанство и насърчаване към придобиване на научни знания. Там са предписани решенията за всички физически и духовни проблеми.

От 1400 години насам поети, писатели и неверници са работели упорито, но не са успели да кажат нещо, което да е подобно на едно знамение от Корāн-и керӣм. Въпреки че неговите думи са на арабски и се използват навсякъде, то невъзможността за измисляне на подобие на един āйет, показва, че Корāн-и керӣм е чудо. Другите чудеса на Мухаммед "алейхисселя̄м" са свършили и са останали само техните имена, но Корāн-и керӣм ще свети като ярко слънце, винаги и навсякъде. Той е лек за всеки проблем. Аллāху теāлā̄, за да стори щастливи всички Свои раби, е дарил Своя Любим (Пророк) с Корāн-и керӣм. С Неговата безкрайна доброта и милост, Той го е защитил от промени и изопачаване, но за другите небесни книги не е обещал, че ще ги опази. [В продължение на 23 години (част по част) Аллāху теāлā̄ е изпращал Корāн-и керӣм на Своя любим пророк Мухаммед "алейхисселя̄м" посредством ангел на име Джебрāӣл. Първия халиф на Мухаммед "алейхисселя̄м", Ебӯ Бекр "радияллāху теāлā̄ анх", е събрал тези знамения на едно място и е наредил да ги запишат. Така се е появила една голяма книга на име Мусхаф. 33 000 сподвижници с единодушие са съобщили, че той съдържа същите знамения, низпослани на Мухаммед "алейхисселя̄м". На 375-а страница от **"**Рия̄д-ун-нāсихӣн**"** пише: "Корāн-и керӣм съдържа 6236 знамения." Когато някои големи āйети се разделят на няколко по-малки, тогава общият брой на āйетите се увеличава. Ето защо има мусхафи с 6366 знамения. Мухаммед "алейхисселя̄м" е разяснил целия Корāн-и керӣм на сподвижниците си. Ислямските учени са написали това, което са чули от тях. Така са се появили хиляди тефсӣри (разяснения на Корāн-и керӣм), които са били разпространени из цял свят. Всички Корани по света са едни и същи. Между тях няма нито една буква или точка разминаване.]

Религиите на всички пророци са били различни, тъй като те са отговаряли на изискванията на времето. Основите на вярата, обаче, са били идентични. Всички те са учили, че Аллāху теāлā̄ е един и че ще има съживяване след смъртта. В тридесет и девети стих на Второзаконието се казва: "Собственикът на земята и небето е един, няма друг", а в шеста глава: "Слушай, Израилю! Нашият Бог, нашият Господ е един!" В 2 Летописи е написано, че Сюлеймāн "алейхисселя̄м", след построяването на "Бейт-ул-мукаддес" в Ерусалим, е казал: "Господи Боже Израилев, няма на небето и на земята Бог подобен на Тебе. Ти не се побираш в земята и небето, камо ли в тоя дом, който построих!" В 29-и стих от петнадесетата глава на Самуил I се казва, че пророкът

Самуил е рекъл: “Израилевият бог не лъже и не се разкайва, защото Той не е човек.” В 45-а глава от книгата, за която се твърди, че е на пророка Исая, пише: “Аз съм Господ, и няма друг. Аз съм Създателят на светлината и тъмнината, на доброто и злото.” В 19-а глава от Евангелието на Матей се казва: “Един момък дойде при него и рече: Учителю добри, какво добро да сторя, за да имам вечен живот? А той му каза: Защо ме наричаш добър? Има само Един [Бог], Който е добър. Ако искаш да имаш вечен живот – изпълнявай Неговите наставления!” В дванадесетата глава от Евангелието на Марк се казва: “Един от книжниците попита: Коя е първата заповед? Исус отговори: Първата е: “Нашият Господ е един. Обичай своя Господ с цялото си сърце и всичката си сила.” Мухаммед “алейхисселя̄м” също е казал това.

Човек, който отрече Мухаммед “алейхисселя̄м”, няма да е повярвал в нито един пророк. Да се вярва в Троицата е равносилно на отричане на всички пророци. Учението за Троицата се е появило дълго след възнесението на Йса̄ “алейхисселя̄м”. По-рано всички назаряни са вярвали в тевхӣда (единството на Аллах) и се подчинявали на заповедите в Тората. Когато повечето идолопоклонници и гръцки философи станали назаряни, те са вмъкнали в тази религия старите си убеждения за Троицата. Написано е във френска книга, която е била преведена на арабски и наименована “Куррат-ун-нуфӯс”, че пръв свещеник Сибелий е вмъкнал учението за Троицата в назарянската религия през 200 г., и че това е довело до много кръвопролития. По това време много учени са защитавали вярата в единството на Аллах и казвали, че Йса̄ “алейхисселя̄м” е човешко същество и пророк. Около 300 г. Арий в Александрия е разпространил убеждението за единобожието и е казал, че вярата в три божества е грешна и суеверна. В Никейския събор, свикан от император Константин през 325 г., вярата в един Аллах е била отхвърлена и Арий отлъчен от Църквата. Дори самите християни не знаят какво означава Светия Дух, когото наричат третия бог от Троицата. Казват, че Йса̄ “алейхисселя̄м” се е появил в утробата на майка му Мерйем (Мария) чрез Светия Дух. Ислямът учи, че Рӯх-улкудс (Светия Дух) е ангел на име Джебра̄йил.[85]

Шемседдӣн Са̄мӣ бей пише следното в изданието на “Ка̄мӯс-ул-

85 Книгата “Йза̄х-ул-мера̄м” е била написана от Абдуллах Абдӣ бин Деста̄н Мустафа̄ бей от Манастир, починал през 1303 [1885] година “рахметулла̄хи алейх”. Книгата е била отпечатана през 1288 [1871] г. в петачницата на Яхия ефенди, шейха на теккето Мустафа̄ паша. Тази печатница се е намирала извън Едирнекапъ, Истанбул.

а'лям" от 1316 [1898] г.: Пророкът на ислямската религия е Мухаммед "алейхисселям". Баща му се е казвал Абдуллах, а дядо му Абдулмутталиб бин Хишам бин Абд-и Менаф бин Кусай бин Килаб. Според историците той е бил роден в Мека към понеделник сутринта, което е съвпадало с дванадесетия ден на рабиу'л-еввел, 21-и април 571 г. Майка му се е казвала Амине, дъщерята на Вехеб. Дядото на Амине е бил Абд-и Менаф бин Зухре бин Килаб. Килаб е бил прадядо на Абдуллах, бащата на Пророка ни. Абдуллах е починал на място, наречено Дар-ун-набига в близост до Медина, когато се е връщал от търговия от Шам. Тогава е бил на 25 години и приживе не е имал възможността да види сина си. Мухаммед "алейхисселям" е останал в племето на дойката Халиме в продължение на пет години. Това племе, което се е наричало Бени Сад, е било най-красноречивото в Арабия. Поради тази причина Мухаммед "алейхисселям" е говорил много изразително. Когато той е бил на шест години, Амине го е завела при чичовците в Медина и е починала там. Неговата бавачка Умми Еймен го е отвела в Мека и предала на Абдулмутталиб. Той е бил на осем години, когато и дядо му е починал. Тогава е останал да живее в дома на чичо си Ебу Талиб. Когато е бил на дванадесет години той се е присъединил към търговското пътешествие на Ебу Талиб до Шам. Когато е бил на седемнадесет години чичо му Зубейр го е отвел в Йемен. На двадесет и пет годишна възраст е тръгнал за Шам като водач на търговския керван на Хадиджe "радияллаху анха". Станал е известен със своя интелект, благоприличие, красив морал и работливост. Два месеца по-късно се е оженил за Хадиджe. Когато е бил на четиридесет години, при него е дошъл ангел на име Джебраил и му съобщил, че е пророк. Хадиджe е била първата, която е повярвала в него. Тя е била последвана от Ебу Бекр, после от Али, който бил още дете, и след това от Зейд бин Харисе. Когато е станал на четиридесет и три години, било му е повелено да призове всички хора към исляма. Заради този призив идолопоклонниците са му причинили много страдания. Той е бил на петдесет и три години, когато с позволението на Аллаху теала се е преселил в лъчезарната Медина. Той е пристигнал в село Куба до Медина в понеделник, осми рабиу'л-еввел, което е съвпадало с двадесетия ден на септември 622 година. По време на управлението на хазрети Омер първият ден на мухаррем от споменатата година е бил приет за начало на календара "Хиджри камери". Това е било шестнадесетият ден на месец юли. Двадесетият ден на септември е бил приет

като първия ден на календара "Хиджрӣ шемсӣ". 623-а година е съвпадала с първата година от Хиджрӣ шемсӣ и Хиджрӣ камерӣ.

Когато е дошла първата заповед за джихāд срещу неверниците, се е състояла битката при Бедр през втора година по Хиджра. От 950 неверници са били убити 50, а 44-ма са попаднали в плен. През третата година е била извършена Ухудската битка. Броят на противниците е бил 3000, а на мюсюлманите 700. 75 сподвижници са станали шехӣди. През тази година е било низпослано знамението, повеляващо забулването на жените. През четвърта година се е случила Окопната война, а през пета година походът към Бенӣ Мусталик. Споразумението "Бӣ'ат-ур-ридвāн" в Худейбийе е било направено през шеста година. Походът към Хайбер се е състоял през седма година. До каесъра на Византия и хосроя на Персия са били изпратени писма за призив към исляма. През осма година е била проведена битката при Мӯте срещу ромейската армия на Ираклий. Град Мекка е бил завладян и се е случило Хунейнското сражение. През девета година е бил осъществен походът към Тебук. През десета година е бил направен прощалният хадж. През единадесетата година, след тринадесетдневна треска, Пророкът ни е починал в една стая до месджида в понеделник, дванадесетия ден на месец рабӣ'ул-еввел. Тогава е бил на шестдесет и три годишна възраст.

Расӯлюллах "салляллāху алейхи ве селлем" винаги е бил усмихнат и сладкодумен. Благословеното му лице е сияело. Всеки, който го е виждал, се влюбвал в него. Неговите кротост, търпение и красив морал са написани в хиляди книги. Той е имал двама синове и четири дъщери от Хадӣдже "радияллāху анха". Имал е един син и от Марийе, която е дошла от Египет. Всичките му деца, с изключение на Фāтима, са починали преди него. Тук приключва преводът от "Кāмӯс-ул-а'лям".

Имāм Газāлӣ е написал следното в книгата си "Кимйā-и се'āдет": "Аллāху теāлā е изпратил пророци на Своите раби. Чрез тези велики хора Той е съобщил на Своите раби за нещата, които стават причина за щастие или гибел. Най-високопоставеният и последният сред пророците е бил Мухаммед "алейхисселям". Той е пророк за всички хора и народи. Всички по цял свят са натоварени със задължението да повярват в този възвишен Пейгамбер и да го последват."

ПОСЛЕСЛОВ

Казано накратко, религията е система от правила, които Аллāху теāля̄ е разкрил на пророците, за да научи рабите на нещата, от които е доволен, на вярата, поклоненията и начините за постигане на щастие в земния и отвъдния живот. Измислиците и илюзиите в несъвършените човешки умове не се наричат религии. Разумът служи за разбиране и подчинение на заповедите и забраните на религията, но той не може да разкрие тайните и причините в тях. Той не може да разсъждава върху тях. Техните мъдрости могат да бъдат осъзнати само ако Аллāху теāля̄ ги научи на Своите пророци или съобщи чрез илхāм и проявления в сърцата на евлиите. А това, от своя страна, е само дар от Аллāху теāля̄.

Сега, за да се постигне щастие в този и отвъдния свят и да се постигне любовта на Аллāху теāля̄, е нужно да се приеме ислямът. Човек, който не е мюсюлманин, се нарича кяфир (неверник). За да се бъде мюсюлманин, от своя страна, трябва да се повярва, че Мухаммед "алейхисселя̄м" е пророк и да се вършат поклонения. Да се покланя (изпълнява ибāдет) означава да се адаптират всички думи и дела към религията на Мухаммед "алейхисселя̄м". Те трябва да се вършат, само защото са заповеди на Аллāху теāля̄ и без да се очаква светска облага. "Ахкя̄м-и исля̄мийе" е сборът от заповедите и забраните в Корāн-и керӣм и хадӣс-и шерӣфите. Те могат да бъдат научени от книгите по фикх на име илмихāли. За всички мюсюлмани, мъже и жени, е фарз-и айн да научат ахкя̄м-и исля̄мийе, т.е. нещата, които трябва да се изпълняват и отбягват. Това са лекарства, които опазват хората от душевни и телесни заболявания. Както изучаването на медицина, изкуство, търговия и право в гимназиите и университетите отнема много години, така и за изучаване на книгите илмихāли и арабски език е нужно да се работи с години. Хората, които не са научили тези неща, лесно ще повярват в лъжите и клеветите на английските шпиони; лицемерите, които са подведени от тях и се представят за религиозни учени; и жестоките, коварни държавници. Това ще ги въвлече в беда на този свят и в отвъдното.

Ӣмāн (вяра) означава да се казва "Келиме-и шехāдет" и да се вярва в неговото съдържание. Онзи, който каже и повярва в неговия смисъл, се нарича мюсюлманин. Келиме-и шехāдет е "Ешхеду ен ля̄ иля̄хе илляллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве расӯлюх." Това означава: "Няма друг бог освен Аллах и Мухаммед "алейхисселя̄м" е Негов

раб и Пророк, изпратен за всички хора.” След него няма да дойде друг пейгамбер. В “Мерāкил-фелāх” в разяснението на Тахтāвī, в края на раздела за казā намāзите се казва: “Не е достатъчно да се повярва само в съществуването на Аллāху теāлā. Съдружаващите също вярват в Неговото съществуване. За да се бъде мюсюлманин е необходимо да се повярва, че Той съществува; че притежава качества [като единство, живот, могъщество, знание и воля]; че вижда и знае всичко, и че няма друг създател освен Него.” Да се повярва, че Мухаммед “алейхисселāм” е пророк означава да се повярва, че всички знания, които той е предал, са му били съобщени от Аллāху теāлā. Аллāху теāлā му е разкрил исляма, т.е. вярата и законите, посредством Корāн-и керīм. Заповедите се наричат фарзове, а забраните харāми. Тяхната съвкупност се нарича “ахкāм-и ислāмиййе” (шериат). Веднага след като човек приеме исляма, за него става фарз незабавно да научи ислямските знания, които са известни сред хората. Ако не отдаде значение на тяхното научаване и каже: “Няма нужда”, ще напусне исляма и стане кāфир. В āйетите и хадīсите ясно е съобщено, че човек, който умре като неверник, никога няма да бъде опростен в отвъдното и ще бъде подложен на вечен огън в Ада. Това е обяснено подробно в 266-о писмо на превода на “Мектӯбāт”. Човек, който загуби своята вяра, се нарича муртед (вероотстъпник). Онези, които вярват по правилен начин в Корāн-и керīм и хадīс-и шерīфите, се наричат ехли суннет (сунитски мюсюлмани). Аллāху теāлā, поради изключителното Си милосърдие, не е оповестил всичко открито; някои знания ги е разкрил по неоткрит начин. Хората, които вярват в Корāн-и керīм и хадīс-и шерīфите, но не са съгласни с учените на ехли суннет в тълкуването на някои части, се наричат безмезхебници (отклонени). Онзи безмезхебник, който тълкува грешно само неясно съобщените знания за вярата, се нарича ехли бид’ат (реформатор в религията) или отклонен мюсюлманин (еретик). А тези, които тълкуват грешно и ясните знания за вярата, се наричат мулхиди. Мулхидът мисли, че е мюсюлманин, макар да е станал неверник. Ехли бид’ат не са неверници, но със сигурност ще изтърпят горчиви мъки в Ада. Книгата “Мехзен-ул-фикх-ил-кубра” на Мухаммед Сюлейман ефенди от Судан е една от най-ценните книги, които информират, че ехли суннитските учени са по правия път и разкрива техните достойнства. От друга страна, неверници, които претендират, че са мюсюлмани, но тълкуват грешно ясните факти в съответствие с техните разбирания и научни знания, и подвеждат мю-

сюлманите, се нирачат зъндъци.

Ехли суннитските учени са разбрали по различен начин някои от неясно повелените в религията знания, отнасящи се до делата (заповедите и забраните в исляма). С това са се появили четири отделни мезхеба по отношение на делата. Това са ханефитски, мāликитски, шāфи'ӣтски и ханбелитски мезхеб. Техните знания за вярата са едни и същи, но по отношение на поклоненията имат малки разлики. Те приемат един друг за братя в религията. Всеки мюсюлманин е свободен да избира и следва един от тези мезхеби. Той ще върши всички свои дела съгласно избрания мезхеб. Разделянето на мюсюлманите в четири мезхеба е милост от Аллāху теāлāя. Това е голямо милосърдие за всички вярващи. Ако един мюсюлманин срещне трудност при изпълняване на някое поклонение според своя мезхеб, той в това дело ще последва друг мезхеб и така лесно ще го изпълни. Задължителните условия за имитиране на друг мезхеб са написани в турската книга "Се'āдет-и Ебедиййе".

Най-важното поклонение е намāзът. Ако човек изпълнява намāз, ще разберем, че той е мюсюлманин, а ако не го изпълнява, не може да се уверим дали е мюсюлманин или не. Ако отдава значение на намāза, но не го изпълнява поради мързел, за него се дава (от ислямския съд в ислямска държава) смъртно наказание според мāликитския, шāфи'ӣтския и ханбелитския мезхеб. Според ханефитския мезхеб той ще бъде държан в затвора, докато не навакса пропуснатия намāз, и ще му бъде заповядано да го направи. В "Дурр-ул-мунтекā", "Ибни **Ā**бидӣн" и книгата "Китāб-ус-салāт", публикувана от Хакӣкат Китāбеви, пише: "Безпричинното пропускане на петте ежедневни намāза и тяхното неизпълняване на време са два отдели големи гряха. Пропуснатите намāзи трябва да бъдат наваксани, а за неизпълнението на време трябва да се извърши хадж или покаяние." Тевбето на онзи, който не ги наваксва, и без това не се приема. Човек трябва да се изчисти от този голям грях, като кланя пропуснатите намāзи на мястото на суннетите (наречени ревāтиб) преди или след фарза на съответното време. В достоверните книги е написано, че ако човек има дългове от фарз намāзи, нито един изпълнен негов суннет или нāфиле намāз няма да бъде приет, дори да стане сахӣх. Това означава, че той няма да постигне севāбите (наградите), които Аллāху теāлāя е обещал. Тези писания са предадени в книгата ни "Се'āдет-и Ебедиййе". Не е грях да се пропусне намāз по извинителна причина (съобщена от исляма), но трябва да се навакса

във възможно най-скоро време. Това е така и в четирите мезхеба. Само в ханефитския мезхеб е допустимо да се отложи за време, колкото е необходимо за печелене на средствата за препитание и извършване на ревāтиб суннетите и нāфиле намāзите, които са съобщени в хадīс-и шерīфите. Това означава, че ще бъде добре да се отлагат намāзите за наваксване поради тези причини. Според другите три мезхеба не е допустимо (харāм е) за човек, който има намāзи, пропуснати поради извинение, да кланя ревāтиб суннети и нāфиле намāзи. Намāзите, пропуснати поради извинение (те се наричат фāите), не бива да се бъркат с онези, които са пропуснати без извинителна причина (метрук). Те не са еднакви. Това е ясно записано в "Дурр-ул-мухтāр", "Ибни **Ā**бидīн", "Дурр-ул-мунтекā", в разяснението към Тахтāвī на "Мерāкил-фелāх" и "Джевхере".

В броя на вестник "**Türkiye**", отпечатван в Истанбул, от 13.09.1996г. пише:

Ислямските врагове от Запада векове наред са експлоатирали ислямските държави и народи, които понякога са завладявали с груба сила, а понякога с различни интриги. Те са изнесли всички техни природни богатства. Сторили тези народи да забравят за религиите, езиците и традициите си. Най-изтъкнатата колонизираща (империалистична) държава е била Англия.

Индия е била най-значимата британска колония. Нейните неизчерпаеми природни богатства са довели англичаните до световна хегемония. Само през Първата световна война Англия е използвала 1,5 млн. от нейното население като войници и един милиард рупии като паричен ресурс. Повечето от тях е използвала за унищожаване на Османската държава. В мирно време Индия е давала живот на изумителната индустрия на Англия и поддържала нейната икономика и финанси.

Има две причини, поради които Индия е била много по-важна от другите колонии. На първо място Индия е била страна, в която ислямът, който англичаните считат за най-голяма пречка в експлоатирането на света, е бил широко разпространен и мюсюлманите са властвали в нея. На второ място идват природните богатства на Индия. За да запазят Индия под своя доминация, англичаните са нападнали всички мюсюлмански страни, които се намирали около пътя за Индия; посяли семената на анархията и развалата; сторили братята врагове и, когато са поели контрол над тези държави, транспортирали всички техни природни и национални богатства в Англия.

Те щателно са следяли събитията в Османската държава и чрез различни политически интриги са вкарвали османците във война с Русия, и по този начин са ги поставяли в състояние, в което е било невъзможно да окажат каквато и помощ да е за Индия. После англичаните са разединявали и превземали. Това е била основната черта на коварната им политика.

По време на Османско-руската война англичаните са обявили Индия за зависима от Англия държава. Чрез вкарване на Османската държава в тази война, Мидхāт паша, един от известните масони, е нанесъл най-големия си удар на исляма. Убийството на султан Абдул'азīз Хан е било в резултат на интригите на англичаните.

Англичаните са успели да назначат свои хора на високи постове в Османската империя. Тези държавници са били османци само по име, но англичани в своите мисли и разсъждения. Един от най-прословутите сред тях е бил Мустафā Решид паша, който още шестия ден, след като е постъпил за последен път на поста везир, е поздравил англичаните по случай голямото мюсюлманско клане в Делхи, Индия, на 28.10.1857 година. По-рано англичаните са поискали разрешение от османците за използване на египетския път за преминаване на британските войски, които са идвали от Англия за потушаване на въстанието на мюсюлманите срещу английската жестокост. Позволението е било дадено посредством масоните.

Англичаните, за да отчуждят хората от религията в Индия, са затворили всички медресета и начални училища, които са били в основата и най-характерната черта на ислямската религия; и са сторили шехīди (убили) всички учени и религиозни водачи, които биха могли да оглавят народа.

Те са унищожили всички ислямски учени, книги и училища – практика, която са прилагали във всички мюсюлмански страни. По този начин те са извели напълно невежи по отношение на религията млади поколения.

Завладените места са ги управлявали с хора, носещи мюсюлмански имена, като Ахмед, Мехмед, Мустафā и Али, но чията връзка с исляма се е изчерпвала само с това. Въпросните държави привидно са имали свои правителства, но никога не са били независими. Винаги са правили това, което англичаните заповядат.